

Catalunya Cristiana

setmanari popular d'informació i de cultura religioses

Dijous, 6 de maig de 1993

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona

Director: Manuel Valls i Serra

Any XIV - Núm. 711 175 ptes.

Havien format part de l'equip de redacció de «Misión Abierta»

Els claretians

expulsen

a sis religiosos

«CC» ha acudit a fonts autoritzades de la Congregació Claretiana a Catalunya per tal de conèixer els veritables motius pels quals el Tribunal de la Signatura Apostòlica, desestimant el recurs presentat per sis religiosos, entre els quals hi ha el P. Benjamin Forcano, ha confirmat la decisió d'expulsió presa pels superiors de la Congregació dels Missioners del Cor de Maria. (més informació a pàg. 11).

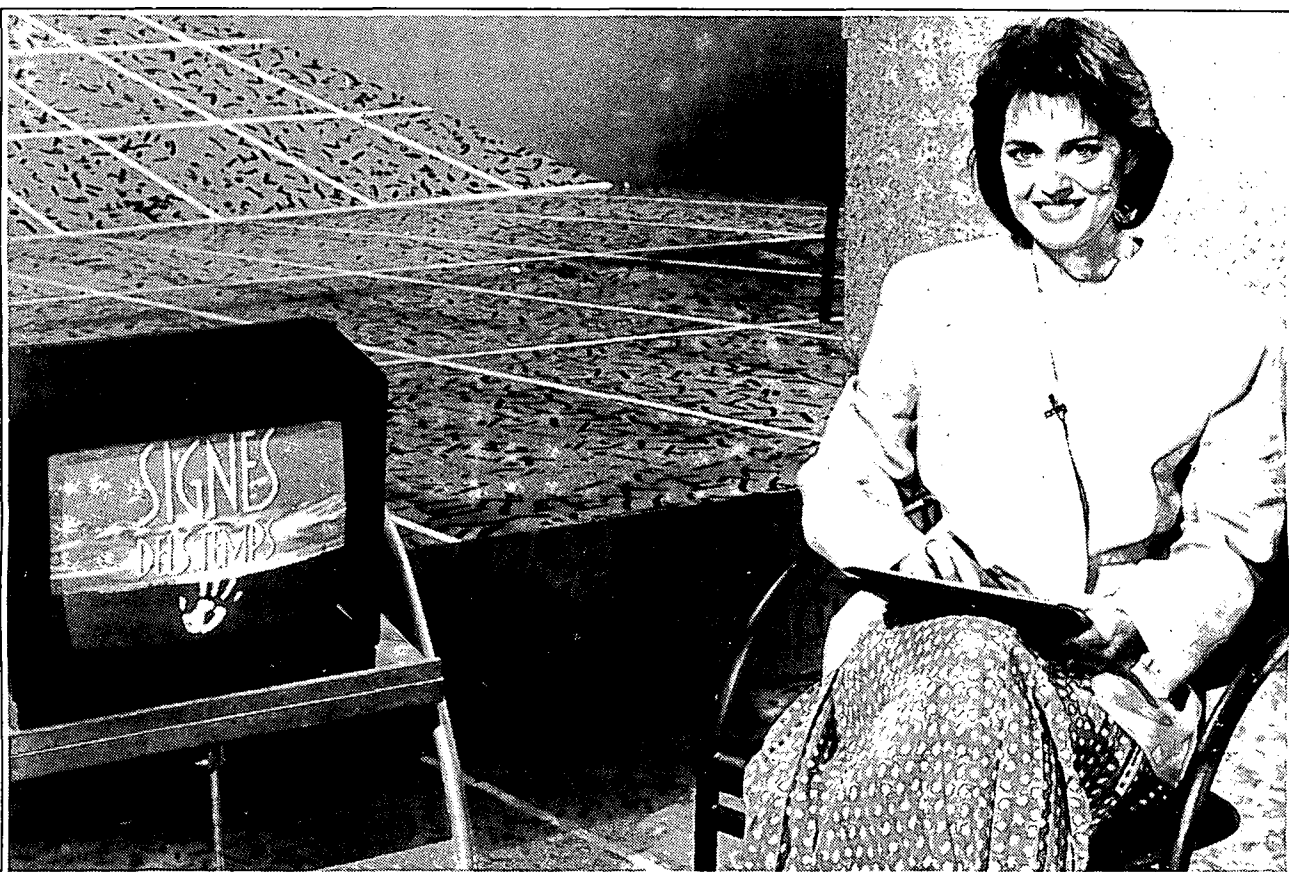

El bisbe claretà, Pere Casaldàliga, ha actuat de «bisbe benèvol» incardinant els expulsats a la seva diòcesi de Sao Félix (Brasil)

Nota sobre el qüestionari del Concili a pàg. 7

El bisbe Joan Carrera al Col·legi de Periodistes de Catalunya

Dura crítica episcopal a la TV catalana

«Signes dels temps», el programa religiós que presenta Ester Romero, es veu subjecte a continuats canvis d'horari

El passat 27 d'abril el bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Joan Carrera dictà una conferència sobre «Religió i Comunicació Social» en el Col·legi de Periodistes de Catalunya, durant la qual llançà una dura crítica a la TV catalana: «La Televisió de Catalunya és la TV europea més impermeable en temes religiosos», va dir, criticant l'absència del tema religiós durant la passada Setmana Santa. (més informació a pàg. 15).

LLINDAR

Manuel Valls i Serra, director

El passat 11 d'abril es compliren trenta anys de la publicació de l'encíclica «Pacem in terris», de l'inoblidable Papa Roncalli. Atès que el bon Papa Joan moria 53 dies després, el 3 de juny, bé podem considerar-la, d'alguna manera, com el seu testament. En la seva redacció hi treballà a fons Mons. Pietro Pavan, el gran expert de doctrina social de l'Església, al qual fa uns anys Joan Pau II nomenà cardenal, homenatjant així no solament al seu principal redactor sinó al mateix Papa Joan. «Pacem in terris», canviant el costum fins aleshores vigent, fou una carta papal que no s'adreçà només a l'episcopat, al clergat o als fidels, sinó «a tots els homes de bona voluntat», perquè la pau és un bé que interessa tot home. Rellegint aquella encíclica hom admira el llenguatge tan clar i simple, el vigor i l'energia que traspua tot el text. En l'excel·lent edició en català feta aleshores conjuntament per Nova Terra i Estela en Joan Gomis ja comentava que el seu llenguatge «lluny de respondre a una terminologia

«Pacem in terris»

hermètica, vetusta o desencarnada, respira aquesta vivacitat, simplicitat o cordialitat que teixeix els diàlegs humans de cada dia; des del to positiu amb què el Papa acull —com un home més dels nostres temps—, els grans progrésos científics i tècnics, fins el coratge de fer de la seva altíssima veu l'eco de la consciència universal demanant el desarmament total, la cessació de les proves nuclears». Joan XXIII, en efecte, convocà homes i dones a reconstruir les relacions de la vida social sobre la base de la veritat, de la justícia, de l'amor i de la llibertat: els famosos quatre pilars fonamentals de l'edifici de la pau. Anticipant-se a la constitució conciliar sobre «L'Església en el món contemporani» (Gaudium et spes), el bon Papa Joan ens assenyalà alguns dels anomenats «signes dels temps»: l'ascensió de les classes treballadores, l'entrada de la dona en la vida

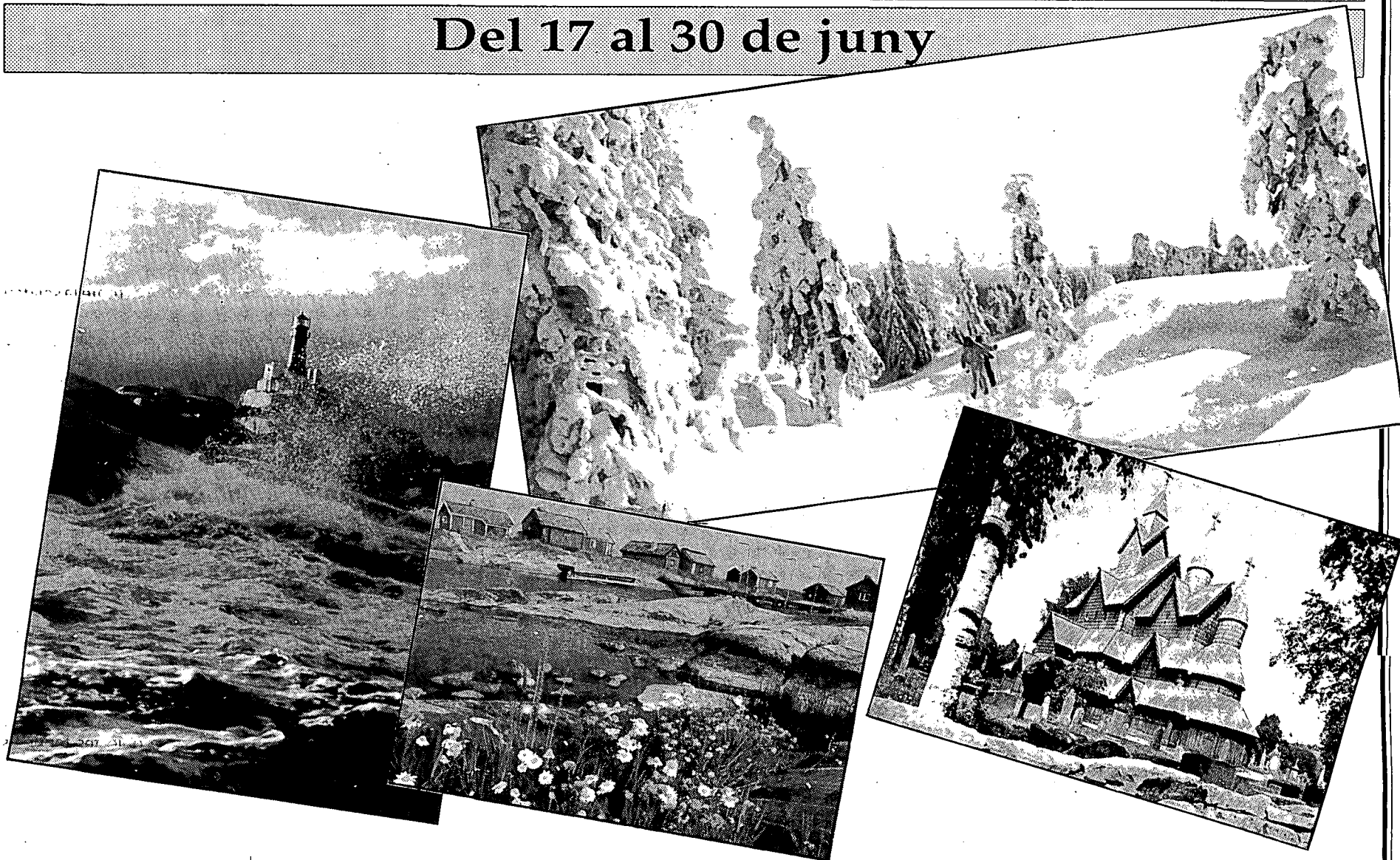
pública, la fi del colonialisme, i la igualtat dels individus, dels pobles i de les raçes. Tanmateix no deixà de proclamar amb fermesa els drets a la integritat física, a la llibertat de consciència, a l'accés dels béns materials i als béns de la cultura. Joan XXIII analitzà també en profunditat les relacions entre els grups socials, entre els pobles, les nacions, les comunitats polítiques i la comunitat mundial, tot reclamant el dret a la participació, a la democràcia, a la promoció humana. De tota manera, com Joan Gomis molt bé comentà aleshores, Joan XXIII no ens predicà «la pau amb el simple intent de reflectir una aspiració de la humanitat, profunda però tancada dins els límits d'aquest món, sinó... com un do de Déu en Jesucrist que curulla, transfigura i ultrapassa les ànsies humanes d'assolir la pau». Transcorreguts aquests trenta anys hem de reconèixer, honestament, que cap altra encíclica, en aquest segle, ha trobat un eco i un ressò tan universals i positius com la «Pacem in terris».

VIATGE ALS

PAÏSOS ESCANDINAVS

NORUEGA / CAP NORD / LAPÒNIA / FINLÀNDIA / SUÈCIA

Del 17 al 30 de juny

- **OSLO:** La capital Viking per excel·lència, confluència de la història amb l'activitat d'una ciutat moderna.
- **TRONDHEIM:** Ciutat medieval, bressol del cristianisme escandinau en el segle X.
- **STEINKJER:** Coneguda pels seus gravats rupestres.
- **SVARTISEN:** Una de les geleres més grans de Noruega.
- **CERCLE POLAR ÀRTIC:** Casquet nord del nostre planeta.
- **MO i RANA:** Complex fascinant, base d'expedicions a les geleres.
- **ILLES LOFOTEN:** Lloc de pesca tradicional del bacallà; cabanes, assecadors, vaixells...
- **TROMSO:** Capital de la Noruega del Nord, ciutat universitària, gran centre de pesca i base de les expedicions polars.
- **HONNIGSVAG / CAP NORD:** L'extrem nord d'Europa.
- **KARASJOK:** Centre cultural dels lapons, poble migratori habitant de les neus del nord.
- **LLAC INARI:** El llac sagrat dels lapons i el més gran de Finlàndia.
- **SAARISELKA:** Serralada amb grans remats de rens que conviuen amb els lapons.
- **ROVANIEMI:** En plena tundra lapon, bressol tradicional de Santa Claus.
- **HÈLSINKI:** La "ciutat blanca del nord" i "la filla del Bàltic", noms amb què és coneguda aquesta bonica i moderna ciutat.
- **ESTOCOLM:** La Venècia del nord.
- **UPPSALA:** Famosa ciutat universitària.

Pensió completa - Vols regulars fins a Oslo i des d'Estocolm - Ferrys per visitar les illes Lofoten i el Cap Nord, i per travessar el Bàltic de Finlàndia a Suècia - Certificat de visita al Cap Nord - Assistència tècnica d'Ultramar Express.

Demaneu-ne més informació per telèfon, per correu o bé personalment a l'associació **AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA**

L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA CONTRIBUEIX ECONÒMICAMENT PERQUÈ CATALUNYA CRISTIANA PUGUI SORTIR CADA SETMANA. FES-TE AMIC!
Per a informació: Plaça d'Urquinaona 11, 3r. 3a. A, 08010 Barcelona, tel. (93) 301 37 18

EDITORIAL

Remor de disputes

De tant en tant sorgeixen a l'Església —comunitat viva i plural— controvèrsies i àdhuc conflictes. No som dels qui tendeixen a dramatitzar aquestes situacions, però pensem que cal vetllar i pregar perquè la comunió ens salvi de la dispersió a què podria menar-nos un excés de confiança en les opinions personals: allò de «jo sóc de Cefes, jo sóc d'Apol·ló»... Quan deixem créixer en nosaltres la santa mare Església, les nostres diferències conviuen sense aspror. Quan tendim a veure l'Església més com a filla nostra que com la nostra mare, les esglésies se'ns multipliquen i es contraposen. Cadascú faria la seva i no sense alguns encerts brillants... A la gran llar comuna de vegades trobem que el pa és eixut i que els germans són vulgars: però és en ella que som salvats. I també és en ella que les nostres aportacions originals i els nostres carismes ens transcendeixen i esdevenen profitosos per a la comunitat.

Ara els bisbes catalans s'han referit a una declaració pública en la qual un grup de professors de la Facultat de Teologia de Catalunya dissentien en alguns temes importants —diu el text episcopal— de la disciplina de l'Església i del seu magisteri ordinari. En primer lloc ho lamenten; després donen suport a unes orientacions recents de l'Arquebisbe de Barcelona sobre la relació entre teòlegs i bisbes; finalment inviten a un diàleg constructiu.

Aquesta «lamentació» —un terme prou moderat— orienta els catòlics als quals aquella declaració hagi arribat, tot recordant-los que el mestratge de l'Església és el pal de pallar entorn el qual hem de construir la comunió. El pluralisme comença després, en els temes deixats lliures o en l'aplicació d'aquells que el magisteri hagi precisat. La crida al diàleg constructiu, que s'acompanya d'una referència a la investigació teològica i a les publicacions especialitzades, obre el camí d'un intercanvi raonat de punts de vista, dirigit a l'eficàcia més que l'espectacularitat.

En aquest temps, quan tots sentim la urgència de l'evangelització, ¿no hauríem d'incorporar aquella dita que «el nostre mal no vol soroll»? Difícilment es pot anunciar la bona nova amb remor de polèmiques i d'acusacions... Per això ens agradaria que anéssim consolidant un clima eclesial de confiança mútua, de comunicació, de fidelitat al Mestre que vol ser escoltat en els seus pastors. La comunió evangelitza.

Mes de Maria

La dedicació a Maria, mare de l'Església, del mes de maig és una bella mostra de devoció popular. ¿És possible encara, des d'aquesta societat tecnificada i secularitzada, dir amb la senzillesa de mossèn Cinto: «Vós sou, Maria / la flor primera / que el món espera. / Vós sou, Maria / la primavera / que Déu envia»?

Les formes canvien, no cal dir-ho. Però, en el fons, estem mancats al mateix temps de capacitat de percebre Déu i la bellesa de la terra. La tradició del mes de Maria va fer una síntesi de totes dues percepcions. El «mes de les flors» ha estat un fet religiós i un fet cultural.

Segur que podem obrir esclatxes en la nostra vida diària per retrobar la Mare de Déu i viure la seva presència asserenadora amb sentors de primavera. Ella continua sent auxili dels cristians i refugi dels pecadors.

rec que en aquests moments tenim el perill de pensar que obrar en consciència significa fonamentalment obrar amb tranquil·litat. Com si la consciència fos més una eina de justificació que de fidelitat: «com que ho he decidit en consciència, està bé».

Evidentment que tots hem d'actuar sota el guiatge de la nostra consciència. Però el fet d'admetre el seu necessari guiatge no vol dir que la nostra consciència sigui el mapa de navegació, ni la potència decisòria que transforma en bé nostre el que ella decideix i perquè ho ha decidit ella.

L'home —home i dona— no és un invent seu, ni una creació absolutament seva. Pel fet ser imatge de Déu Creador, té la capacitat de recrear-ho (àdhuc a si mateix) donant-li un sentit personal («tot és vostre, vosaltres de Crist, i Crist de Déu»). Aquesta capacitat creativa la podem usar per respondre, al nostre Creador i Salvador positivament o negativament. La llibertat de consciència no consisteix a fer el que a cadascú ens doni la gana, després d'haver-ho pensat i assumit. Consisteix a no ser esclavitzats per res que ens impedeixi respondre positivament a Déu, que és la nostra plenitud.

Votar, doncs, en consciència no significa simplement votar el qui em caigui més bé, o el qui digui les coses que m'agradin més, o el qui lligui més amb un món que no em comprometi a res. Significa votar aquell que manifesta voler obrar d'acord amb la veritat de l'home —home i dona—, amb la plenitud del seu ésser, amb la dignitat d'imatge de Déu que tots tenim, amb la vocació de fills de Déu adreçada

d'una manera tan breu i rica, ens explica el llibre del Gènesi.

Votar en consciència vol dir, doncs, votar després d'escoltar les exigències que en el profund del nostre cor es mantenen en una memòria que ens lliga al nostre origen i al nostre fi.

Votar, doncs, en consciència no significa simplement votar el qui em caigui més bé, o el qui digui les coses que m'agradin més, o el qui lligui més amb un món que no em comprometi a res

Potser a algú li semblarà que això que dic és tan general, que no serveix ni com a punt de referència. Però em sembla que estudiar els programes polítics a la llum de la fe ens ajudarà per tal que el nostre vot en consciència sigui un acte de fidelitat —difícil, no clar del tot, que ens farà patir—, i no un mer acte de tranquil·lització.

Les idees d'aquest programa ¿respectem l'home i la dona com a persones iguals en dignitat i diferents segons el seu sexe? ¿tenen en compte la solidaritat, la necessitat que tots tenim els uns dels altres, no solament per tal que l'altre em doni, sinó perquè sense ell jo no em podré donar? ¿respecta la llibertat no com a mera possibilitat de fer el que vulguem, sinó com a capacitat de cercar la veritat i el bé? ¿com

ho aplica a l'individu humà, a la família, al país, a la humanitat? ¿quina mena de senyoriu sobre la terra defensa aquest programa? ¿un senyoriu en benefici d'unes quantes butxaques? ¿en benefici de tots els homes? ¿conservà la terra com un tresor de la humanitat? ¿la ven als poderosos perquè

en facin negoci a costa de qualsevol cosa? ¿respecta el sentit transcendent de la vida? ¿l'ignora? ¿el combat?

Les preguntes podrien ser moltes més. I també poden ser moltes les respostes. I és que obrar en consciència mai no ens farà objectes-fabricats en sèrie. Ningú, però, no em podrà negar que no és el mateix votar pensant en quís'apropa més a la veritat de la persona humana —i del món que en depèn—, que votar per altres criteris, per molt assumits que hom els tingui.

La consciència és la manifestació que Déu ens ha fet administradors de la humanitat i del món en el petit espai de la nostra vida; no és la manifestació que nosaltres som el nostre Déu. I això val per a tot, també per a la política.

Pau López Castellote és escriptor i pedagog

Votar en consciència

■ Pau López Castellote

a tota la humanitat.

Va ser Déu mateix que ens va explicitar el camí històric de la nostra veritat, de la nostra plenitud, en manar-nos: «Creixeu i multipliqueu-vos i senyoregeu la terra».

Déu ens ha deixat a les nostres mans perquè ens creà lliures; i també ha deixat a les nostres mans el món perquè en fem una llar per als homes, una casa per als fills de Déu. Aquest manament presuposa la condició solidària de tots nosaltres, no solament per referència al senyoriu sobre la terra, sinó també en el gaudi dels beneficis que aquest senyoriu produeixi. I segons com sigui aquest senyoriu, així serà el nostre creixement com a persones.

La nostra consciència —si escoltem la seva veu— ens recorda la nostra veritat, aquesta veritat que,

RESPIR

Olorar, però no beure'n

En el llibre sobre Job a què em referia la setmana passada, hi vaig llegir una altra frase que em va quedar; diu l'autor que «l'adulació i els afalags són com el perfum: olorar-los, però no beure'n». No està mal dit, però potser podria dir-ho millor; en lloc d'olorar-lo, jo diria: *sentir-ne l'olor*. I no ho corregeixo pas pel perfum, que no hi té cap culpa, sinó pels afalags i l'adulació. Tinc por que, si algú es posa ni que sigui a olorar-los, li entraran endins i el poden malmetre. Adulacions i afalags són coses esmunyedisses, que entren gairebé sense que te n'adonis, i et deixen sense sentits abans de matar-te, com certes emanacions letals. *Sentir-ne l'olor*, perquè no la pots evitar de tant com s'escampa; però guardar-te'n, perquè són tan fàcils de creure, les paraules que adulen i afalaguen, encara que només se sentin sense voler escoltar-les!

■ Miquel Estradé

Director: Manuel Valls i Serra

Director adjunt: Jaume Planas i Pahissa

Coordinació: Josepina Picas i Pauné

Redacció i col·laboradors: Joan Carrera Planas; Núria Albert; Montserrat Albert; Josep M. Aragonès; Jordi Bassas; Pilarín Bayés; Pietat Campmajó; Oriol Camps; Pere Campàs; Salvador Cardús; Rosa Collé; Guillem Farré; Francesc Gamissans; Núria Giral; Joan Guiteras; Jordi Jorba; Pau López; Enric Graupera; Jaume Mora; Antoni Munné; Francesc Nicolau; Núria Oriol; Albert Pera; Antoni Plaia; Tomàs Puntí; Jordi Roigé i Solé; Joan Salvador; Pere Tena; David Vidal; Pere Vives; Miquel Estradé; Francesc d'A. Picas; Pere Saumell.

Corresponsals: Leonard Santacana, CERVERA; Carme Frigola, FIGUERES; M. Caballé, GIRONA; Josep Nadal, IGUALADA; Jaume Montaña, LLEIDA; Enric Badosa, ROSES; Joan Boronat, TARRAGONA; Norbert Miracle, TORREDEMBARRA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Joaquim Blanch, TORTOSA; Enric Benavent, VILANOVA I LA GELTRÚ; Antonio Gil,

ANDALUSIA i SUD D'ESPANYA; Glòria Carrizosa i Guillem Farré, BARCELONA; Maria del Pilar Brault, FRANÇA.

Disseny: Josep Samper. Compaginació: Carlos Aguado

Redacció, administració, publicitat i autoedició:

Edifici de la Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels, c/ València, 244, 2º. Telèfons: 215 27 39 / 215 27 84. Fax 215 28 05 - 08007 BARCELONA.

Impressió: Publiograf, S. A. L. Passatge Valeri Serra, 30, Tels. 454 16 30 / 17 77 BARCELONA. D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra,

Gibraltar i Portugal 9.100 Ptes.

Resta d'Europa: 17.732 Ptes. □ Amèrica: 21.892 Ptes. □ Àfrica: 21.892 Ptes.

□ Àsia: 30.732 Ptes. i Oceania: 30.732 Ptes

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona

Fundadors i membres honoraris del patronat:

Mn. Joan E. Jarque i Juglar i Mn. Francesc Malsosa i Riera

President: L'Arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard Mª Carles i Gordó

President delegat: Mons. Joan Carrera Planas, bisbe auxiliar de Barcelona

Vice-president executiu: Ricard Foraster i Ruiz

Patrons: Josep-Rafael Carreras, Ramon Casals, Antoni Bascompte, Gaspar Vilarrúbies, Pere Planellas, Pere Fàbregues, Marcel Coromines, mossèn Joan Pujol i mossèn Manuel Valls

Secretari: Jaume Planas

Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

ARA MATEIX

Sagraments i evangelització (I)

■ J. Carrera Planas

En la història més recent de la pastoral sacramental —posem dels anys seixanta ençà— s'ha viscut una etapa dominada per tres grans preocupacions; la de la llibertat de les persones que demanaven els sagraments; la de la verificació de la seva condició de creients i, per tant, de l'existència d'una evangelització prèvia rebuda i assumida per ells; la de la preservació del sagrament de connotacions socials no religioses o mundanes. La sospita fundada que una majoria de «catòlics» accedia a la pràctica sacramental sense llibertat... o sense fe... o per motius sociològics... o una mica per tot plegat... posà en crisi la seva validesa pastoral i generà el neologisme «sagramentalització», amb el sentit despectiu d'administració banalitzada i abusiva dels sagraments.

Aquelles preocupacions i sospites no eren gratuïtes, neixien de la realitat i, alhora, de la seva observació des d'una sensibilitat molt fina respecte d'uns valors que apareixien conculcats o, si més no, negligits en l'esma de la tradició. Es generalitzà així una actitud crítica que va tenir efectes positius i efectes negatius.

Entre els primers, cal esmentar, sobretot, un gran esforç de preparació a la recepció dels sagraments. No crec que els historiadors em contradiguessin si deia que la generalització dels actes de preparació al Baptisme, al Matrimoni i a la Confirmació, que ha tingut lloc en el nostre temps, constitueix una veritable novetat. Juntament amb aquesta preparació han crescut el sentit de la responsabilitat pastoral, la precisió teològica i el realisme en l'anàlisi sociològica. I tot això, en un context d'exigència de fidelitat evangèlica.

Però, com deia, també s'han donat efectes negatius. L'exageració de la importància de la llibertat i de la preparació ha enfosquit la prioritat del do gratuït, de la gràcia. Teoritzant sobre la capacitat de decisió personal, molts han ignorat quin és el nivell real d'opcionalitat que hi ha en la vida de la gent i exigit, així, en el camp religiós, una puresa inassequible; l'establiment de la democràcia, en eliminar la coacció política, ha deixat veure la força de coaccions més fones. Pel que fa a la valoració del canemàs de religiositat subjacent de molts batejats poc o gens practicants, que els empeny a recórrer als sagraments en determinats moments de la vida, s'han comès, sobretot, dos d'errors: confondre l'existència d'una convicció amb la seva capacitat d'expressar-la amb un llenguatge correcte, i no

L'exageració de la importància de la llibertat i de la preparació ha enfosquit la prioritat del do gratuït, de la gràcia. Teoritzant sobre la capacitat de decisió personal, molts han ignorat quin és el nivell real d'opcionalitat que hi ha en la vida de la gent i exigit, així, en el camp religiós, una puresa inassequible

percebre prou una manera social, però no impersonal, de pensar, és a dir, la realitat d'un pensament personal decisivament recolzat per idees i creences ambientals.

Ara bé, per damunt de tots aquests aspectes hi ha una qüestió que, en aquest moment, mereix una atenció especial: la relació entre sagraments i evangelització. Admès el principi que la celebració dels sagraments exigeix una evangelització prèvia, ¿fins a quin punt, en la situació de la nostra pastoral, podem pensar en una fase prèvia evangelitzadora, sense vida sacramental? ¿Fins a quin punt, per contra, podem pensar en els sagraments, com en un dels instruments més importants d'evangelització al nostre abast?

Després de l'etapa aquí molt sumàriament descrita, n'ha vingut una altra de més flexibilitat. Però... ¿Per què? ¿Per la resistència de la gent a les actituds més radicals? ¿Perquè el conjunt de l'Església no s'ha decidit a favor d'aquesta via? ¿Per cansament i desànim dels preveres? ¿O per un nou aprofundiment en l'observació de la fe del poble i en la pastoral dels sagraments? No cal dir que només si es tractava d'això darrer podríem sentir-nos satisfets del canvi d'actitud.

J. Carrera Planas és bisbe auxiliar de Barcelona

Durant més de mil cinc-cents anys, el bisbe de Barcelona ha necessitat una setmana per anar des de la seva seu a cada punta de la diòcesi. Tant si havia d'arribar-se —segons els límits antics— al Vendrell com si havia d'anar al Montseny no podia fer-ho, òbviament, amb la rapidesa amb què ho fa avui. Al temps, doncs, que el prelat barceloní no tenia ni bisbes auxiliars ni vicaris episcopals ni podia delegar l'administració del sagrament de la confirmació eren pocs els fidels que rebien aquest sagrament d'iniciació cristiana.

Sense anar tan enllà, tots hem conegut l'època que el diaconat era un mer pas cap a la recepció del presbiterat; i aquesta situació fou corrent durant segles. Una situació que no hem viscut però de la qual n'hem sentit parlar és l'escassíssima recepció de l'Eucaristia per part de la majoria dels fidels, des de l'època patristica fins a les disposicions de sant Pius X; a les Esglésies d'Orient aquesta situació perdura, de tal manera que durant el Concili Vaticà II el patriarca Màximos IV podia dir que comprenia que l'espiritualitat del

dels pastors en fa desaparèixer el caràcter de signe de comunió i àdhuc planteja problemes de validesa. El segon punt és el de la pedagogia mateixa dels sagraments, en virtut de la qual l'autèntica pastoral ha de reflectir la unitat de la fe.

Fet i fet, els qui ens trobàvem units

L'autèntica pastoral ha de reflectir la unitat de la fe

compartíem unes quantes constatacions. Més o menys anaven per aquí:

a) ens dol la crisi de la fe que es tradueix en desestima de la virtut de la compunció i, consegüentment, del sagrament del perdó;

b) ens dol que molts pastors i fidels, que valoren el sagrament en la forma actual, l'administrin o el rebin "com abans", prescindint de l'esperit de la reforma conciliar;

c) ens dol que, de bona fe o per comoditat, es doni o es propugni l'absolució col·lectiva pràcticament com una forma de rebaixa del camí penitencial del cristià;

Una setmana per anar de Barcelona al Vendrell

■ Bernabé Dalmau

prevere occidental es fonamentés en la celebració diària de l'Eucaristia però que ell solament la celebrava les festes que el cerimonial assigna al patriarca de presidir-la.

Aquests i altres exemples de diversitat de recepció dels sagraments al llarg dels segles i dels condicionaments humans que l'expliquen foren la saborosa il·lustració amb què un erudit amenitzà una reunió de liturgistes que reflexionaven sobre la crisi de la celebració de la penitència.

Partim de la base que la problemàtica d'aquest sagrament és certament greu i difícil, i que, si en altres èpoques altres sagraments havien quedat en la penombra, potser al nostre temps li tocava a la penitència aquest lloc d'oblit, en espera del redescobriments de tot el seu valor.

La gravetat, però, la trobem no en el fet que la gent no es confessi o que certs ministres apliquin màgicament l'absolució col·lectiva, sinó que aquests dos casos eren sols el símptoma d'una crisi de fe que té, com a conseqüència, la manca d'una continuada vida de conversió i de penitència.

Aquest símptoma fa passar a segon terme dos punts que, d'altra banda, són prou importants. El primer és el de l'eclesialitat dels sagraments, per la qual una administració en contra de la voluntat

d) cal desdramatitzar la situació, especialment la creada a l'arxidiòcesi de Barcelona, pensant que, si realment treballem per fomentar la dimensió penitencial de la vida cristiana, l'Esperit Sant inspirarà als pastors formes rituals més i més expressives del sagrament del perdó;

e) sense aplicar efectes màgics substitutoris a

Si realment treballem per fomentar la dimensió penitencial de la vida cristiana, l'Esperit Sant inspirarà als pastors formes rituals més i més expressives del sagrament del perdó

les formes litúrgiques ja existents, hem de creure en l'eficàcia de la pregària de l'Església. En altres paraules, ¿no és una realitat molt seriosa que l'Església ofereixi l'Eucaristia "en remissió dels pecats, celebri la Quaresma o comenci la missa amb un acte penitencial?"

Aquestes constatacions naixien d'una profunda preocupació, i no l'esvaïren pas. La vivesa mateixa del diàleg posà a flor de pell diversitats d'enfocaments o d'ordre de prioritats. Però la llum es féu precisament a partir de l'aprofundiment de les arrels teològiques de la litúrgia, més enllà de les qüestions disciplinàries, d'altra banda tan importants.

Potser el principi conciliar que la litúrgia no esgota tota la vida de l'Església però n'és la font i el cim té més aplicacions que no pensem.

Bernabé Dalmau és monjo de Montserrat

SABER ESCOLTAR

Déu té temps per a l'home

M'agrada recomanar, als qui demanen consell per a la vida espiritual, les obres del cardenal de Milà, Carlo Martini. Escrits que semblen d'una enorme senzillesa i que, en això mateix, revelen el profund coneixement d'aquest mestre tant de la teologia com de les persones. La lectura ajuda a la comprensió cristiana de la Bíblia, puix els esdeveniments mateixos de l'Antic Testament sempre són tractats, tal com cal, a la llum de Crist, cimal de la revelació.

A més a més, aquests llibres aporten vigoria i consol. Dues coses importants per al desenvolupament de la interioritat en aquests temps que solen ser aspres i adustos. La consolació és un do de l'Esperit per afrontar amb fortaleza esperança les diverses situacions que hom viu, en les quals Déu sempre es fa present. Unes vegades amb goig i d'altres amb dolor.

El cardenal Martini ha publicat recentment la pastoral *SÓCA LA PORTA I TRUCO*. La recomano sincerament als lectors. Parteix de l'expressió, tan tòpica, «dispensi, però no tinc temps». Demana que el fidel tingui un xic de temps, perquè el Senyor és a la porta i truca. El capítol primer és dedicat a repensar el «no tinc temps». I el segon, per contrast, exposa com «Déu té temps per a l'home». Això és el que fa Déu: vetlla pel temps de l'home, en pren cura i ve en el nostre temps. Som cridats a tenir temps per a Déu. Només aquestes indicacions ja són una bona recomanació per a no perdre's la lectura d'aquesta carta episcopal. Qui la llegeixi agrairà la recomanació.

■ Joan Guiteras

Avui dia castedat és una paraula tabú. El que és «in» és la plena llibertat sexual, sense altra limit que evitar el que sigui desplaent i començant a una edat cada vegada més primerenca. És la mateixa administració de l'Estat la que propugna aquest estat de coses. N'és un exemple la campanya «sexe segur» amb la promoció de preservatius. Ara bé, contra el que s'ha vingut afirmant aquesta campanya no es pot dir que sigui pròpiament una campanya sanitària. És una campanya que comporta la progressiva degradació dels adolescents. Fins i tot podríem, en aquest sentit, de qualificar-la d'«antisaniària», perquè l'argument de la pretesa seguretat del sexe porta com a conseqüència un augment de la promiscuitat de les parelles, l'inici de relacions sexuals en nois i noies, l'augment de les malalties de transmissió sexual (M.T.S.), entre elles la Sida i l'augment d'embarassos i d'avortaments provocats.

Heus ací algunes dades significatives del que s'ha esdevingut en d'altres països.

A Anglaterra i Gal·les, malgrat tots els anticonceptius, els embarços en adolescents no solament no han minvat sinó que augmenten cada vegada més. El 1969, hi hagueren 1.170 parts de nenes de menys de 15 anys. El 1983 foren 4.087 les nenes d'aquesta edat que donaren a llum. Són xifres oficials i sense comptar els avortaments provocats. A Nova Gal·les del Sud, a Austràlia, el nombre de parts d'adolescents eren, el 1.945, un 20, % del total. El percentatge augmentà el 1970 fins al 37% i arribà al 53,5% el 1980. Als USA, el nombre d'avortaments provocats en adolescents foren uns 90.000 el 1970 i deu anys més tard, el 1980, arribaren a gairebé 500.000. Són xifres oficials. A Sidney, considerada la «capital de l'avortament» en el Pacífic Sud, en una de les clíniques que es dediquen a fer avortaments, comprovaren que el 6% de les pacients empraven el preservatiu i el 18% la píndola. Crec que totes aquestes xifres —i en podria afegir moltes més— proven a bastament i de manera prou clara que les campanyes sobre «sexe segur» i promoció de preservatius pel que fa a adolescents no ajuden a desaparèixer el risc de contagi de la Sida —que és l'excusa de les campanyes— ni el nombre de gestacions no desitjades d'adolescents. Més aviat el resultat és el contrari al pretès.

L'anomenada educació sexual es pot dir que no ha donat el resultat que s'esperava. Potser hi ha més informació, però no s'ha crescut en formació. És per això que als USA s'han adonat que cal fomentar el

A Anglaterra i Gal·les, malgrat tots els anticonceptius, els embarços en adolescents no solament no han minvat sinó que augmenten cada vegada més. El 1969, hi hagueren 1.170 parts de nenes de menys de 15 anys. El 1983 foren 4.087 les nenes d'aquesta edat que donaren a llum. Són xifres oficials i sense comptar els avortaments provocats.

Juventut i castedat

■ Manuel Cusi y Ramon

«La castedat és necessària, no solament per als nois i noies, sinó per a tots. I no em puc estar de dir que fa una colla d'anys això ho sabé demostrar un col·lectiu integrat per uns 18.000 joves de Catalunya, el qual proclamà en el seu decàleg de conducta que volien ser «joiosament purs, proclamar la dignificació de l'amor, respectar l'honor de la noia i declarar-se'n defensors».

sentit de responsabilitat dels adolescents i s'han realitzat programes per promoure l'abstinència, ajudant-los a comprendre la necessitat de diferir les relacions sexuals a una edat més adulta.

Crec que avui cal recuperar el significat de la «castedat». Castedat no vol dir «no fer», sinó que equival al domini de la intel·ligència sobre els instints biològics de l'organisme.... No és més que la manifestació del sentit de responsabilitat envers un mateix i envers els altres. Perquè les conseqüències de la llibertat sexual no solament són perilloses per als qui la practiquen sinó que carreguen sobre la societat despeses tan costoses com l'assistència als malalts de la Sida i altres malalties de transmissió sexual, i unes despeses socials sobre el futur i evolució geogràfica, tant o més importants que les econòmiques. Perquè està demostrat que tant les M.T.S. com les gestacions d'adolescents, sobretot si acaben en avortament, repercuten sobre la fertilitat posterior de les noies que les han patit.

«La castedat és necessària, no solament

per als nois i noies, sinó per a tots. I no em puc estar de dir que fa una colla d'anys això ho sabé demostrar un col·lectiu integrat per uns 18.000 joves de Catalunya, el qual proclamà en el seu decàleg de conducta que volien ser «joiosament purs, proclamar la dignificació de l'amor, respectar l'honor de la noia i declarar-se'n defensors». I les noies sabien fer-se respectar! Crec que aquests ideals dels joves de la Federació de Joves Cristians de Catalunya continuen essent vàlids avui, per bé que es faci necessari saber-ho expressar amb un llenguatge nou. Els moviments juvenils cristians de casa nostra, ¿ho tenen present? ¿O potser hi ha massa silenci sobre el tema?

Acabo recordant un article d'en Jordi Bassas a l'AVUI, el qual —en relació a l'esmentada campanya del preservatiu— deia que «la castedat no és cap invent dels bisbes que tenen por al sexe, sinó una simple recomanació dietètica com la macrobiòtica».

Manuel Cusi i Ramon, és doctor en medicina i cirurgia, especialitzat en Ginecologia.

ACUDIT

La llibertat i les capacitats de la ment

¿Què hi ha de cert sobre la hipnosi?

¿És veritat que no fem servir totes les nostres capacitats?

¿Podem creure en els fenòmens telepàtics?

Per estar més ben informat, et convidem a la trobada:

Lloc: Casa de la Sgda. Família. Rubí.

Dia: Dissabte 15 de maig de 1993

Ponentes: Mons. Carles Soler, Bisbe Auxiliar, Mn. Francesc Nicolau

Per a més informació: Moviment Cristià de Mestres i Professors Mercè tel. 379 15 20 o Montserrat Tel. 453 44 99.

◆ Recordant el cardenal Vidal i Barraquer

Sr. Director:

Aquest 1993 fa 50 anys que va morir el cardenal Vidal i Barraquer, («cardenal de la pau»). Dins del concili de l'Església catalana, ¿no es podria celebrar algun acte recordant-lo? Fóra una alenada, per a reprendre energies en la feina del mateix concili.

Francesc Vidal i Barraquer va desenrotllar la seva feina amb dignitat, amb generositat, i alhora amb valentia. Prou que ho va demostrar quan es va negar a signar aquella carta col·lectiva, que era com una mena de benedicció a una guerra. Ell, que era un home de pau, no podia beneir de cap manera una batussa sagrant i cruel.

Mentrestant, no es quedava pas assegut tot dient: «Ja s'espavilaran», no. Ell feia gestions per aconseguir llibertat a capellans empresonats, o alleujament a cristians que patien tràngols. No parava d'escriure a governants, aquí, allà, al Vaticà o allà on fos. I, tot això ja ho ha vist fet quan hi havia un altre dictador (Primo de Rivera).

També demano una recordança per aquest cardenal de l'Església catalana, com a fidel solsoní, ja que havia estat bisbe de Solsona. I, a Solsona hi havia entrat el 1914 enmig d'una gran gentada. En canvi, a l'hora de morir, es va trobar quasisol i lluny de la seva terra. A l'exili. De moment, demano a l'esperit del «nostre bisbe Francesc», que ens inspirei germanor i generositat, dins la celebració dels «400 anys del bisbat de Solsona».

RAMON GUALDO MONTANYÀ
Solsona

◆ La no nascuda Ràdio Estel

Sr. Director:

Evidenciada la importància dels mitjans de comunicació, i molt especialment, de la ràdio i la TV.,

hom queda perplex, de la passivitat per vèncer les dificultats perquè la concebuda i no nascuda Ràdio Estel, sigui una realitat entre nosaltres.

Sovinteja, i amb molta raó, a les pàgines de Catalunya Cristiana, les repulses contra una TV. ofensiva, moltes vegades, a la dignitat de la persona. Però, probablement, i a causa de la pluralitat de la nostra societat, aquesta TV., continuarà malauradament, entre nosaltres.

Però conscients d'aquesta realitat, i com a portadors dels dons de la creativitat, de l'enginy, de la exaltació de la bellesa, de l'estimació de l'art, com a camí d'un perfeccionament, portats per l'estima a la dignitat de la persona, crec que podem sortir sense cap perjudici a explicitar, en les més diverses formes, això que sentim amb profunditat.

Per això vull fer una darrera crida. Senyors responsables de Ràdio Estel, ¿no sou capaços de vèncer els esculls i niells que l'Administració posa? ¿No serà que no sentiu amb intensitat aquesta realitat de la nostra Ràdio, ja com un primer pas a una presència més gran en els indicats mitjans?

SANTIAGO ESTRADA
CASTELLTORT
Barcelona

◆ Acceptació del magisteri de l'Església

Sr. Director:

Algunes de les cartes que es publiquen en aquesta secció i, de tant en tant en determinades col·laboracions d'aquest mateix setmanari, sense comptar altres mitjans de comunicació, traspuen les tensions existents en la nostra Església diocesana de Barcelona pel que fa a l'acceptació del Magisteri.

Des d'aquí doncs —Cartes al Director— com a membre del poble senzill però tant Poble de Déu com el membre més savi,

vull alçar la veu per expressar en nom de tots els qui senten igual però no hi pensen, no saben o no tenen oportunitats de fer-ho, expressar, repeteixo, una ferma adhesió al Sant Pare i al nostre bisbe, invitant a seguir pregant molt més per ells i preguntar a aquestes persones sembradores del jull dels propis parers enmig del blat de la Paraula Magistral ¿què pretenen? ¿quin és el seu testimoni de fe, d'amor i d'humilitat que ens ensenya la Mare Església? ¿s'adonen del que fan patir i del mal que fan? ¿això és caritat? Cantem: ON HI HA CARITAT HI HA DÉU. Però si no hi ha caritat ¿què hi ha en lloc de Déu?

CARMEN CANUDA
Barcelona

◆ El meu parer sobre Catalunya Cristiana

Sr. Director:

Us escric per si el meu parer sobre el «nostre» setmanari pot ser-vos útil.

Després de llegir l'article «¿què puc fer jo per la premsa catòlica? he reflexionat i heus aquí la meua resposta i els meus suggeriments per millorar encara més Catalunya Cristiana:

1) Suprimir tots els anuncis: crec que amb col·lectes parroquials per a la premsa catòlica hauriem de poder pagar totes les despeses del setmanari. Llavors Catalunya Cristiana viuria gràcies a nosaltres i no a les cases comercials. Hauriem també de reduir al màxim les fotografies per tal de disposar del màxim d'espai per escriure.

2) Fomentar la participació del nombre més gran possible de lectors: que hi escriguin les paròquies de Catalunya, els missioners catalans de l'estranger, els capellans, els religiosos i els laics...

3) Cada setmana publicar una secció de «Vides de sants d'abans i d'ara»: sobretot aquells cristians que tanhan fet per l'Església

i pels treballadors, per exemple.

4) Pensar que el setmanari està destinat a les tres categories de persones: infants, joves i grans. Que cadascú hi trobi articles adaptats a la seva edat i proporcions: contes, exemples edificants de nens, joves i adults, de rics i pobres, de laics i preveres...

5) Els articles massa llargs repartir-los en dues o tres setmanes, per parts o capítols.

Voldria, finalment, afegir una proposta que va més enllà del setmanari Catalunya Cristiana. Sens dubte la premsa escrita és el millor mitjà de comunicació perquè permet de llegir i tornar a llegir, d'assimilar el que està escrit. Però tots hauriem de treballar per tenir també una ràdio catòlica i una TV catòlica, com la té Portugal. Aleshores els nens, els joves i els grans tindrien per fi aquests mitjans de formació sense tanta violència, vandalisme i mostres d'egoisme de tota mena (sexual, polític, econòmic...).

PERE SEGALÈS I LAHOZ
Granollers

◆ «Atureu la guerra»

Sr. Director:

Fa temps que hi pensava. El Sant Pare, demana: «Atureu la guerra» (a Bòsnia-Hercegovina, és clar). A l'editorial del present número de CC, una pregunta: ¿No ha arribat, l'hora d'imaginar iniciatives concretes? Sincerament m'ha arribat dins ¿Com podem els cristians, i si més no els homes de bona voluntat concretar-ho?

Això a Europa és del tot vergonyós. Els governs i governants prenen unes decisions que, permet de suposar, que com que no hi ha diners a guanyar, que s'ho vagin fent, mentre que milers de persones innocents estan sent massacrades.

¿Estariem disposats a organitzar, una marxa cap aquelles zones de matança, per aturar-ho?, ¿cent? ¿mil? ¿Cent mil? ¿o més?

¿o ningú? ¿Fins i tot amb les nostres vides? Aquí el repte.

JACINT AMAT
Barcelona

◆ Malversació en les Primeres Comunions

Sr. Director:

El dia 22 d'abril a les 4 i trenta-set minuts de la matinada Ràdio Nacional d'Espanya, Madrid, emet un programa en que s'hi pot participar mitjançant una trucada telefònica. En aquesta hora es comentava la malversació que es fa a les primeres comunions. Segons la presentadora el que es gastarà enguany per a tal sacrament costarà cent mil milions de pessetes a tot l'Estat.

Com és habitual en aquest programa hi participen algunes persones interessades en aquest cas. Em cridà l'atenció quan la presentadora va fer diverses preguntes a un Sr. que tenia una comunió a casaseva, d'on era... de què feia... com es deia etc, però la penúltima i última em sobresaltaren fortament. Li preguntà quant li costaria la festa, ell respongué: d'unes sis a set-centes mil pessetes, i per acabar va demanar-li si era creient: Va respondre que no, que ell era ateu. El comentari que va fer a aquesta pregunta, textualment: «Anda que si llega a ser creyente»!!! donant a entendre clarament que els creients gasten molt més que els ateus.

Em va doldre aquest comentari que va fer la presentadora d'aquest espai.

Voldria dir-li a la tal Sra. o Srta. que els veritablement cristians no malversen i que d'un sacrament no en fan una festa mundana. L'opinió meua és que els autèntics cristians no podem malgastar ni una pesseta, perquè quan tancaríem ulls veuríem un nen-esquelet amb la mirada perduda i els ulls vidriosos demanant-nos un mos de pa que nosaltres li hauríem negat.

Respecto l'opinió que té dels cristians la presentadora, però no la comparteixo, o es va equivocar o no té la més mínima idea dels que som els cristians i que no ho dubti que aquests no es gastaran set-centes mil pessetes amb una primera comunió.

Des del meu punt de vista, l'afer fou una relliscada que no qüestiona ni molt menys la professionalitat de la presentadora.

LLUÍS GAMISSANS I ANGLADA
Vic

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"Catalunya Cristiana arriba cada setmana i és una finestra que deixa veure una mica l'Església de Catalunya que és una part de l'Església del món." **Albert Jou. ÍNDIA**

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRÍ:

JOSEP RUBIO CALVAO RUA SEBASTIAO PAULA C.P. EL 13170 VILA REAL SUMARE S.P. BRASIL.....21.892 Ptes.	
GNA M. DOLORS BORRAS. CARM. MSS. THER. HOSP. ST. JEAN DE DIEU. B.P. 43 THIES SENEGAL.....21.892 Ptes.	
JOSEFA FALCO SOLSONA CAIXA POSTAL 24 MAPUTO XINAVANE MOZAMBIQUE.....21.892 Ptes.	
ANGEL BENEDETTI I KALITOWSKI SACCIDAMANDA ASHIRAM, VALAVAD SIHIO, 36420, GUJARAT ÍNDIA.....30.992 Ptes.	

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms.....	Tel.....
Direcció.....	D.P.....
Població.....	Provincia.....
subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner..... (nom i cognoms)	
L'import el faré efectiu mitjançant:	
☐ taló que adjunto	☐ gr postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització:	
Domiciliació: Banc / Caixa.....	Sucursal n°.....
N° compte corrent.....	Provincia.....
Població.....	Data.....
Prego al Banc / Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.	
Població.....	
Signatura.....	
"CATALUNYA CRISTIANA" c/. València, 244, 2º. - 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39	

El text de les "Cartes al director" no ha de superar les vint línies a màquina i a doble espai; han d'anar signades amb nom i cognom, adreça i telèfon, encara que s'hi vulguin fer constar unes sigles o pseudònim, "CC" no es compromet a la seva publicació, ni mantindrà correspondència amb els remittents.

VATICÀ

Amb la consagració de quatre bisbes, l'Església reneix després de 40 anys de persecució comunista

Joan Pau II ha visitat Albània, el país qualificat «més ateu del món»

Un balanç molt positiu és el que hom pot treure de la ràpida visita de Joan Pau II a Albània el passat diumenge, dia 25 d'abril. El Papa fou rebut amb entusiasme per la població, de majoria musulmana. Va deixar dos missatges: Europa no han d'oblidar Albània i la religió i els seus màrtirs de la fe no és una cosa que divideix, sinó que uneix.

El Sant Pare ha fet una ràpida visita pastoral a Albània, el país europeu en què el comunisme ha trigat més a caure i en el qual la persecució religiosa fou més tirànica, fins al punt que posseir un crucifix era castigat amb cinc anys de presó. Si es té en compte que Albània ha viscut cinc segles sota el domini turc i gairebé cinquanta anys de dictadura comunista, ha estat la primera vegada que un Papa visita aquesta petita nació.

En l'aeroport de Tirana

Amb l'«Himne a l'alegria» de Beethoven, tímidament cantat per quinze veus infantils, el país més pobre d'Europa —i el més «ateu del món» segons propaganda del passat govern comunista— rebia Joan Pau II.

La cerimònia d'acollida en el diminut i atrotinat aeroport de Tirana va tenir un caràcter íntim. Al peu de l'avió l'esperava el president Sali Berisha, primer cap d'Estat no comunista en la història moderna d'aquest país, acompanyat de la seva esposa i d'un ciutadà albanès famós arreu del món: la mare Teresa de Calcuta.

El president Sali Berisha, és un musulmà que l'any passat, amb penes i treballs va aconseguir ex-

pulsar del poder els comunistes, visità el Vaticà i va demanar a Joan Pau II que visités Albània.

«Els albanesos han trobat en la Santa Seu un amic i aliat, ferm suport per a la lluita i els seus esforços per custodiar la seva llibertat. En vostè han trobat un gran amic que els vol el bé: el Senyor ha escoltat la seva oració i avui ve a una Albània lliure», digué Berisha que al final de les seves paraules abraçà el Papa fent-li un petó a les galtes.

Camí cap a la catedral de Shkoder

El Papa va emprendre immediatament camí amb automòbil per recórrer els 110 quilòmetres de carretera en males condicions que el separaven de la ciutat de Shkoder.

Els vuitanta mil habitants de Shkoder van sortir al carrer per donar la benvinguda al Pontífex, amb gent enfilada fins i tot als arbres. També els musulmans van sortir a rebre'l, i una pancarta deia: «Els musulmans de Shkoder donen la benvinguda al Papa». Joan Pau II va travessar el centre en el «papamòbil» construït a Espanya i que fou regalat al Vaticà després del viatge de 1982. A l'entrada de la ciutat, s'aturà a pregar en el lloc on es reconstruirà

Amb el president Sali Berisha, el Papa beneeix la mare Teresa de Calcuta d'origen albanès

el santuari de la Mare de Déu del Bon Consell, destruït pels turcs el 1467 i novament arrassat pels comunistes el 1966.

Enèrgica homília

Abans de consagrar els quatre nous bisbes el Papa pronuncià una de les homilies més enèrgiques que es coneixen sobre la persecució religiosa en un país ex-comunista. Transcrivim algunes frases del Sant Pare:

«Una experiència de mort, que ha durat molts anys, i ha provocat nombroses víctimes. La història d'Albània resplendeix a través dels

noms dels seus màrtirs. Aquesta terra ha sofert el ple i total menyspreu de tot dret humà».

«El que ha succeït a Albània és una cosa que mai no hauria d'haver passat en el curs de la història. Albània s'havia enfonsat en un abisme del qual és un veritable miracle que hagi pogut sortir sense vessament de sang. Però quant tot semblava perdut, precisament aleshores arribà l'alliberament».

«La fe sincera no divideix els homes, els uneix per damunt de les seves diferències. Res com la fe recorda que som germans, la llibertat religiosa és baluard contra el totalitarisme i decisiva contribució a la fraternitat humana».

«Torna l'Església, surt de les

catedral de Shkoder fou la consagració dels quatre nous bisbes, tots ells sacerdots albanesos. Un d'ells fou condemnat a mort pel marxisme. Amb aquesta consagració fou reconstruïda la jerarquia catòlica en aquest país.

Amb diners procedents d'Occident, els catòlics (el 12 per cent de la població) reconstrueixen esglésies, creen organitzacions humanitàries que intenten suplir les greus mancances sanitàries i alimentàries dels albanesos i inverteixen en el deteriorat ensenyament.

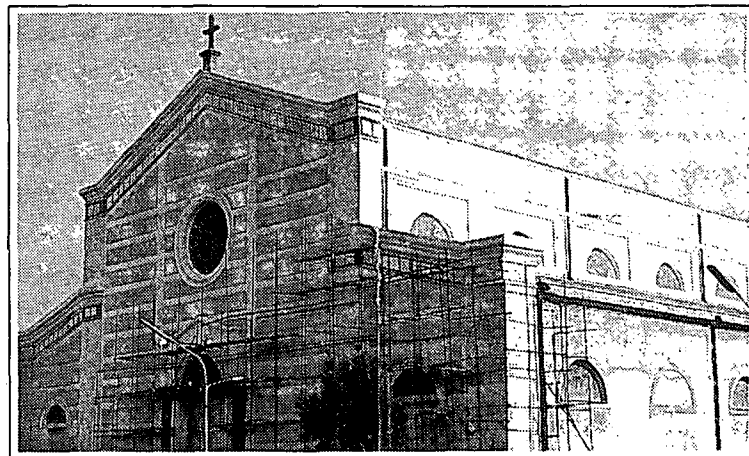
Els grecoortodoxos (el 20 per cent), concentrats en el sud, ordenaren el seu primer bisbe en 25 anys, el passat mes d'agost. També, com els catòlics, s'han afanyat a reobrir temples i a reconstruir un teixit assistencial per als seus fidels, amb l'ajut de les esglésies de Grècia, Bulgària i Romania.

No obstant, la comunitat millor organitzada és la musulmana (el 60 per cent). Les monarquies del golf Pèrsic —especialment Aràbia Saudita—, Líbia i Iran envien diners i religiosos per obrir escoles coràniques i mesquites. Els primers musulmans albanesos pelegrinaren a la Meca amb les despeses pagades pel rei Fahd.

Retorn a Roma

Joan Pau II tancà el seu viatge a Albània amb un discurs a la plaça Skanderberg, al centre de Tirana, en què elogià el pluralisme religiós dels albanesos i els animà a donar un exemple de convivència pacífica.

A Albània hi ha un 67 per cent de musulmans sunnites, un 19

La Catedral de Shkoder on foren consagrats els quatre nous bisbes albanesos

catacumbes com en els temps de l'antic imperi romà; l'Eucaristia torna a la vostra terra». Així acabà el Papa la seva homília a Shkoder, on esmorzà i va descansar una hora abans de tornar a Tirana per pronunciar un missatge a tots els albanesos.

Consagració de nous bisbes

Un dels actes més emotius a la

d'ortodoxos i un 13 per cent de catòlics. Des de la recuperació de la llibertat religiosa, els líders de les tres religions han mantingut un clima de col·laboració. El gran muftí, per exemple, anà a Assís, pel gener, per participar en la trobada de pregària per la pau a Bòsnia.

Joan Pau II va tornar a Roma, a última hora de la tarda.

Nota de la direcció de «CC» sobre el qüestionari del Concili

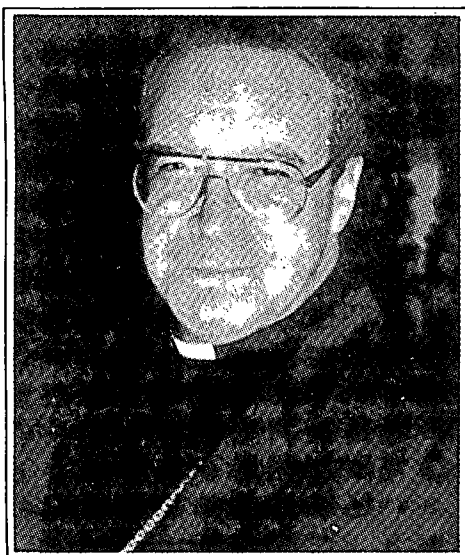
El qüestionari de consulta de possibles temes a tractar en el Concili Provincial Tarraconense fou presentat la setmana passada en la seva edició i publicat, a títol informatiu, al núm. 710 de «Catalunya Cristiana». Cal tenir present que, a l'hora de respondre —personalment o col·lectiva— a la consulta proposada pels bisbes de Catalunya, i per tal de facilitar la tabulació de les dades del qüestionari, s'ha de fer en un exemplar de l'edició oficial —se n'ha previst la distribució a través de les parròquies— i s'ha de trametre, seguint les indicacions que hi consten, a la Secretària general del Concili.

ESPANYA

Monsenyor Nicolás de Jesús López Rodríguez és el President de la Conferència Episcopal Llatinoamericana (CELAM)

El cardenal de Santo Domingo representarà al Papa en el Congrés Eucarístic de Sevilla

El Cardenal-Arquebisbe de Santo Domingo i President de la Conferència Episcopal de Llatinoamèrica (CELAM), Nicolás de Jesús López Rodríguez, ha estat designat per S.S. el Papa Delegat Pontifici per al XLV Congrés Eucarístic Internacional, que se celebrarà a Sevilla del 7 al 13 de juny d'aquest any, i que serà clausurat per Joan Pau II durant la seva propera visita a Espanya.

El cardenal Nicolás de Jesús López Rodríguez va néixer a Baranquilla (República Dominicana) el 31 d'octubre de 1936. Fou ordenat sacerdot el 18 de març de 1961 i consagrat bisbe el 25 de febrer de 1978. Des del 1981 és arquebisbe de Santo Domingo, i Joan Pau II el creà cardenal en el Consistori del 28 de juny de 1991.

El XLV Congrés Eucarístic Internacional ha estat programat com a culminació dels actes que se celebraren durant el 1992 amb motiu del V Centenari del Descobriment i Evangelització d'Amèrica. El Congrés Eucarístic és una reunió del poble cristià de tota raça, llengua i nació, sobre Crist, present en l'Eucaristia. En

el qual hi assistiran dos-cents bisbes, el representant del Papa ara nomenat, així com el Pontífex en persona. El Congrés és un autèntic esdeveniment catòlic. Els Congressos Eucarístics són

una convocatòria extraordinària en la vida de l'Església, i se celebren amb una periodicitat de quatre anys. El darrer congrés se celebrà el 1989 a Seül (Corea). El lema d'aquest congrés és "Crist, llum dels Pobles", i respon a la preocupació que l'Esperit ha suscitat en l'Església dels nostres dies, impulsant-la a una nova evangelització. La seva vessant social s'expressa en el suport a diversos projectes de recuperació de toxicòmans, que estan a càrrec de la institució "Projecte Home".

Coincidint amb la celebració del XLV Congrés Eucarístic, S.S. el Papa visitarà Espanya. Aquest serà el seu quart viatge apostòlic al nostre país. Joan Pau II arribarà a Sevilla el proper 12 de juny, ciutat on clausurarà el Congrés el dia 13. El dilluns 14 visitarà la ciutat de Huelva i els Llocs Colombins, i els dies 15, 16 i 17 celebrarà diversos actes a Madrid, entre els quals la consagració de la Catedral de l'Almudena, i la canonització del sacerdot Enric d'Ossó, fundador de la Societat de Santa Teresa. (SIC)

Roberto Tucci, responsable dels viatges del Papa, a Espanya

MADRID.— El jesuïta Roberto Tucci, responsable i coordinador dels viatges del Papa Joan Pau II i els seus col·laboradors són a Espanya des del 19 d'abril, amb l'objectiu de perfilar les diverses circumstàncies del viatge de Joan Pau II a Espanya, previst entre els propers 12 i el 17 de juny.

Amb aquest objectiu, ja han tingut algunes reunions amb els responsables locals del viatge del Papa, a la seu de la Nunciatura apostòlica. L'arquebisbe de Madrid ha nomenat el periodista Luis Prados de la Plaza, com a responsable per a premsa i informació. Luis Prados atindrà aquest servei amb dedicació plena a partir dels propers dies i fins que al viatge papal, reincorporant-se després a «ABC», que ara el cedeix. Pablo Gómara i Antoni Silva són els respectius responsables de Huelva i Sevilla. Els tres són periodistes seglars. Pablo Gómara fou ja el cap de premsa dels Congressos Maria i Mariològic del passat setembre.

En aquests dies, la Comissió permanent de la Conferència episcopal espanyola formalitzarà amb tota probabilitat, una comissió «ad hoc» per a la preparació d'aquest quart viatge papal a Espanya, alhora que elaborarà una exhortació pastoral per als catòlics. (SIC)

Comunicat de la Permanent de l'episcopat espanyol

Fernando Sebastián:
«No hi ha cap deute i els bisbes no es vendran al govern»

No hi ha un suposat deute de l'Església a l'Estat

Fonts governamentals han fet saber a l'Església que deu a l'Estat 3.500 milions de pessetes i que el Govern està disposat a perdonar-les amb certes condicions. Els bisbes de la Comissió Permanent refusaren l'existència d'aquest deute i reafirmaren el seu desig de mantenir l'Església lliure i independent.

Diversos bisbes negaren l'existència del deute atribuït pel Govern a l'Església catòlica. Per a Fernando Sebastián, vicepresident de la Conferència Episcopal, aquest deute "no existeix i la seva menció només pot tenir com a objectiu posar la por als bisbes perquè no siguin crítics amb la gestió del Govern, o bé en fer creure als catòlics que els bisbes s'han venut al Govern i han suavitzat les seves postures per diners". Aquest mateix bisbe insistí en què l'Episcopat no es deixaria xantatjar per cap part i que l'Església mantindria la seva independència.

Els 3.500 milions tenen el seu origen en la quantitat amb que el Govern complementà el que obtingué a través de l'assignació tributària per assolir els 15.000 milions que, a causa dels Acords Església-Estat, el mateix Govern està obligat a passar anualment a l'Església catòlica.

Si el sistema de l'assignació tributària hagués estat modificada per aconseguir aquesta quantitat només per ella mateixa, el Govern no hauria de completar-la recorrent a fons dels Pressupostos Generals de l'Estat.

La Permanent féu pública una nota en què reafirmava les declaracions del vice-president: «Durant la celebració de la present reunió de la comissió Permanent ha aparegut en alguns mitjans de comunicació una notícia segons la qual el Govern s'estaria plantejant condonar a l'Església Catòlica un suposat deute per les quantitats lliurades a compte.»

«En relació amb aquesta notícia —afegixen—, la Conferència Episcopal Espanyola desitja aclarir que no ha rebut cap comunicació del Govern sobre aquest particular. I a més, pel que fa al contingut de la informació, manifesta que l'església catòlica no té contret cap deute amb l'Estat.»

«L'Acord entre l'Estat espanyol i la Santa Seu sobre Afers Econòmics determina que l'Església catòlica ha de percebre a través de l'Estat una quantitat similar a la qual venia percebent abans de l'aplicació del sistema de l'assignació tributària. Si per raons d'instrumentació tècnica l'assignació tributària no proporciona aquesta quantitat similar, correspon al Govern cercar la manera de completar-la. Els lliuraments a compte, previstos en la Llei de Pressupostos Generals de l'Estat, no engendren cap deute per part de l'Església catòlica, ja que vénen exigits pel compliment de l'Acord.»

Per a les comunitats cristianes de Catalunya IMPORTANT NOVETAT EDITORIAL PREGUEM EL SENYOR

PREGÀRIES DELS FIDELS

Formularis preparats per Mn. Pere Farnés

Moltes de les pregàries d'aquest llibre provenen de formularis emprats per cristians que ens han precedit en una mateixa fe i en un idèntic amor a Jesucrist. Resulta expressiu que també hi figurin altres compostes de bell nou, perquè la tradició orant de l'Església abasta tots els temps. Tant de bo que aquestes pregàries constitueixin un instrument eficaç perquè les comunitats cristianes de Catalunya puguin accomplir cada dia millor el seu ofici del poble sacerdotal i no cessin de pregar pel nostre món.

(De la presentació de Mons. Ricard Me Carles, Arquebisbe de Barcelona)

De venda a llibreries

Format: 17 x 24 cms. 479 pàgines - Imprès a dues tintes. Preu: 3.500 ptes.

EDITORIAL REGINA, S. A.

Mallorca, 87 - 89 - 08029 Barcelona

LIBAN

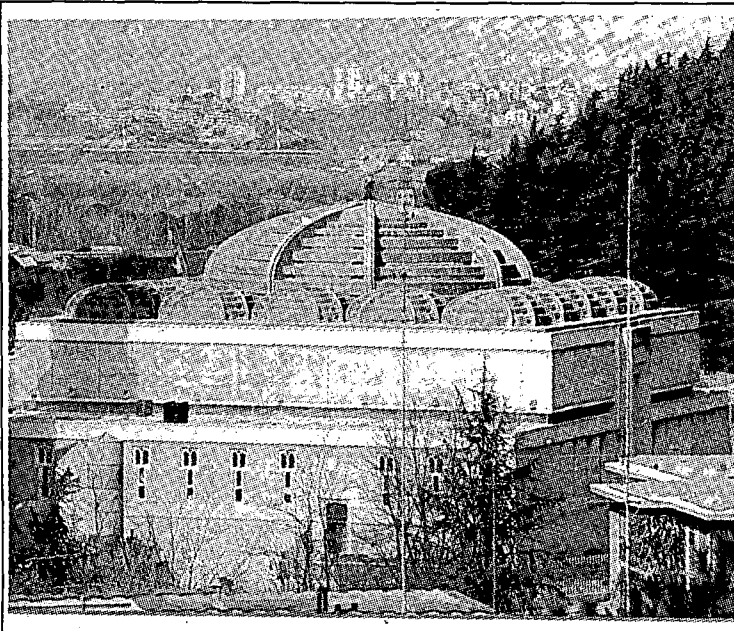
Difícil diàleg islamo-cristià

BEIRUT.— El cap espiritual de l'*Hizbolla* o *Partit de Déu*, dels fonamentalistes xiïtes del Líban, Muhammad Husein Fadlalla, ha fet una insòlita declaració al diari de llengua àrab *An-Nahar*, convidant als cristians a un sincer diàleg amb els musulmans.

«L'islam, ha dit, tal com nosaltres el comprem no és en absolut hostil a la presència cristiana (al Líban), ni al cristianisme en general. Al contrari, volem mostrar, a partir dels principis definits en l'Alcorà, quan parla dels punts en comú amb la Gent del Llibre (cristians i jueus), que la nostra visió de l'home és sovint idèntica a la vostra». I afegeix: «El proselitisme que fem és un dret per a tothom, cristians i musulmans, sense enemistat i sense impedir l'altra fer el mateix». Acaba dient: «Vull manifestar a tots els ciutadans cristians (del Líban) i a tots els cristians del món que som més a prop vostre que qualsevol. L'islam no vol eliminar la presència cristiana, sinó coexistir amb ella, dialogar acceptant l'intercanvi d'idees».

A aquesta declaració responia dies després el Metropolita de l'Església grega-ortodoxa del Monte Líbano, Mons. Georges, en el mateix diari, felicitant-se de la crida al diàleg islamo-cristià, al mateix temps que planteja

algunes preguntes que s'haurien de tenir en compte en tot eventual diàleg, no només en el camp teològic (la Trinitat, la divinitat de Jesús, la Redempció), sinó també en el de l'ètica (estatut dels no musulmans en la societat islàmica). I es preguntava: «La possibilitat admesa pel cap espiritual de l'*Hizbolla* al dret de cada comunitat per fer adeptes, ¿és simplement un plantejament especulatiu o entén realment el dret a la llibertat que té tot home per seguir la religió de la qual està convençut? ¿Això no aniria contra el principi de la *sharia* islàmica que no permet abjurar la religió musulmana?» I el Metropolita afegia més endavant: «M'he preguntat sempre per què trobem centenars de teòlegs cristians que coneixen a fons l'islam, tant o millor que un *cheikh* de la universitat musulmana de El-Azhar o de la de Najaf, mentre que no trobem en el món àrab un sol teòleg musulmà que conegui la teologia cristiana». (T.S.)

Mesquita musulmana a Madrid

ANGLATERRA

Confessions del científic Einstein

LONDRES.— El rotatiu anglès «The Tablet» ha publicat un article en el qual revela aquestes declaracions del famós científic jueu, Albert Einstein: «Quan a l'Alemanya va esdevenir la revolució em dirigí a les Universitats, pensant que sempre s'havia consagrat a la defensa de la llibertat. Em vaig enganyar. Les Universitats estaven reduïdes al silenci. Em vaig dirigir aleshores als grans editors de diaris en les editorials dels quals havien mantingut amor per la llibertat. Aquests, com les Universitats, també estaven obligats en poques setmanes a tancar la boca. Vaig presentar finalment una petició als escriptors i literats que havien escrit tan competentment i abundantment sobre els valors de la llibertat en la vida moderna. També ells estaven muts».

«Només l'Església, entre tots, es va pronunciar clarament contra la campanya de Hitler que suprimia la llibertat. Fins llavors jo no havia mostrat un interès particular per a l'Església, però des d'aquell moment vaig començar a sentir afecte i admiració per ella amb motiu de la seva valentia. Era l'única institució que havia demostrat seguretat i audàcia en la defensa de la veritat intel·lectual i de la llibertat moral. Per això admiro avui sense reserves a l'Església, a la qual abans havia subestimat».

FILTRANT LA NOTÍCIA

Els anglicans que es volen passar a l'Església catòlica

El 19 d'abril passat es reuní la Conferència Episcopal de l'Església catòlica d'Anglaterra per examinar, entre altres coses, la petició feta per un grup de bisbes, pastors i fidels anglicans que han demanat ser admesos en el si de l'Església catòlica, arran de refusar l'ordenació de dones, aprovada per l'Església anglicana.

El cardenal Basil Hume, arquebisbe de Westminster i president de la Conferència episcopal catòlica, declarava que no era probable ni oportú per aquest grup d'anglicans una mena de «prelatura especial», com l'atorgada per la Santa Seu a l'Opus Dei, sinó la integració total i sense privilegis a l'Església de Roma. Pocs dies després el mateix cardenal ha manifestat que la solució del cas dels anglicans, està a punt de rebre l'aprovació del Papa, que tindrà lloc després de conèixer el parer de l'episcopat catòlic del Regne Unit.

Joan Pau II junt amb una comissió especial de cardenals i experts, ha examinat ja l'informe que la comissió mixta anglo-catòlica d'Anglaterra lliurà al cardenal Hume i aquest a Roma. Segons aquest informe, els pastors anglicans que, juntament amb les seves parròquies i fidels, han demanat la

reintegració a l'Església catòlica superen els dos mil, mentre que els bisbes són per ara quatre i poden ser cinc més si se'ls respecte la tradició ritual, disciplinària i cultural de l'Església anglicana a la qual pertanyien fins ara.

Segons l'agència CIP, les condicions que sembla exigir Roma als anglicans vinguts són: jurament doctrinal, obediència al Papa i «ordenació sacerdotal suplementària per seguretat». Això últim és perquè existeixen alguns dubtes sobre la validesa de la transmissió del sagrament de l'orde per part de bisbes de l'Església anglicana. Pel que fa als ritus i tradicions, la comissió vaticana està disposada a acceptar-los, quedant al criteri dels bisbes residents, com passa per exemple a la diòcesi de Toledo, on sota l'autoritat de l'arquebisbe existeixen dos ritus, el llatí i el mossàrab.

Les condicions que la comissió pontificia reclama per la integració seran comunicades oficialment, primer a l'episcopat catòlic anglès, i després als bisbes, pastors i fidels ex-anglicans que desitgen unir-se a Roma.

■ Francesc Gamissans

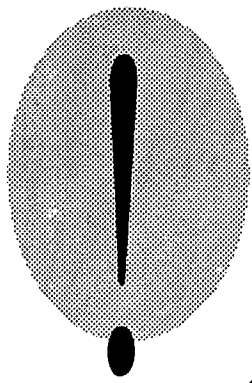

INDIA.— La dona del governador de l'estat de Maharashtra ofereix un ram de flors al salesià, pare A. Maschio en la celebració dels seus 60 anys de la ordenació sacerdotal. El missioner pare Maschio s'ha distingit per les seves obres socials i assistencials a l'Índia. (ANS)

D'interès per a sacerdots i religiosos

La parròquia de Sant Martí d'Altafulla (Tarragona) ofereix gratuïtament un apartament apte per a tres persones i adjunt a l'església del barri marítim de la vila, a sacerdots i religiosos que, des del juny al setembre, ambdós inclosos, vulguin passar un temps de vacances vora el mar, amb l'única condició de celebrar cada dia la missa a l'esmentada església i ajudar els dies festius pastoralment a la parròquia principalment en la celebració de l'Eucaristia.

Els interessats dirigir-se a mn. Isidre Saludes, pvre, rector, Plaça de l'església s/n. Altafulla d.p. 43893 (Tarragona) Tel. (977) 65 01 58

la vostra aportació

Catalunya Cristiana

CAMPANYA D'APORTACIONS POPULARS AL NOSTRE SETMANARI

Adquirint les butlletes podeu optar als premis.

1r. premi: Un cotxe tot terreny LADA,
C-V (tracció 4 rodes,
5 velocitats, 1.600 cc.)

SORTEIG TRADICIONAL: 2 DE JUNY

2n. premi: Viatge a Terra Santa (2 places), en qualsevol dels nostres pelegrinatges.

3r. premi: Els tres Reis d'Orient, de producció artesanal, (pessebre de mida gran).

I també, a més:

10 lots de llibres que parlen amb 3 títols de la nova col·lecció "PREMI SENT", de Walt Disney (Ed. Beascoa).

BUTLETA DE COMANDA

Per participar en el Tradicional SORTEIG 1993 en suport de CATALUNYA CRISTIANA

☐ Talonaris a 6.250 ptes.

☐ Butlletes a 125 ptes.

Nom i cognoms.....

Adreça.....

Població..... DP.....

Tel..... Província.....

Trameto l'import per ☐ xec barrat ☐ gir postal

NECESSITEM EL VOSTRE AJUT

PODEU ADQUIRIR LES BUTLETES A LES SEGÜENTS LLIBRERIES:

—La Formiga d'Or, Av. Portal de l'Àngel, 3

—Balmesiana, Duran i Bas, 6

—Signe, Mallorca, 301

Podeu demanar-ho per correu enviant aquesta butlleta de comanda.

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Plaça Urquinaona, 11, 3r. 3a. A, tel. (93) 301 37 18. 08010 Barcelona

ELS CRISTIANS HEM DE SOSTENIR LA NOSTRA PREMSA GRÀCIES PER LA VOSTRA APORTACIÓ

Sis claretians expulsats...

(ve de portada)

Una mica de història

La revista *Misión Abierta* va sorgir tot just acabat el Concili Vaticà II com a resultat d'una autèntica metamorfosi: en un termini de dos o tres anys, i sense solució de continuïtat, va passar de ser *La ilustración del clero* a ser *Misión Abierta*, al *servicio de la fe*. Val a dir que no va canviar només el nom. Una revista que havia estat en sintonia amb els sectors de l'integrisme clerical espanyol més recalcitrant davant el Concili Vaticà, deixava pas una revista nova que es volia situar obertament en la línia del Concili. Es presentava com una revista oberta no solament als nous horitzons culturals i de pensament sinó també a sectors eclesials —concretament al laicat— que tímidament començaven a fer camí. Va ser un canvi impulsat pels mateixos superiors dels claretians.

El mètode de la revista

La nova revista tenia com element clau el consell de redacció. Es reunia cada tres o quatre mesos i anava dirigint la línia de la revista. El procediment de treball era bàsicament aquest: la reunió d'abans de l'estiu servia per a repassar els temes que semblaven més vius i candents en aquell moment concret de la comunitat eclesial i el consell seleccionava els que serien tractats al llarg de l'any següent. La confecció de cada número era encomanat a un petit equip, el qual havia d'establir les línies bàsiques de plantejament i els noms de col·laboradors amb qui pensava comptar. El primer esbós de cada número era discutit en la reunió següent, es modificava si calia i se li donava finalment el vist-i-plau.

A Madrid hi havia un equip executiu, més reduït, que s'ocupava de la coordinació i de la ultimació de cada número. Aquest equip més reduït formava —ni més ni menys— la «Comunitat de Misión Abierta» (la que més endavant seria la protagonista de l'afer).

Aquesta metodologia explica la no-homogeneïtat de plantejaments en tots els números de la revista. Una línia general d'obertura, un esperit crític bàsicament compartit, prenen sovint matisos força diferents segons el grup que plantejava un número determinat.

El dimarts 26 al vespre TV1 avançava la notícia: «El Tribunal de la Signatura Apostòlica expulsava de la Congregació Claretiana els sis membres que integraven a Madrid una comunitat». Aquests claretians havien format part de l'equip de redacció de la revista *Misión Abierta* i n'havien estat el nucli central a Madrid.

L'endemà, *El País* publicava la mateixa notícia amb honors de primera pàgina i remetia al lector a l'interior per a una més ampla informació.

A molta gent aquesta informació els plantejava més interrogants que no pas els en resolva. ¿Es pot saber què és el que ha passat de debò? *Catalunya Cristiana* s'ha documentat en fonts autoritzades de la Congregació dels Claretians i ha preparat aquest breu informe.

Però, alguns bisbes es comencen a queixar...

Arran de la Visita *ad Limina* d'un grup de bisbes espanyols l'any 1987, va arribar a mans de la Congregació per Doctrina de la Fe un dossier de càrrecs contra *Misión Abierta*. Hi havia unes acusacions genèriques i unes altres de «concretes» (encara que més exactament s'haurien hagut de definir com «observacions genèriques a números concrets de la revista»).

Les qüestions cabdals que s'adduïen contra la revista venien a ser dues: 1) que reduïa la fe cristiana a «categories merament humanes, socials o econòmiques», i 2) que tenia una eclesiologia discutible amb crítiques a la institució i a la jerarquia, i amb una visió hipertrofiada del «Poble de Déu», que —segons diria la revista— s'havia d'articular des de les bases (carismes...) i no des de la jerarquia.

No era la primera vegada que informacions semblants arribaven a la dita Congregació (de la mateixa manera que arribaven també a la revista cartes d'altres bisbes espanyols donant suport...). Aquest dossier es convertí en «el dossier dels bisbes» i va pesar de debò.

Tot i que la Congregació per la Doctrina de la Fe havia fet arribar als superiors dels claretians les recomanacions que havia considerat oportunes, aquests superiors no creien que, tanmateix, fos necessari prendre cap mesura extraordinària, com no fossin recomanacions verbals en ordre a llimar certs aspectes que podien resultar més cantelluts.

Però les coses van canviar amb el dossier de la visita *ad Limina*. Era la gota que faria vessar el vas vaticà. Les més altes instàncies d'alguns dicasteris romans van urgir formalment els superiors dels claretians perquè preguesin «ja» unes mesures concretes sobre la revista *Misión Abierta*. Concretament, entre altres, el canvi de direcció per tal de poder garantir el canvi d'orientació.

És precisament en aquest moment i en aquest punt i on

sorgeix el conflicte que ara fa poques setmanes ha arribat al seu desenllaç.

I comencen les tensions...

Tenint en compte el funcionament de la redacció de la revista els superiors dels claretians van fer unes propostes que al seu entendre podrien salvar —airosament— la situació sense traumes irreparables: separar de la revista el que fins aleshores era el cap visible del consell de redacció, Benjamín Forcano.

Dins el consell de redacció hi hagué divisió d'opinions: els qui creien que era preferible «trencar-se un braç més que no pas el cap», i els qui deien que res de res i que calia resistir numantament fins a la fi. La «Comunitat de Misión Abierta» era partidària d'aquesta segona postura. (Diguem de pas, que el mateix Pere Casaldàliga no se n'estava d'aconsejar una mica de flexibilitat formal, mentre no arribessin temps millors...).

Els números de la revista que anaven sortint s'anaven radicalitzant més, la qual cosa feia que els superiors dels claretians intentessin formes de control que poguessin evitar conflictes més seriosos. Finalment, aquests superiors van decidir de confiar la revista *Misión Abierta* a un altre equip que, tot mantenint la línia d'obertura i l'esperit crític, «fos més plural a l'hora d'enfocar el pluralisme». L'antiga «Comunitat de Misión Abierta» va promoure pel seu compte la revista «Éxodo».

Dels problemes teològics a les dificultats domèstiques

Aquesta situació plantejava un problema intern dins la Congregació claretiana. Els membres de la dita Comunitat ¿mantindrien la disponibilitat exigida per la pròpia manera de ser d'un Institut religiós? Hi va haver intents de converses per tal d'apropar posicions i aconseguir resoldre satisfactòriament la situació que resultava cada vegada més dolorosa per a totes les parts implicades.

El pare Benjamín Forcano

Davant la negativa de la comunitat a les propostes que els van ser fetes, els superiors van decidir expulsar de la Congregació els sis membres que integraven la comunitat. Va ser el mes de novembre de 1990.

Els implicats en el decret d'expulsió van presentar recurs primerament davant la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i Societats de Vida Apostòlica i, posteriorment, davant el Tribunal de la Signatura Apostòlica, arguint que el procés d'expulsió no s'havia fet segons dret. El dia 5 de febrer de 1993, aquest Tribunal —el «Suprem» de l'Església— va desestimar el recurs presentat, perquè considerava que la decisió d'expulsió havia estat presa correctament i que s'havia actuat de conformitat amb les normes del Dret Canò-

nic i de la pròpia Congregació Claretiana.

¿Qüestió d'estat o trifulga familiar?

Tal com ens ha estat venuda la notícia en un primer moment sembla que vulgui presentar aquesta decisió d'alt dicasteri romà com «una prova més» del procés d'involució dins l'Església. Doncs, no. El desencadenant immediat no ha estat una qüestió teològica sinó una qüestió disciplinària (que —sigui dit de pas— no es presta a gaires epopeies). És cert que al seu origen hi va haver una qüestió ideològica, però el resultat d'aquell conflicte no havia de ser pas necessàriament el que finalment hem vist. I és una llàstima.

● C.C.

PARRÒQUIA DE ST. VICENÇ DE PAÛL

Provença 210

FESTA INFANTIL

A LA PARRÒQUIA

DISSABTE
15 de Maig
a les 18 hores

US ESPEREM
A TOTS!

JOCS · PALLASSOS · BERENAR

• **MEDICUS MUNDI CATALUNYA.** - Clou el cicle de conferències, **dijous 13**, a les 19h, a la pròpia seu (c/ Elisa 14, 08023 Barcelona; tel. 418-47-62), amb el Dr. Alfons Sancho: «Lluita contra el Mal de Chagas a Bolívia: un projecte de desenvolupament global.»

BARCELONA

MAIG CORAL DEL BARCELONÈS 1 9 9 3

• **Xè MAIG CORAL DEL BARCELONÈS.** - A l'auditori del Centre Cultural Calassanç (c/ Diputació 275, 08007 Barcelona), a les 20h, **dissabte 8**, amb L'Estro Vocale (dtor. Sergi Riera) i Cor de Veus Blanques de l'Arc (dtora. Ester Bonal); **diumenge 9**, amb el Cor Adagi (dtora. Maria-Jesús Culleré), Lieder Càmera grup vocal (dtor. Josep Vila) i l'Orfeó Atlàntida (dtor. Antoni Coll); **dissabte 15**, amb la Coral Universitària de Ciències de l'Educació (U. de Barcelona, dtor. Manuel Cabero), la Coral Baluern (dtor. Ricard Gimeno) i la Coral Cantorum (dtor. Constantí Sotelo); i **diumenge 16**, amb la Coral Genciana (dtor. Poiré Vallvé), l'Orfeó Gracienc (dtor. Antoni Pérez Simó) i la Coral De Música (dtora. Cecília Velázquez).

• **CONFERÈNCIES PASQUALS A SARRIA.** - Sobre la joia pasqual en la vida dels cristians, **dilluns 10 i dimarts 11**, a les 20.30h, al Centre Parroquial (c/ P. Miquel de Sarrià 8), a càrrec de Mn. Gerard Soler, delegat de Litúrgia del bisbat de Lleida.

• **CASA DE MISERICÒRDIA: EXPOSICIÓ DE LABORS I BRODATS A MA.** - Treballs realitzats durant el curs per les nenes acollides a aquesta institució benèfic-docent. S'inaugura **dimarts 11**, i restarà oberta de 10.30 a 13h i de 16.30 a 19h, fins al 13 de juny. La Casa de Misericòrdia de Barcelona és al c/ Elisabets 8-10 (continuació de Bonsucès; tel. 318-31-81).

• **AMICS DELS CLÀSSICS.** - Recital de violoncel i piano, **dimarts 11**, a les 19.30h, al local social (c/ Ausiàs Marc 26, 8è, 08010 Barcelona), amb Joan Palet i Valero i Lourdes Duñó. **Diumenge 16**, a les 11.15h, a la sala d'actes de la Delegació territorial de l'ONCE (c/ Calàbria 66, 2n), concert de l'Orquestra de Cambra, interpretant obres de Purcell,

Telemann, Lully, Ivanovici, Ragon, Mestres, Solé, Obradors i Granados, amb la soprano Maria-Antònia Oliveró, sota la direcció de Joan Palet i lbars, i a la tarda, a les 19h, a l'església parroquial de Sant Vicenç dels Horts, participació en el concert d'homenatge a Antoni Casasamper i Ferrés, amb la Coral El Llessami.

• **ANTIGUES ALUMNES DEL CO-LEGISANTA ELISABETH.** - Conferència sobre l'any «Xacobeo '93: Esperit pelegrí i art», **dimecres 12**, a les 19.15h, a l'Associació Maria Ward (c/ Copèrnic 55-59, 08006 Barcelona), a càrrec de l'antiga alumna i llicenciada en història de l'art Isabel Lozoya. Més informació: tel. 201-60-84.

• **L'ORGUE DE LA CATEDRAL DE BARCELONA.** - Cloenda del tercer cicle concerts, **dimecres 12**, a les 20h, amb Hans Gebhard a l'orgue: *Dels corals al simfonisme* (J.S. Bach i C. Frank).

• **FESTA DE SANT ISIDRE A LA PARRÒQUIA TITULAR.** - Té el seu terme a la Bordeta, al límit dels municipis de Barcelona i l'Hospitalet (c/ Aprestadora 3, l'Hospitalet de Llobregat). Tridu preparatori els **dies 12, 13 i 14**, a les 20h; **divendres 14**, inauguració d'exposicions: aques d'alumnes (Casal dels Àngels) i manualitats dels avis (Fundació Santa Eulàlia); **dissabte 15**, a les 20.30h, celebració eucarística de la festa de sant Isidre, presidida pel bisbe Joan Carrera; l'endemà, Concert de Sant Isidre, a les 18h, amb la participació del cor Adinoi, de la parròquia, i dels cors Oidà i Alba Naixent, del Casal dels Àngels.

• **50è ANIVERSARI DE L'OBRA DE NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA.** - Se celebrarà el dia de la

festa titular, **dijous 13**, a les 12h, amb una celebració de l'eucaristia presidida pel Card. Narcís Jubany, a la parròquia de Sant Ramon de Penyafort (Rbla. Catalunya 115, 08008 Barcelona). La secretaria d'aquesta Fundació d'atenció als malalts tuberculosos és a Rbla. Catalunya 92, 5è, despatx 18, 08008 Barcelona; tel. i fax 215-15-93 (de dilluns a divendres, d'11 a 14h i de 17 a 20h).

• **DIA DE LA U.M.O.F.** - La Unió Mundial d'Organitzacions Femenines celebra la seva diada **dijous 13**, a Barcelona, a les 17h, a c/ Roger de Llúria 7, celebració de l'eucaristia i conferència del P. Hèctor Valls, s.i., sobre el paper de la dona a l'Església: quin és i quin hauria de ser.

• **PREPARACIÓ DEL XLV CONGRÉS EUCARÍSTIC INTERNACIONAL.** - Conferència, seguida d'una pregària, **dijous 13**, a les 19.30h, a l'església del Santíssim Sagrament (c/ Aragó 268 bxos), sobre *L'Eucaristia celebrada, adorada, viscuda, confessada*, pel P. Josep Aldazabal, sdb. Clou el cicle organitzat per la Comissió Diocesana del CEI'93, que té el secretariat a: c/ Aragó 268 bxos, 08007 Barcelona; tel. 216-02-13 (dimarts i dijous, de 18 a 20h).

• **PROBLEMÀTICA SOBRE LES PRESONS.** - Taula rodona organit-

zada per la Comissió de Presons de Justícia i Pau, **dijous 13**, a partir de les 19.30h, a la sala de conferències de Via Laietana 39, 5è, amb la participació de Núria Sastre, Remei Bona i Amand Calderó com a ponents.

• **JORNADA DE FORMACIÓ DE CATEQUISTES D'ADULTS.** - La tercera d'aquest curs, sobre el catequista d'adults, serà **dissabte 15**, de les 10 a les 19h, al Casal Borja, de Sant Cugat del Vallès, organitzada per la Delegació de Catequesi (c/ Rivadeneyra 6, 4t, 08002 Barcelona; tel. 301-12-77).

• **CINQUANTENARI DEL'ORFEO LAUDATE.** - Continuen els concerts commemoratius, **dissabte 15**, a les 18h, a Terrassa, amb l'actuació de l'Orquestra Joventut Percussionista de Catalunya.

• **MOVIMENT CRISTIÀ DE MESTRES I PROFESSORS.** - Propera trobada els **dies 15 i 16**, a la Casa de la Sagrada Família, de Rubí, on, a més d'altres activitats, es tractaran els temes: *Veritat, llibertat i la seva relació*, amb el bisbe Carles Soler i Perdigué, i *Les capacitats de la ment*, amb Mn. Francesc Nicolau. Més informació: tel. 379-15-20 (Mercè) o bé 453-44-99 (Montserrat).

• **RECÉS ESPIRITUAL.** - Sobre «la unió de amor con Dios, según san Juan de la Cruz»; dirigit pel Dr. Javier Delgado i organitzat per l'Apostolat de la Divina Misericòrdia. Dies **15 i 16 de maig**, en règim d'internat, a la casa d'exercicis Sant Ignasi, de Sarrià (c/ Carrasco i Formiguera 32). Més informació al tel. 426-16-22.

• **TROBADA DE PUERI CANTORES DE CATALUNYA NORD I SUD A BARCELONA.** - Organitzada per la Federació catalana de Pueri Cantores, se celebra el cap de setmana vinent, amb la participació d'una vintena de grups: **dissabte 15**, a les 19.30h, Eucaristia, a Santa Maria del Mar; **diumenge 16**, gran concert, a les 11h, a la sala oval del Palau Nacional de Montjuïc, amb l'audició d'una peça de cada cor, amb l'estrena de *Nisi Dominus* del P. Gianbattista Martini i amb la interpretació conjunta de l'*Al·leluia, del Messies* de Händel.

• **APLEC DELS PALLARESOS A SANTA ANNA.** - Els pallaresos residents a Barcelona celebraran el **diumenge 16**, a les 17h, a la parròquia de Santa Anna, de Barcelona (tocant a Pl. Catalunya), el seu aplec en honor de la Mare de Déu d'Arboló, amb missa i cant dels goigs.

• **MÚSICA AL C.C.U.** - Concert, **diumenge 16**, a les 18h, d'Esteban Rodríguez (flauta travessera) i D.M. González de la Rubia (piano); **diumenge 23**, recital d'Àngels Busquets (mezzo-soprano) i Víctor Alegret (piano). El Centre Cristià dels Universitaris és a: c/ Villarroel 81, 08011; tel. 323-33-68.

• **SERVEI D'ORIENTACIÓ FAMILIAR.** - Grup de matrimonis esperançat que acull i ajuda gratuïtament matrimonis i famílies a superar dificultats de convivència.

Telèfons: 371-07-90, 372-50-13 i 419-75-25.

• **PREMI JOAN MARAGALL SOBRE ÈTICA: HUMANISME I CRISTIANISME.** - Oberta fins a l'11 de novembre, a les 7 de la tarda, la quarta convocatòria d'aquest premi, a càrrec de la Fundació Joan Maragall (c/ Rivadeneyra 3 bxos, 08002 Barcelona; tel. 412-33-31), destinat a obres d'investigació o assaig sobre el tema i dotat amb un milió de pessetes.

• **ENCONTRES INTERCONTINENTALS DE TAIZÉ.** - Acol·liment de joves que volen viure un «pelegrinatge de confiança a través de la terra». Sortida cada cap de setmana, a partir del 10 de juliol fins al setembre, en autocar, des de Barcelona (Pl. Universitat); cal inscriure's amb un mes d'antelació. Més informació: tel. 792-22-57, de 21 a 22h (Francesc).

TARRAGONA

• **SIMPOSI: FE-AGNOSTICISME.** - Organitzat per Justícia i Pau, **divendres 7**, a les 18.30h, a la Diputació de Tarragona (Pg. St Antoni), amb dues ponències i una taula rodona. Més informació: (977) 21-23-03 (de 20 a 22h).

• **SALOMÓ: BALL DEL SANT-CRIST.** - Representacions tradicionals a l'església parroquial, els **diumenges 9, 16 i 23** de maig, en complir-se enguany els 150 anys del manuscrit. Informacions: tel. (977) 62-90-58.

• **CONCERT D'ORGUE A SANT PERE DE REUS.** - Continua el XVII cicle, a l'església prioral, **diumenge 16**, a les 19.30h, amb l'actuació d'Esteban Elizondo, director del Conservatori de Música de Sant Sebastià.

GIRONA

• **GIRONA: MUSEU D'ART.** - Conferència-demostració, **dissabte 15**, a les 11h, sobre *El món màgic de les olors i de les plantes*. I **diumenge 9**, celebració del Dia internacional dels Museus, a partir de les 11h, amb concert de flauta i arpa (12.30h, saló del tron) i brindis. Més informació: Pjda. Catedral 12, 17004 Girona; tel. (972) 20-38-34 i 20-95-36.

LLEIDA

• **COMMEMORACIÓ DIOCESANA DEL DIA DEL MALALT.** - Convocada per la Delegació de Pastoral de la Salut, **dissabte 15**, a les 18.30h, celebració eucarística presidida pel bisbe Ramon Malla, a la parròquia de Sant Ignasi de Lloïola.

SOLSONA

• **XXVI PELEGRINATGE A LOURDES.** - Amb malalts i minusvàlids, **del 12 al 16 de juny**, organitzat per les Hospitalitats de la Mare de Déu de Lourdes de Vic i Solsona i presidit pel bisbe de Solsona.

VIC

• **MANRESA: «EL PIANO EN LA MÚSICA DE CAMBRA.»** - Dins el cicle de Concerts de Primavera, a la sala La Plana de l'Om, **dijous 13**, a les 20h, actuació de Michaela Martin (violí) i Sorin Melinte (piano), amb obres de Brahms, Beethoven i Franck.

JUBILEU DE L'EVANGELITZACIÓ D'AMÈRICA

fins al dia de Pentecosta

Arquebisbat de Barcelona: a la catedral i a la basílica-santuari de la Mare de Déu de la Mercè.

Arquebisbat de Tarragona: a la catedral.

Bisbat de Girona: a la catedral.

Bisbat de Lleida: a la catedral, a l'església de les Dominiques de Benabarri, a la parròquia de l'Assumpció de les Borges Blanques, a Sant Pere de Fraga, a Santa Maria del Romeral de Montsó i a Santa Maria del Pont de Suert.

Bisbat de Solsona: a la catedral.

Bisbat de Tortosa: a la catedral.

Bisbat de Vic: a la catedral, a la col·legiata o seu de Manresa, a Santa Maria d'Igualada i a la parròquia de Calaf.

Bisbat d'Urgell: a la catedral, a la parroquial basílica de Tremp, al santuari de la Mare de Déu de Núria, al santuari del Santcrist de Balaguer i al santuari nacional andorrà de Meritxell.

Preguem amb el sant Pare Joan Pau II

Aquest mes de maig el sant Pare ens demana pregàries perquè els joves, per la força del do de l'Esperit rebut a la Confirmació, sàpiguem ser testimonis valents de Crist en els ambients on viuen.

Des de fa uns anys, el sagrament de la confirmació es retarda fins al final de l'adolescència. Aquesta praxi sembla destacar que tot do de Déu demana una resposta que difícilment és al·l'abast d'un infant.

També sembla que insistim en el do de l'esperit com a valentia en manifestar la pròpia fe en el propi ambient. Però, el do de l'esperit és més que valentia; també és assaborir la veritat revelada; és saber escollir el camí de Crist en els moments decisius de la vida; és entendre les coses i tenir els

críters d'actuació més d'acord amb el pla de Déu sobre nosaltres; és estimar Déu com a Pare i desitjar ardentment complir la seva voluntat.

Intenció missional

El sant Pare també ens demana pregàries perquè totes les dones, mirant Maria, mare de l'Església, descobreixin i visquin la seva pròpia missió a la família, a la societat i a l'Església.

Les mateixes dones han de fer respectar la seva dignitat, i això cada dia més. Maria, amb la seva fidelitat a Déu, il·lumina aquesta missió.

■ **Antoni Mª Serrallonga sj**

En finalitzar la 117ena Assemblea de la Conferència Episcopal Tarraconense

Presentat el qüestionari sobre possibles temes per al pròxim Concili

Els bisbes catalans, presidits per l'arquebisbe de Tarragona Mons. Ramon Torrella, es van reunir la setmana passada per celebrar la 117ena Assemblea de la Conferència Episcopal Tarraconense. En finalitzar l'Assemblea, el propassat 30 d'abril, els bisbes catalans van fer públic el qüestionari de temes que podria tractar el Concili Provincial. Els nostres bisbes, a més, es van pronunciar sobre altres temes, com la Constitució andorrana, el I Congrés d'Història de l'Església a Catalunya o el manifest d'un grup de professors de la Facultat de Teologia de Catalunya amb motiu del seu XXV aniversari.

Concili Provincial

Els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense van dedicar una jornada de la reunió al Concili Provincial Tarraconense. En relació als possibles temes del Concili, s'ha editat un Qüestionari-Consulta per tal que els fidels —preveres, religiosos, religioses, laics i laiques— de les vuit diòcesis integrades en la Conferència Episcopal Tarraconense participin en l'esmentada consulta. Els bisbes van invitar a la participació en aquesta Consulta a tots els fidels, però d'una manera especial als consells, comunitats i organismes eclesials.

ranteixi l'exercici democràtic del poder, d'acord amb el dret, la protecció dels drets humans i la integració del País en la resta de nacions.

I Congrés d'Història de l'Església a Catalunya

La conferència va manifestar que patrocina el I Congrés d'Història de l'Església a Catalunya, organitzat pel Departament d'Història de la Facultat de Teologia de Catalunya, per la Biblioteca Balmesiana de Barcelona i per l'Arxiu diocesà de Solsona.

Altres temes

El Sr. Gaetà Casacuberta, Secretari Interdiocesà de Pastoral Obrera, la Sra. Tica Font i el Sr. Joan-Pere Vera, de la HOAC, i la Sra. Dèlia Viedma, de l'ACO, van presentar als bisbes el resum del procés d'elaboració d'unes línies de Pastoral Obrera. En un diàleg obert, interessant i fructuós els bisbes van manifestar la seva preocupació i la seva solidaritat amb el món del treball i, entre tots, van fixar unes fites per veure les prioritats a tenir en compte vers el coneixement de

Mn. Miquel Barbarà, el bisbe Soler i Perdigó, l'arquebisbe Ricard-Maria Carles, l'arquebisbe i primat Ramon Torrella, el bisbe Martínez-Sistach i Mn. Josep-Maria Ribes, a la roda de premsa de divendres propassat al Tibidabo

la situació actual del món laboral. Com a Bisbe Delegat de la Pastoral Obrera va ser nomenat Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona.

També es va donar el vist i plau per al nomenament de President i

Vice-president de la Coordinació Catalana de Colònies, Casals i Clubs d'Esplai els Srs. Josep-Oriol Pujol Humet i Pere J. Riu Costa, respectivament.

Pel que fa a l'edició del Cate-

cisme Catòlic en català, hom espera d'un moment a l'altre l'aprovació de la Santa Seu.

Finalment, els bisbes van aprovar el Reglament de Càritas de Catalunya.

Resposta dels Bisbes a un grup de teòlegs

Els bisbes de la Tarraconense van voler expressar el seu goig i el seu reconeixement pel treball eclesial de la Facultat de Teologia de Catalunya, en el XXV Aniversari de la seva creació i van encoratjar els seus professors i els seus alumnes a continuar avançant en l'estudi i en la recerca teològica. Consideren que la Facultat de Teologia de Catalunya és un servei al poble de Déu i un instrument qualificat per a l'evangelització de la nostra cultura.

En el marc d'aquesta consideració, els bisbes van lamentar la nota de 18 professors apareguda a la premsa el passat mes de març. Consideren que aquella proclamació d'actituds contràries a la disciplina de l'Església i al seu magisteri ordinari en alguns temes importants no s'adiu amb la missió que l'Església té confiada als professors de la Facultat. És una missió eclesial de plena confiança que també inclou la preparació doctrinal dels futurs preveres.

Per això tots els membres de la Conferència Episcopal Tarraconense van expressar i van fer públic el seu suport al Gran Canceller de la Facultat, el senyor Arquebisbe de Barcelona, i a les orientacions per ell expressades en l'acte d'inauguració de la commemoració del XXV Aniversari, sobre la relació entre bisbes i teòlegs.

El necessari diàleg al qual els bisbes es van declarar oberts ha de tenir lloc per camins constructius. En aquest sentit, van valorar el treball científic dels professors i les seves publicacions especialitzades. També van refermar el seu desig de fomentar els intercanvis entre els professors i de continuar les reunions anuals entre bisbes i teòlegs, iniciades el 1976.

Els bisbes van acabar aquesta reflexió augurant a la Facultat de Teologia un futur de consolidació acadèmica i de progrés en tots els terrenys al servei de les comunitats diocesanes de Catalunya.

UN ESTIU DIFERENT PER ALS VOSTRES FILLS

Colònies Campaments Casals Rutes,...

- Amb plenes garanties pedagògiques
- Des d'una opció cristiana i eclesial

MÉS DE 30.000 PLACES A CÀRREC DE COORDINACIÓ CATALANA DE COLÒNIES CASALS I CLUBS D'ESPLAI I ELS CURSOS D'ESTIU DE LES ESCOLES DE L'ESPLAI

LA GUIA COMPLETA ES PUBLICARÀ A:

Catalunya Cristiana

Diumenge 23 de maig RESERVEU L'EXEMPLAR!

colònies casals clubs d'esplai
nació catalana
Numància, 149-151 - 08029 Barcelona
Tel. (93) 430 16 06 - Fax (93) 419 62 68

FETS Y CRITERIS

La mare Paula, mestra i religiosa

Paula Montal era beatificada per Joan Pau II el propassat 18 d'abril. La mare Paula havia nascut a Arenys de Mar l'any 1799.

Paula Montal començà a posar en pràctica la seva particular vocació de mestra i, amb dues amigues, obrí una escola a Figueres, l'any 1829. Al cap de tres anys Paula n'era la directora i el col·legi esdevingué aviat tot un exemple d'escola on les noies d'aquella vila milloraven llur condició humana i espiritual.

Després d'haver tornat a Arenys de Mar, anà a Sabadell, la tardor de l'any 1846. Algú havia anomenat Sabadell el «Manchester» català. Ho era pels seus teixits, i certament que també ho era per les dures condicions de treball, amb horaris de 12 a 14 hores diàries, que suportaven els obrers del tèxtil.

A Sabadell la mare Paula conegué dues persones que foren decisives per a la seva obra: els escolapis P. Jacint Feliu, provincial de les Escoles Pies de Catalunya i a qui Pius IX va designar comissari apostòlic de les Escoles Pies de tota Espanya, i el P. Agustí Casanovas, a qui les mestres arribades d'Arenys donaren molta feina.

La mare Montal va parlar amb el batlle i el va interessar en el seu projecte de bastir un col·legi on totes les noies de Sabadell poguessin rebre educació gratuïta. La resposta de l'Ajuntament fou generosa, i es guanyà una batalla contra la marginació de la dona.

El P. Jacint Feliu féu algunes visites al col·legi de Sabadell, va comprendre que Déu volia una branca nova en l'arbre de sant Josep de Calasanç i no va dubtar gens ni mica que l'ànima de la nova congregació era Paula Montal. L'any 1847 féu la professió i prengué el nom de Paula Montal de Sant Josep, i hi afegí el quart vot de dedicar-se a l'ensenyament de les noies allà on volguessin els seus superiors.

Els col·legis de les Filles de Maria s'estengueren a Girona, Blanes, Barcelona, Sóller, Igualada, el Vendrell i... Olesa de Montserrat. Les autoritats municipals d'aquesta darrera vila havien tingut molt d'interès perquè el col·legi fos presidit per una religiosa. Hi destinaren la Mare Paula, la qual, amb tres religioses més, hi arribà el 15 de desembre de 1859. Olesa les va acollir amb alegria i amb cants de lloança. Qui podia imaginar que la mare Paula estaria fins al dia de la seva mort a Olesa, i que a Olesa seria enterrada?

El 1874 la mare Paula fou nomenada provincial de Catalunya, càrrec que, de fet, no arribà a exercir. El 25 de febrer de 1889 moria a Olesa, esgotades les seves energies, sense agonia dient: «Mare, Mare meva!».

El que ha significat per a Olesa el col·legi de les escolàpies no ho ha recollit cap crònica. La història viva sempre queda sense escriure's. De part meua en tinc prou pel coneixement de tota la part femenina de la meua família, que s'ha format en aquest col·legi.

Les religioses escolàpies continuen ben arrelades a Olesa. La mare Paula havia dit: «Aquest col·legi no s'ha de tancar mai».

■ † Ramon Torrella i Cascante
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Assistents a l'acte d'inauguració del Congrés «Missió i Encarnació». A primera fila, el bisbe de Palència, Ricardo Blázquez, i el bisbe de Solsona, Antoni Deig

Congrés «Missió i Encarnació. L'Església catalana i el repte de la seva tasca evangelitzadora»

Activitat central del 25è aniversari de la Facultat de Teologia de Catalunya

BARCELONA

El Congrés «Missió i Encarnació. L'Església catalana i el repte de la seva tasca evangelitzadora» que s'està celebrant del 3 al 6 de maig, és l'activitat acadèmica central dels actes del 25è aniversari de la Facultat de Teologia de Catalunya, celebrant amb gran solemnitat el passat 9 de març.

Els objectius del Congrés són oferir un fòrum de reflexió i de debat com aportació de la Facultat de Teologia de Catalunya al concili Provincial. Tarraconense convocat pels bisbes catalans. L'acte d'inauguració que fou presidit per Mons. Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona, qui va dirigir unes paraules als 300 participants.

El congrés girà entorn a tres punts: la Teologia de l'Església

particular; l'Església a Catalunya i la seva realitat actual i el sentit del projecte evangelitzador de l'Església, ara.

En el moment de tancar aquest número de «Catalunya Cristiana» encara s'estava desenvolupant el congrés, per tant fins al pròxim número no podrem donar més informació.

● C.C.

Ordenació diaconal de Pau Cazeneuve

BARCELONA.— El 25 d'abril, a la Parròquia de Sant Francesc de Sales, li fou conferida l'ordenació diaconal a Pau Cazeneuve Fornt, de mans de Mons. Carles Soler, bisbe auxiliar. Pau Cazeneuve és casat amb Vicenta Descarrega Vendrell des de fa 27 anys i tenen 2 fills, Xavier i Mireia. El nou diaca, que és Tècnic Comercial i Perit Mercantil, és molt conegut per la seva activitat com a Delegat a Catalunya i Balears de «l'Obra d'Ajuda a l'Església Necessitada». Adscrit a la Parròquia de S. Francesc de Sales, se li ha assignat la missió pastoral d'atendre als encontres pre-matrimonials i les trobades post-matrimonials, a nivell arxiprestal. A l'acte assistiren unes 500 persones i una cinquantena de preveres i diaques, Pau Cazeneuve és un bon amic de «CC».

ARTESANIA DE LA FAMÍLIA MONÀSTICA DE BETLEM

Un bon regal de Primera Comunió

BUTLLETA DE COMANDA

Imatges en dolomia —pedra del Pirineu— reconstruïda i amb acabat policromat, o bé en marfilina (blanques), fetes a mà per les Monges Betlemites als seus tallers artesanals.

COMANDES:

Per telèfon, al núm. (93) 301 37 18, o bé per correu, enviant la Butlleta de Comanda als

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Pça. Urquinaona 11, 3r. 3a. A, 08010 Barcelona.

També s'hi poden adquirir personalment, i a LA

FORMIGA D'OR: Avda. Portal de l'Àngel, 5.

DEMANEU EL CATÀLEG D'ARTESANIA IL·LUSTRAT.

EN DOLOMIA:

- ☐ MdD Benaurada 17.500.-
- ☐ MdD a Natzalet 15.000.-
- ☐ MdD amb romànica ... 17.000.-
- ☐ MdD amb Infant 9.000.-
- ☐ Sant Josep 11.500.-
- ☐ Sant Francesc 11.400.-

EN MARFILINA:

- ☐ MdD de Montserrat 11.000.-
- ☐ Sta. Anna i MdD 5.400.-
- ☐ Díptic Jesús i Maria 6.400.-

nom i cognoms

adreça

població

codi postal

telèfon

Demano les imatges assenyalades al marge, per un valor de + 510.- * = ... Pts.
* (són les despeses d'emballatge i tramesa)

☐ Adjunto xec barrat, a nom d'Amics de Catalunya Cristiana.

☐ Ho pagaré contra reemborsament.

Signatura:

..... de de 1993

Mons. Joan Carrera llança una dura crítica a TV-3

«La televisió de Catalunya és la TV europea més impermeable en temes religiosos»

BARCELONA

El bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Joan Carrera, responsable de l'àrea dels mitjans de comunicació social a la diòcesi de Barcelona, va denunciar el passat 27 d'abril, en una conferència pronunciada a la seu del Col·legi de Periodistes de Catalunya la poca importància que la televisió catalana atorga a la informació religiosa. Mons. Joan Carrera féu aquestes afirmacions amb motiu de la XXVIII Jornada Mundial de les Comunicacions socials.

El silenci de TV-3

En aquesta conferència, titulada, «Religió i comunicació social», Mons. Carrera va citar l'exemple de la passada Setmana Santa, en què a TV-3 gairebé no sortiren informacions religioses, quan, per contra, el segon canal de TVE va retransmetre processons, actes diversos, i el Via Crucis del Papa.

Montserrat, on se celebrava la festa titular de la Mare de Déu. Un dia emboirat havia envoltat la muntanya d'un mar blanc, com de cotó fluix. La major part dels que hi havien pujat eren gent de cabells grisos».

Mons. Carrera va lamentar també el programa de Ràdio Barcelona, de la SER, en el qual es parodiava amb mal gust l'arquebisbe de Barcelona. Digué el bisbe auxiliar que si en comptes de ser l'arquebisbe el ridiculitzat pertanyés a un altre col·lectiu hi haurien hagut fortes reaccions en contra. En declaracions a «ABC», el responsable de Programes de la cadena SER a Barcelona, Marc Vicens, afirmà que «qui coneix el registre habitual del programari que s'hi parodia tot tipus de professionals, des de periodistes, fins a polítics, sense ànim d'ofendre a ningú».

Tanmateix, assenyalà el bisbe Carrera en un altre moment de la seva conferència, «m'interessa menys saber què ha fet la televi-

cràtics dels elegits en relació amb els seus electors. Indicà que, en la societat en la qual vivim, «la persona ha perdut el gust pel silenci i la reflexió», la qual cosa a voltes és més enriquidora que els missatges que ens donen els mitjans de comunicació. Per això «tancar un aparell pot generar més riquesa personal». Va lamentar tanmateix l'absència d'una crítica dels mitjans en el teixit social.

Visió transcendent

Tanmateix, el capítol de crítica ocupà, una mínima part de la conferència del bisbe Carrera. El seu discurs se centrà sobretot en destacar la visió transcendent de l'home que té la religió cristiana, visió que avui és ignorada en la cultura contemporània. Aquesta visió de transcendència contrasta amb la cultura actual, que és immanentista.

Quant als mitjans de comunicació indicà la necessitat de no confondre el «missatge amb el missatger», i va citar a Claude Masson, qui assenyalava tres criteris bàsics en els mitjans de comunicació:

1) Què és notícia, i és el que ve de fora, i cità que més important és Jesucrist que el Papa, però es parla més del Papa que de Jesucrist, i no conve confondre l'escala de valors.

2) Quin interès té la notícia per al lector, oient o espectador, i què interessa al públic.

3) La relativa importància que té en cada moment, ja que no té la mateixa importància una notícia el dia que hi ha moltes notícies, que el dia que no hi ha notícies, ja que en aquest darrer cas les notícies poc importants puguin ser importants o publicarse destacades. O sigui que la notícia és diferent segons el dia.

En aquest sentit, el bisbe digué que hi ha davant un triple repte: 1) cal crear notícies; 2) cal crear notícies d'actualitat; 3) cal crear notícies interessants.

Hi haurà una facultat de Periodisme en la Ramon Llull

El bisbe Carrera es va referir també a l'objectivitat de la informació, i digué que és més partidari de parlar de «veritat que d'objectivitat», perquè és més clar i menys ambigu. La veritat és una forma superior de objectivitat.

En el col·loqui, i preguntat al respecte, anuncià que s'ha pensat crear en la Universitat «Ramon Llull», d'inspiració cristiana, una facultat d'estudi de Ciències de la Comunicació.

CARTA DOMINICAL

On ens ha portat l'eutanàsia

A la unitat de cures intensives de la Universitat de L. ingressa una pacient en bon estat després d'una operació de pulmó. Hi va morir, malgrat tot, a causa d'una deficiència respiratòria, perquè la infermera va dir al metge de guàrdia que tenia l'ordre de no reanimar-la. Després van saber que l'ordre es referia a una altra pacient. En un hospital de R. un metge ordenà l'eutanàsia activa involuntària d'un pacient, perquè estava semiconscient, sense adonar-se que aquest estat era degut als tranquil·litzants que ell mateix li havia receptat. Aquests dos fets són rigorosament històrics, en hospitals d'una nació del nord d'Europa, que és la que compta potser amb més casos d'eutanàsia, i no en dono el nom, perquè l'únic que intento és mostrar on porta la pràctica de l'eutanàsia.

Aquesta nació fomenta el rebuig dels dogmes i l'abolició dels tabús. Això ha conduït a posar en entredit el «tabú» que mira la vida humana com una cosa sagrada. Els mitjans de comunicació impulsaren l'eutanàsia com un èxit més del progressisme i de la llibertat humana. ¿S'adona el lector d'alguna semblança entre el procés que ha seguit aquell Estat i el que està seguint el nostre?

Però va passar molt aviat que l'opinió pública anà evolucionant cap a posicions, no pas a favor, sinó en contra de la llibertat de la persona i a favor del dret de la societat a interrompre la vida de persones com ara les que tenen minusvalideses serioses, o que ja són grans, o d'individus sense família. Les enquestes demostren allí que els qui defensen l'eutanàsia voluntària també defensen la involuntària, és a dir, la negació de la llibertat d'elecció i el dret mateix a la vida. No cal dir que l'eutanàsia voluntària és molt relativa, perquè és molt fàcil crear en un malalt crònic o terminal o molt gran la mala consciència que és un destorb per a la família o la societat, i empenyer-lo a demanar la mort. I algunes raons per a l'eutanàsia activa són un autèntic malson. Heus-ne ací una: segons una associació nord-americana de trasplantaments, el metge només informà la família del malalt de la decisió que ha pres de tancar l'interruptor de l'aparell de respirar —«the respirator is turned off»—, «ja que ells estan plens de prejudicis i afectats emocionalment». «El fet —afegeix el metge que denuncia aquestes pràctiques— que l'únic capaç de prendre correctament aquesta decisió sigui el metge es fonamentaria en l'argument que ell és qui sap interpretar els interessos de l'associació... Tant en la classe mèdica com en l'opinió pública s'ha anat introduint, primer d'una forma subtil, després brutalment, l'opinió que la vida és una cosa que està a disposició, i se'n pot disposar.

L'eutanàsia, fins i tot la voluntària —sosté un metge que ha viscut aquest ambient en l'estat a què em refereixo— comporta uns canvis perillosos en la societat. Un grup d'adults amb minusvalideses importants declarà en una carta als comitès parlamentaris per a la Sanitat i la Justícia: «Ens fa l'efecte que les nostres vides estan amenaçades. Som conscients de la gran despesa que representem per la comunitat. Molta gent es pensa que som uns inútils. Ens adonem sovint que se'ns vol convèncer que desitgem la mort...» A Espanya, ¿serà diferent?

■ † Ricard M. Carles
Arquebisbe de Barcelona

IMPROMPTU

Eleccions

Ara que s'apropen eleccions, em pregunto què esdevindrà al país si les urnes dicten un capgirell total, i l'actual majoria passa a minoria, i viceversa.

La cosa és per pensar-ho, i veure que és millor: si un boig conegut o un savi per conèixer... Perquè no totes les experiències de canvi han resultat satisfactòries, i l'endemà d'una victòria la balança ja comença a inclinar-se vers l'altre platet amb el pes del descontent impacient...

La impaciència que, gairebé sempre, esguerra el marro de la millor bona voluntat, tampoc no deixa veure les coses bones que s'han fet, i els oponents tenen molta cura en eludir-les... perquè, si fossin sincers, els sap greu no haver-les pogut fer ells.

Però s'apropen eleccions, i el que no podem fer de cap manera és inhibir-nos-en. Perquè després tampoc no tindriem dret a queixar-nos, ni esperar una millor opció. Ens cal mirar com han anat les coses, les possibilitats del futur i deixar dintre les urnes la nostra opció.

■ Oriol Camps

Mons. Joan Carrera va pronunciar una conferència titulada «Religió i comunicació social» a la seu del Col·legi de Periodistes de Catalunya, amb motiu de la XXVIII Jornada Mundial de les Comunicacions socials

El bisbe Carrera va manifestar també que els mitjans de comunicació social catalans donen molt poc relleu a la informació de temes religiosos. Va citar l'exemple de la celebració de la «Vetlla de Santa Maria», on milers de joves anaren a la santa muntanya des de tot Catalunya per honorar a la patrona de Catalunya, la Mare de Déu de Montserrat.

Pel que «C.C.» ha pogut esbrinar no solament els mitjans han silenciada aquesta informació, sinó que fins i tot en el diari «Avui», el periodista Joan Subirà, en un escrit titulat «Mar de blancor a Montserrat», ironitzava dient: «Milers de catalans i forasters van acudir ahir al santuari de

sió durant la Setmana Santa, que quants se n'han sentit molestos».

Desapareix la informació religiosa

Davant d'aquesta situació digué el bisbe Joan Carrera, a Catalunya per asseblar-nos dels documents de Roma, o de notícies de caire religiós que s'esdevenen en el món cal recórrer a la premsa de Madrid o a la premsa estrangera. «En realitat ha desaparegut la informació religiosa» afegí.

Amb els mitjans de comunicació, assenyalà el bisbe, que hi ha d'haver una dependència com la que hi ha en molts països demo-

Mn. Jaume Reixach, Premi Periodístic d'Assaig Religios

Mn. Jaume Reixach és redactor de la revista «Recull»

GIRONA

Mossèn Jaume no és cap novell en l'afecció i en l'art d'escriure. El seu neguiteig per la ploma li vé de l'adolescència.

● C.C.

Mn. Bastida encarregat de la «positio»

Causa de beatificació del Dr. Tarrés

Hi ha molta bibliografia sobre la persona, activitats i espiritualitat del Dr. Tarrés. Darrerament s'ha editat el llibre «Maria en la vida de Mn. Pere Tarrés». El prologa el Dr. Josep Pont i Gol, Arquebisbe emèrit de Tarragona. El llibre recull els textos marians del Dr. Pere Tarrés. «Tota la vida del Dr. Pere Tarrés, des de jovenet fins a la mort ve marcada per la devoció mariana», escriu en la «Justificació», Mn. Ramon Raventós i Pujol, vice-postulador. Els textos són comentats pel pare Jordi Bou i Simó, monjo del monestir de Santa Maria de Poblet.

● C, C.

**Portada del
darrer llibre
aparegut
glossant la
figura de Mn.
Pere Tarrés**

Trobada Missionera del Bisbat

La Trobada, que se celebra cada dos anys, va

La Trobada va acabar amb el dinar i una animada sobretaula.

■ **Jaume Montaña**

Catalunya Cristiana

València 244, 2n.
08007 Barcelona

CATALUNYA CRISTIANA per tant, no es vol quedar on és. Vol renovar-se amb el vostre ajut. Us demanem la vostra subscripció.

SUBSCRIVIU-VOS A CATALUNYA CRISTIANA!

Nom Adreça.....
 Població D.P. Província..... Tel.....

☐ Se subscriu a "**CATALUNYA CRISTIANA**" català/castellà per l'import anual (52 números) de 9.100 ptes.
☐ " " " " semestral (26 números) de 4.550 ptes.

El pagament de l'esmentada subscripció el faré mitjançant

☐ domiciliació bancària
(en aquest cas empleueu l'ordre de domiciliació)

☐ xec nomenatiu que adiunto

Data.....

Signatura del subscriptor

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc / Caixa Agência.....
 Endereço.....

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara i fins a nou avís, paguin els rebuts que els presentarà **FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA** per la meua subscripció a "**CATALUNYA CRISTIANA**" amb càrrec al meu compte corrent/*llibreta*

Data.....

Signatura del titular del compte/llibreta

Diagram illustrating the structure of the three tables:

- Entitat**: 4 columns
- Oficina**: 4 columns
- Compte**: 10 columns

El dia de Sant Ponç (11 de maig) converteix el carrer de l'Hospital, a Barcelona —i també altres punts de la nostra geografia—, en un autèntic rusc ple d'anants i vinents entremig de tota mena de llepolies. L'endemà, amb l'aire amarat encara de sanes olors d'herbes aromàtiques i remeieres, els devots de sant Pancràs acudeixen a la basílica de la Mare de Déu del Pi a il·luminar la imatge del sant, situada al presbiteri, i a invocar-lo demanant-li «salut i feina per al nostre braç». Just passats deu dies, són els devots —devotes, sobretot— de santa Rita els qui van a corrua

feta a la parròquia de Sant Agustí per portar-hi a beneir ramells de roses. ¿Qui són aquests —i d'altres— personatges, el record dels quals mobilitza i atrau el sentiment religiós d'altres persones, força distants sovint en l'espai i en el temps? ¿Fins a quin punt la devoció als sants no suplantia la relació amb Déu, l'únic Sant, de la santedat del qual ells participen? ¿És possible de promoure i mantenir una devoció equilibrada i de bona llei, plenament d'acord amb la professió de fe cristiana i, per tant, sense desviacions ni fanatisme?

La devoció als sants no és pas una pràctica residual del cristianisme. El Credo professa la comunió dels sants. Això és: l'Església, a imatge del Déu U i Tri, és un misteri de comunió. Cada moment i cada dia els seus membres han de maldar per viure formant un sol cor i una sola ànima. Prou que és una tasca agosarada! L'Esperit, però, impulsa eficaçment a avançar en aquest camí. Els cristians practiquen la caritat que cobreix les seves faltes. Alguns d'entre ells, al llarg de la història, han viscut l'amor de Déu a ple pulmó. Fins a donar la vida pel Crist en el martiri.

Tota l'Església

L'Església se sap pelegrina. Es troba en marxa cap a la veritable pàtria, el cel. Pensar només en la dimensió de l'Església d'aquest món, com si fos una realitat acomplerta en si mateixa, seria un vertader error. Ella se sap lligada als qui, després de viure en el món, ja han assolit el futur de l'home: Déu. Entre els qui són a la glòria i els qui anem teixint, en el do divinal, la caritat que ens fa justos, hi ha un estret llaç: intercedeixen per nosaltres al Senyor i els podem pregar per tal que avalin les nostres súpliques davant Déu. Els beats ens són exemple. Foren sants, no pas per art d'encanteri, sinó perquè acceptaren Crist com el primer valor de la vida i se li confiaren totalment.

La glòria del Senyor

Els sants manifesten la glòria del Senyor. És a dir, testimonien que Déu atorga el seu amor als homes que creà i redimí. El do diví fructifica en el cor dels sants. La seva vida és transparència i resplendor de la vocació humana. La imatge de Déu resplendeix en el seu rostre. La dignitat de fills de Déu ha estat viscuda en plenitud per ells. Quin seny el d'un jove, amb un futur humanament enviejós, com Pancràs! Sabé adonar-se que el millor tresor és el Crist. Lliurà la seva vida en el martiri. Aviat s'ha dit, però això és una personalitat coherent i una aposta que va més enllà de la superficialitat que tant ens tempta! Sant Pancràs és un veritable reclam

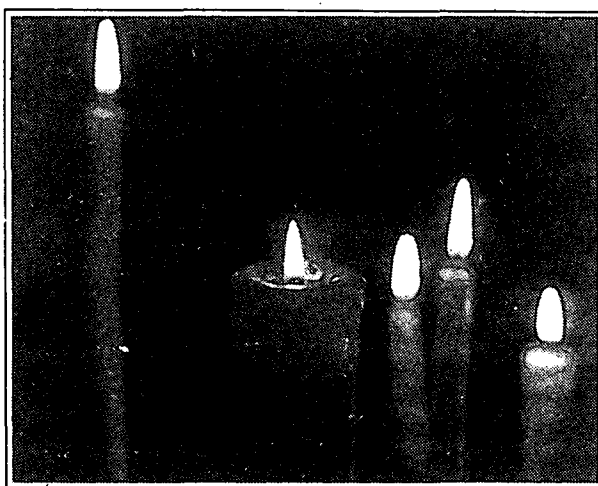
Els sants, models i intercessors

per a una fe que ha de ser robusta com un roure centenari! La devoció a ell no fa pas rebaixes espirituals. Amb el seu dit enlairat assenyala cap a Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist, que sap de quines coses tenim necessitat: del treball i del pa de l'esperit i, és clar, de la salut i la feina materials. Conec persones que, en apropar-se al jove heroi, han descobert que no podien limitar el seu horitzó a suplicar els dons materials. La necessitat que passaven els ha fet adonar de la set de Déu. I de com cal confiar en la seva Providència que mai no abandona.

Déu, coronant els mèrits dels sants, ens fa avinents els dons de la gràcia. Un d'aquests regals consisteix a lliurar-nos els sants com a model de la vida cristiana.

Models

Els sants són, per tant, veritables models en la fe. Models per a imitar. Com ells hem de seguir les petjades de nostre Senyor Jesucrist. Santa Rita, per exemple, tingué una vida atzarosa. Però, enmig de les moltes dificultats, sempre visqué unida al Crist. Les espines certament se li transformaren en roses. L'esforç de canviar, el cor del marit, la pèrdua dels fills i l'entrada en vida religiosa, foren elements de sofriment i graons per avançar cap a Crist. Complí la voluntat divina com a esposa, mare i monja. Aquí hi ha l'exemple! Qui acut a la santa en la tribulació, aprèn que el Senyor li reclama d'ajustar els pensaments i la vida per tal de complir el voler de Déu. Llavors els planys es transformen en goig. Hom acull els ele-

ments de purificació i, assumint-los en l'amor a la creu, troba llum de resurrecció.

Coratge i olimpisme espiritual

Els sants, amb el seu exemple, ens encoratgen. Nosaltres correm, com en un estadi, una cursa cap a Déu. Els justos s'assemblen als testimonis que emplen un estadi. Ells es troben a les grades, no pas com un públic que ha pagat l'entrada, sinó perquè abans, bons atletes espirituals, han corregut la cursa. Ens animen tot dient-nos que no desistim en l'esforç. La cosa s'ho val! Assolirem un trofeu immarcescible!

No són pas uns espectadors que animen amb el seu «hola» o amb els seus aplaudiments. Fan molt més: ens ajuden, amb la pregària, per tal que arribem a la salvació.

La vigoria de la fe

Contemplar els sants és un antídoto o

remei contra la nostra pusil·lanimitat. Mirar els amics de Déu enforteix la fe. Fa venir ganes d'estimar més Jesucrist. Desvetlla la caritat envers el proïsme.

D'aquí que la devoció als sants, ben entesa, és camí de fortaleza, en la nostra debilitat, per seguir més fidelment nostre Senyor Jesucrist i el seu evangeli. Els sants ens aboquen al lloc de la nostra força: als sacraments de l'Església, on Crist amorosament es fa sempre present. El millor do que podem rebre és el mateix Crist. En ell recolzaren la seva vida els sants. El trobaven en els set sacraments instituits per Jesús i confiats a l'Església.

La veritable naturalesa del culte als sants

Els humans sempre correm el risc de confondre les coses. Pot fallar la perspectiva espiritual. Per això, cal recordar que els sants no són una pantalla que impedeix la transparència de Déu. Ben al contrari, són signes claríssims de Déu, de la seva bondat i del seu amor. Indiquen com Ell és el Pare de tot do i de tota llum.

L'Església ens recorda sempre que els sants no són mai objecte d'adoració. Els sants, belles perles de la vida cristiana, tenen un culte de veneració. L'adoració només es pot retre a Déu. Adorar significa reconeixement absolut i lliurament de si mateix. Això només ho pot demanar Déu. Els sants, tan estimats per l'Església, són venerats. I molt venerats! Però només venerats!

Reivindicar els sants no és pas altra cosa que alegrar-se amb els fills de l'Església, cridada a la santedat. Cada vegada que el Sant Pare beatifica o canonitza un cristià se suscita una cascada de goig en la comunitat cristiana. No faltaria sinó! Ens alegrem de la santedat dels nostres germans i ens sentim cridats a viure santament. Que Déu ens ajudi a santificar-nos! Heus aquí la vocació a la qual ens crida:

■ Joan Guiteras i Vilanova

Pancràs

Màrtir famós a Roma, enterrat a la Via Aurèlia. La seva capella sepulcral fou convertida el segle V en basílica —sant Gregori el Gran hi predicà una homilia d'aniversari i hi fundà un monestir—, la qual fou reedificada en temps d'Honorí. És una de les grans basíliques romanes.

La seva «passió» (s. VI-VII) el fa fill de Frigia (entre 254 i 260), de pares pagans, i en morir aquests essent molt jove, diu que heretà un gran patrimoni i se n'anà a Roma amb un oncle seu, anomenat Dionís. Diu també que fou convertit i batejat pel papa Corneli (251-253!). Però es veu que, que no tenia més de 15 anys

quan fou detingut pel fet de ser cristià, i havent-se negat a apostatar, fou decapitat. Tothom coincideix en la data: 12 de maig. Qui s'ocupà del seu sepulcre fou una tal Octavilla.

És el patró de la joventut d'Acció Catòlica italiana. I en fou erigida una pia unió de devots el 1924 a Santa Maria del Mar.

Rita

Nasqué de pares ja grans, a Roccaporena (Perúgia), pels volts del 1381. Tenia un oratori a casa, on es retirava sovint a meditar. Fou obligada a casar-se amb un home molt violent, l'ànim del qual amansi en poc temps, però fou víctima de «vendetta» per part d'uns antics ofesos per ell; no passa un any, i se li moren els dos fills. Alliberada, doncs, de lligams terrenals, entra finalment al monestir de monges agustines de Càscia (1407).

Gran devota de la passió i desitjant de patir-ne d'alguna manera els dolors, tingué com una gràcia que se li clavés al front

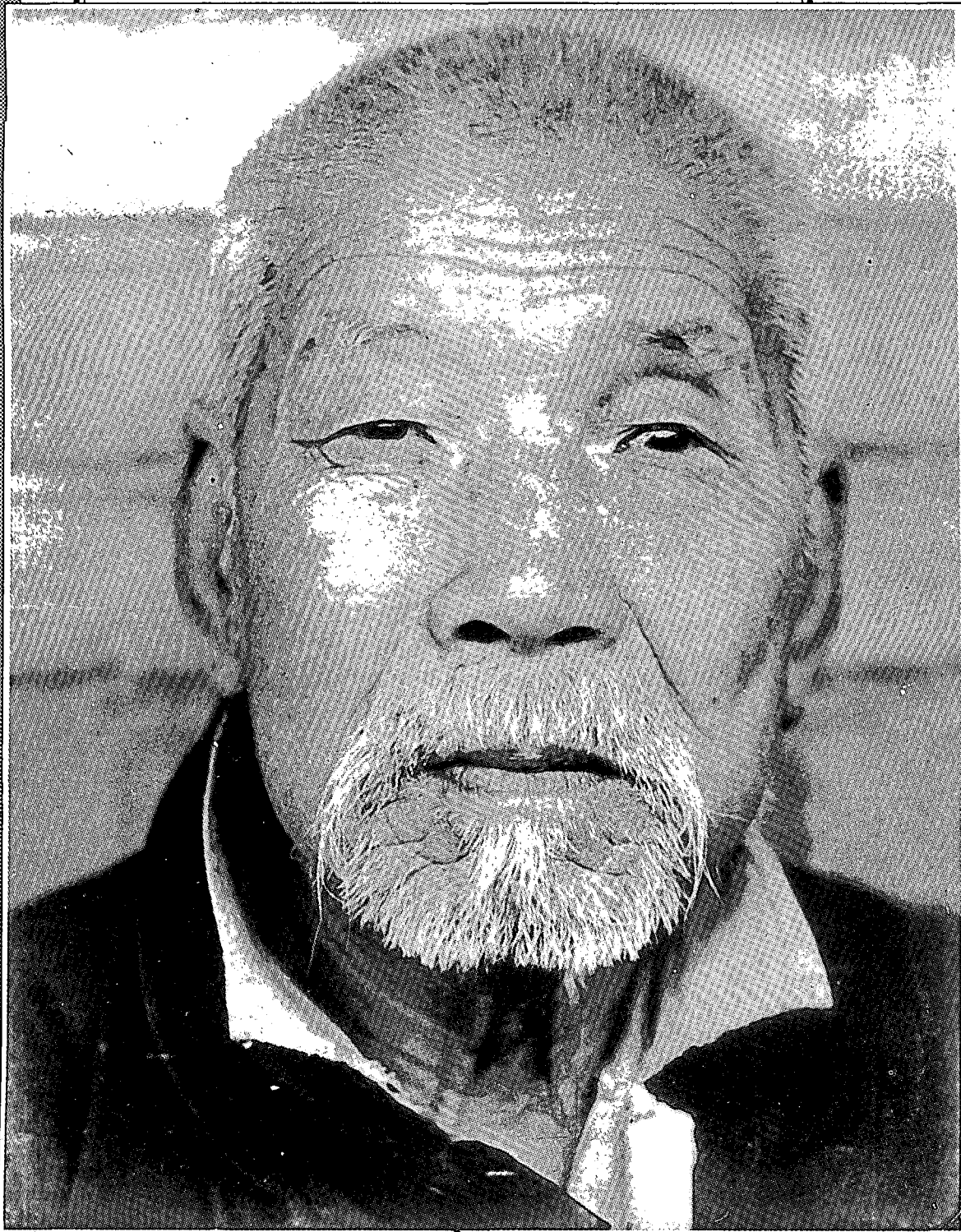
una espina de la corona de Jesús, cosa que s'evidenciava en una nafra purulenta.

Mori el 22 de maig de 1447, i no fou enterrada, sinó que restà incorrupta en una caixa feta de xiprer. La veneració popular fou immediata. El papa Lleó XIII, en canonitzar-la, l'anomenà «la perla preciosa d'Úmbria».

El segle XXI s'anuncia com l'era dels «polsos de plata»

Les dues cares de la vellesa al Japó

ASHIYA.— La cultura tradicional japonesa subratlla l'ètica confucionista de respecte per la vellesa. Però la societat moderna, abocada a tot allò que és juvenil, no està preparada per acollir una creixent població de jubilats. Cada vegada és més difícil que el fills tinguin cura dels pares ancians. Per això sorgeixen nous serveis per atendre les persones grans. La indústria platejada (al·lusió als cabells blancs de l'edat madura) és l'eufemisme més de moda per substituir *kooreiska shakai* o societat dels vells.

En l'actualitat, prop de dos milions d'ancians viuen sols al Japó

El juny del 1991, el govern va anunciar que la mitjana de fills en la vida de la dona japonesa s'havia reduït a 1,53. Aquesta notícia causà un batibull arreu del país. Des de llavors el govern no ha cessat de suggerir mesures per promoure un augment de la natalitat. Tanmateix, i malgrat tots aquests esforços, els naixements continuen baixant (9,8 per mil habitants l'any 1992) i la població continua envellint a un ritme accelerat.

Perillen les pensions

El setembre del 1992, la població japonesa era de 124,4 milions. Segons

projeccions de l'Institut d'Estudis de la Població, s'assolirà la xifra de 130 milions l'any 2011, data en la qual la població començarà a declinar gradualment. El creixement de l'esperança de vida —l'any 1991 fou de 76 anys per als homes i 82 per a les dones— fa que augmenti cada vegada més el nombre d'ancians. Per a l'any 2025 es preveu que el total de persones de 65 anys serà el doble de l'actual i representarà el 25,8 per cent de la població.

Al mateix temps, la proporció de menors de 15 anys continuarà baixant. Es calcula que ja l'any 1997 hi haurà només 19,64 milions (16 per cent de la població), total inferior al de majors de 65 anys. Aquesta tendència continuarà el seu curs fins a l'any 2000; després la

proporció creixerà una mica fins a l'any 2012, per declinar novament els anys següents.

Amb base a aquestes prediccions, representants del Ministeri de Benestar adverteixen que a principis del segle XXI el sistema de Seguretat Social es veurà seriosament afectat. «El fons nacional de pensions —diu un portaveu del Ministeri— haurà d'afrontar la situació més greu quan el nombre de pensionistes es tripliqui en els propers 30 anys i passi de 12,7 a 30,8 milions. Al mateix temps, la població activa es reduirà».

Dos milions viuen sols

Actualment, prop de dos milions d'ancians viuen sols (gairebé el doble que l'any 1980), i l'Institut d'Estudis de la Població prediu que l'any 2020 prop de la meitat dels japonesos de 65 anys o més viuran sols, o amb els seus cònjuges d'edat similar. Actualment, no solament els joves prefereixen viure independents dels seus pares. Encara que la majoria dels ancians els agradaria viure prop dels seus fills, molts voldrien mantenir el seu propi estil de vida.

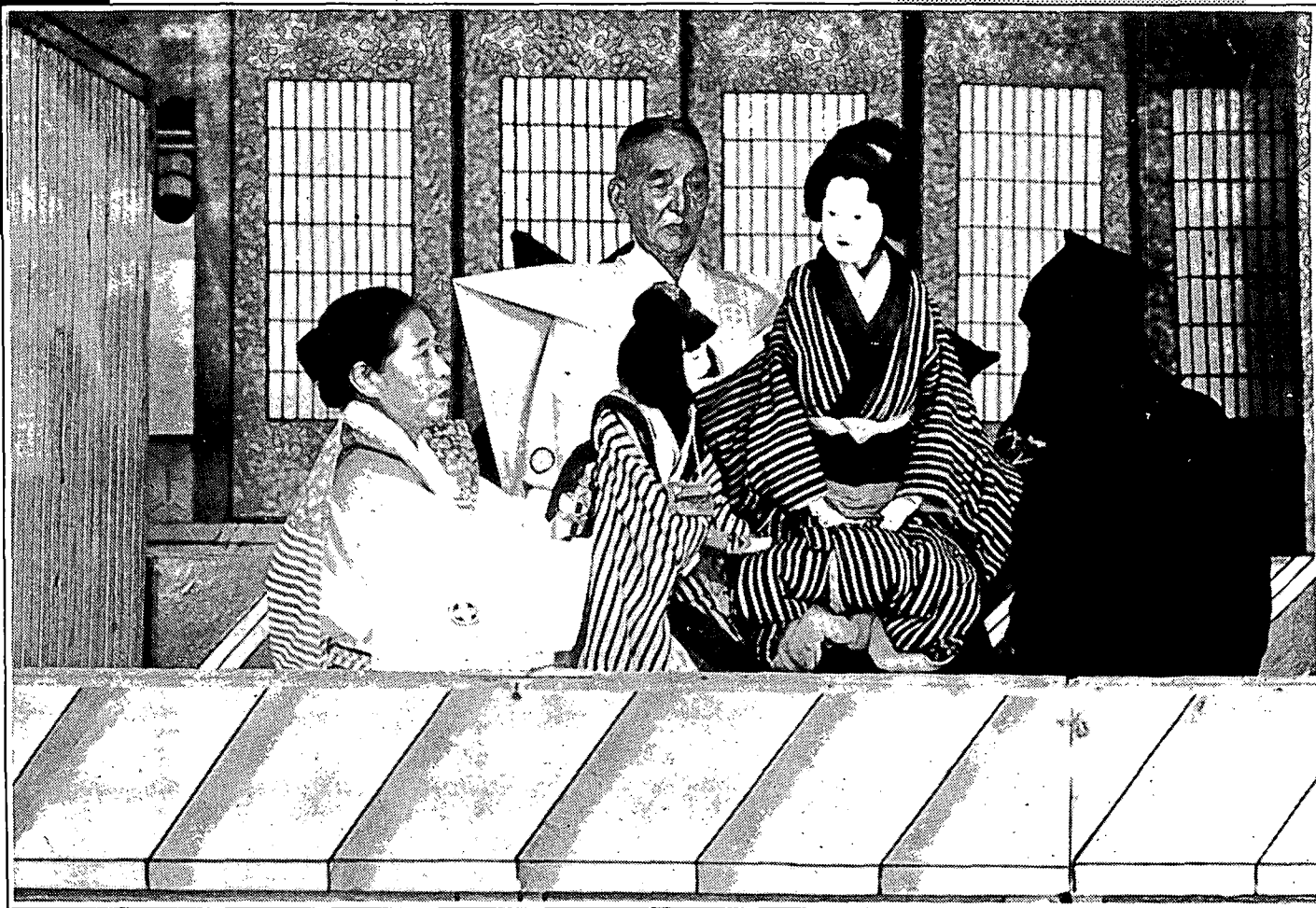
A part de la incògnita de la salut, un problema creixent per a les persones d'edat avançada és l'habitatge. Sobretot en les grans ciutats, en els últims anys d'apogeu econòmic, barriades senceres de cases antigues i lloguer baix han desaparegut per donar pas a edificis d'oficines i apartaments amb rendes elevades. Amb tot això, nombrosos ancians s'han vist obligats a cercar un nou allotjament.

Malgrat el sistema de subsidis per a l'habitatge dels jubilats i ancians, no és fàcil que trobin lloc on viure. El sistema, de recent institució, no ha produït els resultats esperats, perquè els propietaris no volen llogaters d'edat avançada, especialment si viuen sols. La majoria al·leguen la seva aprensió davant la possible responsabilitat d'haver de tenir-ne cura o d'haver de córrer amb les despeses de l'enterrament en cas de mort sobtada.

Quan els fills són lluny

La pràctica japonesa d'assistència social per als ancians es basa, com en molts d'altres països, en la premissa que els fills tenen cura dels pares malalts. Però actualment, amb el limitat espai dels habitatges, les famílies reduïdes i, en molts casos, el fet que els fills viuen lluny dels seus pares —pel sistema que tenen les empreses japoneses de canviar el destí dels seus empleats diverses vegades

Molts jubilats continuen treballant després de la jubilació. Es considera un malbaratament no aprofitar l'experiència de persones en edat avançada que gaudeixen de bona salut

durant la seva vida activa—; aquesta premissa és cada vegada menys realista.

Per altra banda, i a causa precisament de l'extraordinària longevitat, les persones que han de tenir cura dels familiars malalts, generalment la filla o la nora, (les quals no són joves sinó que superen els 60 anys). I aquest esforç els imposa una pressió física i psicològica difícil de mantenir durant temps.

Es calcula que, de tots els ancians que no poden valdre's per si mateixos, uns 300.000 romanen hospitalitzats fins que es moren. Però el nombre d'hospitals que refusen admetre persones senils durant llargs períodes de temps, creix cada dia més. La raó és senzilla: quan més es perllonga l'estada d'un d'aquests pacients, més es redueix la subvenció que l'hospital rep per diagnòstic i tractament.

Massa gent en els hospitals

Segons les últimes estadístiques, els pacients de més de 65 anys són el 46 per cent d'un total de 1,5 milions d'hospitalitzats. Dels quals, prop del 54 per cent necessiten tractament de més de tres mesos de duració per malalties geriàtriques cròniques.

L'actual sistema d'assegurances mèdiques es va introduir l'any 1983 en part per corregir els abusos produïts per l'administració de medicines i tractaments innecessaris. Amb aquest sistema l'hospital rep una quantitat fixa de 5.160 iens (10 per dia durant les dues primeres setmanes (inclou llit però no cirurgia ni assistència mèdica). Aquesta suma es redueix a menys de la meitat al cap d'un mes, i a una cinquena part després de sis mesos. «Quan el nombre d'ancians excedeix del 50 per cent del total de pacients hospitalitzats, els ingressos es redueixen molt i l'hospital no pot mantenir-se», afirma Hiroshi Hideshima, president de l'esmentada associació.

El passat abril, el Ministeri de Salut Pública va decidir revisar el sistema d'hospitals geriàtrics, reduint al 60 per cent el nombre de malalts senils perquè un hospital sigui així classificat. Aquest tipus d'hospitals necessiten menys personal mèdic i subaltern. Però aquesta decisió del Ministeri causa en molts hospitals la reducció de pacients d'edat avançada, per evitar ser considerats com a institucions geriàtriques. «Ser classificat com a geriàtric fa malbé la imatge de l'hospital, i fa la impressió de tenir un status inferior», diu el director d'un hospital de Tòquio.

Cap a una era «platejada»

Certament, el ràpid envelliment dels seus ciutadans i la insuficiència de l'actual cos de metges i d'assistència social, presenten seriosos problemes per al futur del Japó. Però també és veritat que una kooreisha shikai (societat de vells) ben organitzada pot ser una societat en la qual els grans poden viure una vida sana i romandre actius durant molt de temps.

Així ho creuen un gran nombre d'empreses privades que en els últims anys han començat a proveir serveis destinats a millorar les condicions de vida d'aquest sector de la població. D'aquesta manera, el segle XXI s'anuncia al Japó com una nova era «platejada», en la qual els ancians tindrien suficient poder per gaudir d'estils de vida independents.

Gran part d'aquesta nova indústria va

adreçada a omplir el lleure dels jubilats. Des del 1989, el Ministeri de Benestar i Salut Pública ha promogut l'establiment d'universitats de la Tercera Edat arreu del país. El passat març eren ja 33 les prefectures que tenien diverses institucions d'aquest tipus, en les quals s'oferien cursos d'una gran varietat de matèries: terrisseria, ceràmica, horticultura, salut, assistència mèdica, beneficència, cultura, etc. que han tingut un gran èxit. El nombre de sol·licituds acostuma ser tres vegades més gran que el de les places disponibles.

Els centres socials i acadèmies que ofereixen classes de cultura, idiomes, informàtica, etc. així com cursos especials i conferències a universitats privades, són plens de ciutadans molts grans que volen continuar estudiant.

■ Antonio Mélich
(Aceprensa)

Famílies de lloguer

Una nena petita ensenya a la seva àvia el seu llibre de dibuixos de color, mentre la nora li fa massatges a l'espatlla i parla tota contenta amb el seu marit. Els quatre seuen en l'habitació del tatami —«sala de estar» amb el sòl de palla a l'estil japonès—. La família del fill ha anat a visitar la mare-àvia. Això és normal. El que no és normal és que cap d'aquestes persones està relacionada amb les altres per llaços familiars.

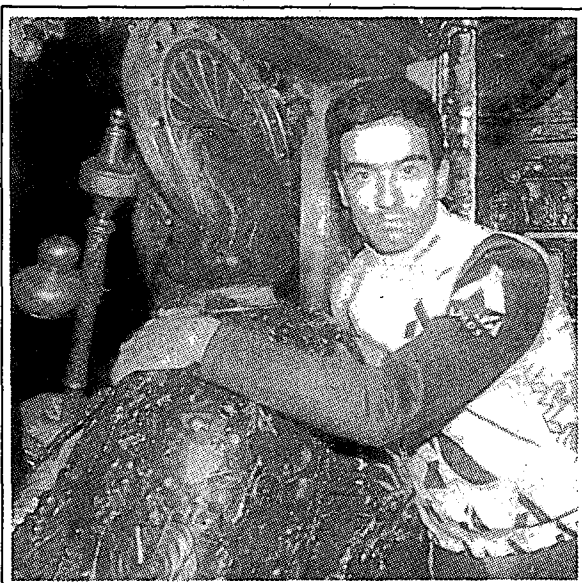
¿Una obra de teatre? No. ¿Un drama televisiu? Tampoc. Es tracta d'una família de lloguer. L'àvia té 72 anys, viu sola a Tòquio i ha pagat 150.000 iens per gaudir durant tres hores d'una atmosfera familiar amb els actors.

L'augment de les famílies nuclears i el creixent envelliment de la societat japonesa ha facilitat el sorgiment d'aquest tipus de negoci absolutament únic en el seu gènere. La majoria dels clients són persones de més de 60 anys. Els seus fills de veritat estan massa ocupats —o viuen lluny— per poder visitar els seus pares. Prop del 40 per cent dels que sol·liciten aquest servei a l'agència Nihon Kokasei, de Toquio, viuen sols. La resta són matrimonis vells que fa temps que no veuen els seus fills i néts, i enyoren ser cridats «papa» i «mama».

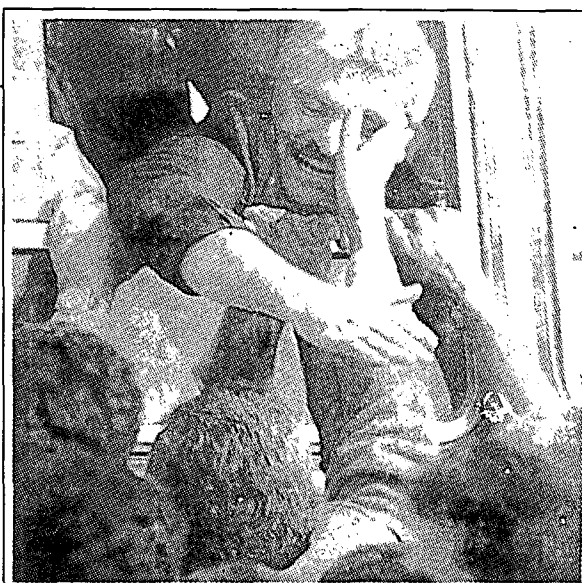
■ A.M.

El bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, monsenyor Joan Martí i Alanís, en el moment de firmar la primera Constitució andorrana.

El ciclista Melcior Mauri, guanyador de la Volta Ciclista a Espanya/1991, abraça la imatge de l'Apòstol, al seu pas per Santiago de Compostela.

L'escriptor palestí Khalil al-Sawahr és rebut al tornar al seu país després de 24 anys d'exili.

27, dimarts

Moscou: el referèndum, positiu per a Ieltsin

Ieltsin ha rebut el suport popular en el referèndum i podrà donar nou impuls a les reformes socials i econòmiques projectades. Amb el suport popular, Ieltsin també ha rebut el que ve de l'exterior, començant pel president USA, Clinton, que s'ha apressat a animar-lo... Però caldrà que no s'adormi en els llorers, perquè el seu gran enemic, el Congrés dels Diputats, amb el seu president Khasbulatov, no renuncia a posar-li pals a la roda, i des del primer moment ha minimitzat el resultat sortit de les urnes.

Belgrad: aïllament de la nova Iugoslàvia

La nova Iugoslàvia (Sèrbia i Montenegro) ha quedat aïllada en virtut de l'ordre del Consell de Seguretat de l'ONU, des de les 6 del matí (hora de Catalunya), a causa de la negativa dels serbis de Bòsnia a acceptar el pla de pau de les Nacions Unides. Patrulleres de la Unió Europea Occidental immobilitzen els vaixells iugoslaus pel Danubi, i només es permetrà el pas per fronteres terrestres a persones i medicaments. Rússia, tradicional aliada de Sèrbia ha confirmat que respectarà la resolució 820 de l'ONU, i Xipre, on s'havien traslladat els empresaris iugoslaus per violar l'embargament, ha assegurat que farà el mateix...

Roma: nomenament del nou cap del Govern

El president de la República, Oscar Luigi Scalfaro, ha nomenat primer ministre Carlo Azeglio Ciampi, fins ara governador del Banc d'Itàlia. En acceptar l'encàrrec, Ciampi ha manifestat que la reforma electoral serà la seva prioritat.

28, dimecres

Roma: la crisi italiana

La comissió del Senat davant la qual ha declarat el senador Andreotti, ha clos la seva investigació aconsellant que s'aixequi la immunitat a l'home que més ha influït en la política italiana durant els trenta últims anys. El senador Andreotti s'ha mostrat ferm en la seva disposició de desemascarar la «increïble maquinació» que l'afecta tan seriosament... En altre camp de l'actual política italiana, el nomenat nou primer ministre Ciampi es troba amb dificultats per constituir el nou govern que vol que sigui d'àmplia representació parlamentària, però al qual alguns polítics, com Mario Segni, es neguen a col·laborar...

Zagreb: la crisi dels balcans

L'enclavament musulmà al nord-oest de Bòsnia de Bihać, totalment voltat per forces sèrbies és el pròxim objectiu dels serbis, els quals no fan el més petit cas de la pressió internacional que ha arribat al bloqueig total de la nova Iugoslàvia. Bihać sobreviu des de fa prop d'un any gràcies a l'ajut humanitari de l'ONU. Per altra banda la CE i l'ONU no acaben de posar-se d'acord sobre una intervenció militar a la zona per posar fi a aquesta guerra fratricida, en la qual els serbis només busquen mantenir la seva hegemonia al preu que sigui.

Moscou: després del referèndum

El president Ieltsin ha fet una crida als diputats perquè acatin el mandat popular i posin fi a l'obstrucció a les reformes. I el vice-primer ministre rus, Serguei Xakhrà, un dels col·laboradors del president més addictes, ha recordat que els resultats del referèndum del passat diumenge són vinculants.

29, dijous

Roma: presentació del nou govern

Carlo Azeglio Ciampi, nomenat dilluns passat primer ministre, ha presentat la llista del nou govern en el qual figuren els quatre partits de l'antiga coalició: Democrazia Cristiana (DC), Partit Socialista (PSI), Partit Socialdemòcrata (PSDI) i Partit Liberal (PLI), i tres noves formacions, el Partit Democràtic de l'Esquerra (PDS, ex-PCI), el Partit Republicà (PRI) i els Verds. Ciampi, és el primer cap de govern italià que no pertany a cap partit.

Brussel·les: la crisi dels Balcans

França ha amenaçat amb retirar els 5.000 cascos blaus que té destacats a Bòsnia si no s'aclareix el mandat, l'objectiu, la coordinació i el comandament de les tropes, exposades actualment a un foc a tres bandes. Per altra banda l'OTAN no intervindrà a Bòsnia sense un mandat i un objectiu clars. I el president de Sèrbia, Cosic, reclama una cimera internacional...

Moscou: es creu prioritari el canvi de Constitució

Els consellers de Ieltsin sembla que han arribat a la conclusió després del referèndum, el president és l'única força legítima, i l'únic perquè tiri endavant amb fermesa les reformes projectades i tot just iniciades. Però el Parlament es resisteix a cedir, i fins on pensa seguir la seva política obstruccionista és la incògnita. Per altra banda, els assessors de Ieltsin creuen que també és prioritari el canvi de Constitució, i per arribar-hi ràpidament sembla que s'hi esmercen tots els esforços...

30, divendres

Roma: tornada a la crisi de govern

Quan semblava que s'havia arribat a la solució per emprendre les reformes institucionals que són necessàries a Itàlia, amb la constitució del nou govern presidit per l'independent Ciampi, no s'ha fet esperar el motiu per trencar la recent nascuda coalició: poques hores després d'haver jurat el càrrec, els tres ministres pertanyents al PDS i el ministre verd han dimitit adduint que només s'hagi aixecat parcialment la immunitat de Bettino Craxi... Caldrà esperar si el cap del govern substitueix els ministres sortints, o bé planteja la crisi total. I s'espera, també, la decisió del Senat sobre la immunitat de Giulio Andreotti...

Nova York: la crisi dels Balcans

Sobre la llarga i tràgica crisi dels Balcans, es diu que l'ONU estudia protegir Sarajevo i les zones musulmanes a l'est de Bòsnia, militarment. Que el "Parlament" serbo-bosnià es reunirà el pròxim 5 de maig per reconsiderar el seu no al pla de pau... Que els vinents dissabte i diumenge es reunirà a Atenes la cimera de tots els protagonistes del conflicte bosnià... Que els aliats i Rússia es reuniran a Ginebra per unificar criteris sobre Bòsnia... Mentrestant la guerra continua implacable causant cada dia noves víctimes.

Jerusalem: per la pau al Pròxim Orient

El govern que presideix Yitzhak Rabin prepara nous gestos de bona voluntat i apropament als dirigents palestins, per ajudar al progrés de les converses per la pau que s'han reprès a Washington. A més dels 30 expulsats des del 1967, que des d'avui aniran arribant als territoris ocupats, Israel ha admès el retorn de 5.000 palestins residents a l'estranger separats de les seves famílies. També estudia la repatriació d'un altre grup de 30 deportats.

BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA

> Àrabs i israelians obriran avui a Washington una nova ronda de negociacions de pau, que es considera decisiva pel futur immediat de la zona.

> La Xina i Taiwan (Xina nacionalista, illa de Formosa) van celebrar ahir la primera reunió d'alt nivell des del final de la guerra xinesa, l'any 1949. Aquesta trobada pot ser el primer graó d'un apropament progressiu.

> Com a primer fruit de la represa a Washington de la Conferència de Pau per al Pròxim Orient, israelians i palestins han arribat a un acord per la llista de noms dels trenta palestins deportats que podran tornar a casa... Per poc es comença...

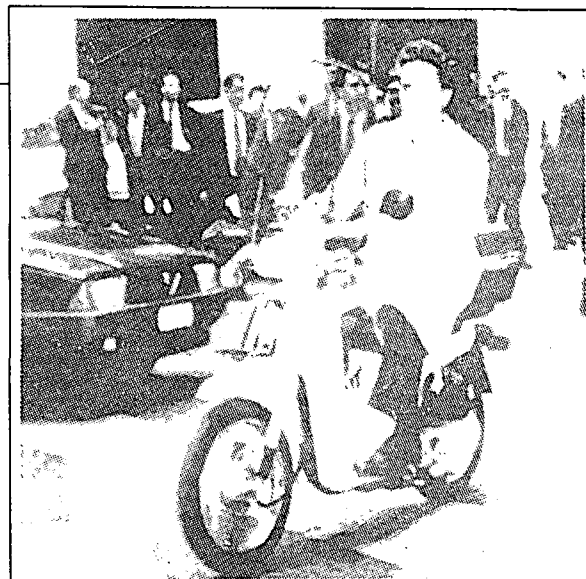
> La Xina i Taiwan han firmat a Singapur les bases per formalitzar les seves relacions econòmiques trencant el gel després de quatre dècades de tensió. L'acord, de moment, no afecta possibles relacions diplomàtiques en el futur.

No és un munt de ieules, sinó una formació de policies moscovites amb els seus escuts que actuaren a la Plaça Roja per dissoldre les manifestacions de l'1 de maig.

Manifestants a la plaça Navona, de Roma, en protesta contra la corrupció política. La pancarta és eloqüent: «Fora els lladres del Parlament».

El que fou ministre del Medi Ambient, representant dels Verds, abandona el Quirinal, muntat en el seu 'scooter' després d'haver presentat la dimissió.

1, dissabte

Roma: la crisi italiana

El primer ministre Ciampi ha hagut de fer grans esforços per guanyar altra vegada el suport del PDS després de la dimissió dels ministres pertanyents a aquest partit. Ochetto, el cap d'aquest partit, abans comunista, va optar finalment per donar suport al govern, explicant als seus afiliats que era sota la condició d'arribar ràpidament a la reforma electoral i, immediatament després a les eleccions anticipades. D'altra banda, el fiscal de Milà ha expressat el seu propòsit d'apel·lar contra la immunitat de Craxi mantinguda per la Cambra de Diputats.

Washington: la crisi dels Balcans

Segons el president Clinton, els Estats Units estan disposats a augmentar la pressió sobre Sèrbia fins on calgui, en tenir coneixement que l'ONU havia convocat per avui a Atenes totes les parts implicades en la guerra de Bòsnia. Al mateix temps va manifestar que totes les opcions romanen obertes, des de la creació de «zones de seguretat», fins a donar armes als musulmans, passant pels raids aeris contra l'artilleria sèrbia... A veure que en sortirà de la cimera d'Atenes.

Moscou: ara la «guerra de Constitucions»

Després de referèndum que va donar una relativa victòria a Ieltsin, mentre aquest i els seus col·laboradors s'afanyen en el redactat del projecte de nova Constitució, el Parlament de Rússia, amb Khasbulatov al davant, insisteix en la limitació dels poders del president, si bé un grup de parlamentaris es mostra partidari de negociar una mena de consens entre els dos textos que coincideixen en un 60%, i que es diferencien en si ha de ser una República presidencial o bé parlamentària...

2, diumenge

Colombo: assassinat del president de Sri Lanka

El president de Sri Lanka, Ranasinghe Premadasa va ser assassinat ahir en un atemptat amb «bici-bomba» conduïda per un suïcida. Amb el president també resultaren mortes altres 17 persones i ferides més de 60. Al principi es creia que l'acte terrorista era promogut pels separatistes de Sri Lanka, els Tigres per a l'Alliberament de l'Elam Tàmil (LTTE), però aquests ho han desmentit categòricament.

París: sorpresa i consternació pel suïcidi de Pierre Bérégovoy

El fins fa poc primer ministre de França, Pierre Bérégovoy va suïcidar-se ahir d'un tret al cap, als afores de Nevers, d'on era alcalde. El fet ha causat sorpresa i consternació en els medis polítics de França, tant de dreta com d'esquerra. El nou primer ministre Balladur, consternat va manifestar que «el coneixia bé, i l'apreciava». Altres polítics, socialistes o no, s'han aplegat també a lamentar-se per la mort d'aquest polític òptimament considerat per tothom, però que des que va rebre certes acusacions i crítiques desconsiderades s'havia mostrat deprimat i preocupat...

Atenes: la Conferència per la pau a Bòsnia

El primer ministre grec, Konstantinos Mitsotakis, va obrir ahir la reunió d'urgència de la Conferència de Pau de l'antiga Iugoslàvia, a la qual assisteixen totes les parts en discòrdia en el conflicte de Bòsnia. El líder dels serbis de Bòsnia, Radovan Karadzic va manifestar així que arribava, que «el pla Vance-Owen és acceptable en un 80%» i precisava també que «no volem més territoris, sinó que el nostre territori estigui connectat». El copresident de la

3, dilluns

Atenes: la Conferència de pau a Bòsnia

Ahir la bona notícia d'última hora era la firma del pla de pau per part de Karadzic, líder dels serbis de Bòsnia. Però l'alegria del moment s'ha vist bon tros frustrada en saber que l'acceptació de Karadzic ha de ser ratificada per l'anomenat «Parlament» dels serbis de Bòsnia, el president del qual, que acompanya Karadzic a la Conferència d'Atenes, manifestava sense embuts que el pla era innacceptable. ¿En què quedem? D'altra banda, Clinton, en un breu comunicat de la Casa Blanca, diu que «es tracta d'un primer resultat de la línia de fermesa de la comunitat internacional, línia destinada a ser refermada amb mesures posteriors en cas necessari»...

París: després de la mort de Bérégovoy

Els polítics francesos i europeus han expressat el seu condol per la mort de l'ex-primer ministre Pierre Bérégovoy, considerat com un home sensible, fidel i honest. Però els seus propers, del Partit Socialista, critiquen durament la campanya de difamació que certa premsa féu contra Bérégovoy, difamant-lo i fins i tot acusant-lo de corrupció. El president Mitterrand s'ha mostrat amb els seus íntims profundament apenat, i, segons aquests, no vol, de moment, fer cap manifestació sobre aquesta mort.

Moscou: després del sagnant 1 de maig

El president rus, Ieltsin, i el Congrés del Diputats s'acusen mútuament dels sagnants incidents produïts a la Plaça Roja de Moscou. El president del Congrés, Khasbulatov ha ordenat que s'obri una investigació, i el Kremlin ha demanat una reunió urgent del Congrés per aclarir els fets. La realitat és que a Rússia es manté la dualitat de poders, i fins que es resolgui aquest problema amb la nova Constitució serà molt difícil la governabilitat del país.

Béré

Mals temps per a la política. No. Per als polítics. El vell i immens Andreotti seirà davant d'un tribunal que determinarà si va col·laborar o no amb la Màfia. Els socialdemòcrates alemanys s'han quedat sense candidat. Björn Engholm ha renunciat a disputar-se la cancelleria alemanya amb el demòcrata-cristià Helmut Kohl, després de saber-se que va mentir davant d'una comissió parlamentària.

Però sens dubte, qui se n'ha endut la pitjor part és Pierre Bérégovoy. Primer ministre de França fins el desastre socialista del 28 de març, Béré —així l'anomenaven els francesos—, va prendre la pistola del seu guardaespalles i se la va disparar al cap. Era l'1 de maig.

La commoció, evidentment, ha traspassat la frontera francesa. Però és a França on hi ha el gran debat i la polèmica. I, com són els polítics! La seva primera reacció ha estat buscar el culpable del suïcidi de l'antic primer ministre. S'especula sobre un préstec sense interessos concedit per un amic banquer, sobre un informe del nou govern de centre-dreta que deixava la seva gestió com un drap brut. També es diu que l'home no ha pogut suportar l'enfonsament del partit de tota la seva vida. Però on han coincidit més els polítics és en denunciar la crítica ferotge i sovint deshumanitzadora dels mitjans de comunicació.

Crítiques perquè la nostra societat està excessivament mediatitzada. Els diaris, la ràdio, però sobretot la televisió, són omnipresents, i sovint no calculen les seves responsabilitats. Però bé que se'n serveixen els polítics, d'aquests mitjans. Les tres funcions clàssiques dels mitjans de comunicació —informar, educar i entretenir— sofreixen un canvi radical amb la irrupció de les televisions privades. Es tracta ara d'un negoci. I el benefici s'anomena audiència. I l'audiència té qualsevol preu. Els mitjans privats en trauran beneficis econòmics i els públics se'n beneficiaran amb vots. I de la programació dels mitjans públics els únics responsables són els polítics.

■ Jordi Roigé i Solé

NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA

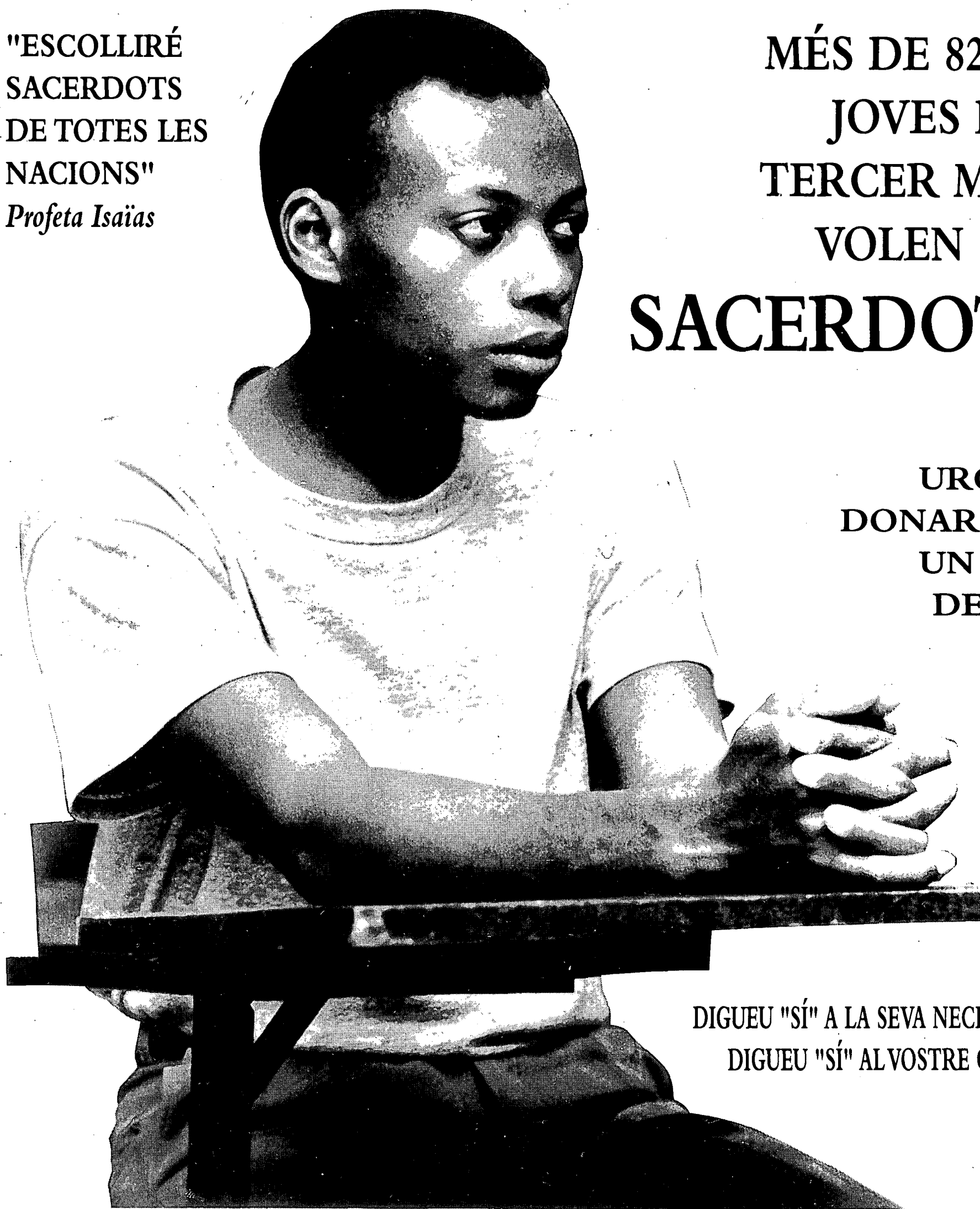
➤ Milers de sud-africans blancs i negres es van congregar ahir al voltant de la catedral de Santa Maria de Johannesburg per retre homenatge massiu i popular al president honorífic del Congrés Nacional Africà, Oliver Tambo.

➤ Segons comuniquen les emissores de ràdio, a migdia d'avui, Radovan Karadzic, líder dels serbis de Bòsnia ha firmat el pla de pau presentat per Vance i Owen... Lloat sigui Déu!

➤ Segons fonts pròximes al ministeri israelià d'Afers Estrangers, Israel acceptarà la participació dels habitants de Jerusalem-Est en unes futures eleccions de membres del Consell que prepararia l'autonomia dels territoris ocupats...

"ESCOLLIRÉ
SACERDOTS
DE TOTES LES
NACIONS"

Profeta Isaiàs

MÉS DE 82.000
JOVES DEL
TERCER MÓN
VOLEN SER
SACERDOTS

URGEIX
DONAR-LOS
UN COP
DE MÀ!

DIGUEU "SÍ" A LA SEVA NECESSITAT
DIGUEU "SÍ" AL VOSTRE COR

Una BECA COMPLETA de 300.000 pts.
per als seus sis anys de formació

Una MITJA BECA de 150.000 pts. per a
tres anys d'estudis.

Un CURS SENCER per només
50.000 pts.

DONATIUS A:

- la Delegació de Missions de la diòcesi
- la Direcció Nacional d'Obres Missionàries Pontifícies

C/. Fray Juan Gil, 5, 28002
MADRID

«Un sol que ve del cel»

Des de fa molts segles, l'Església està acostumada a cantar cada matí, a l'hora de Laudes, aquestes paraules del càntic de Zacaries: «Perquè ens estima (Déu), ens visitarà un sol que ve del cel (orient)».

La raó d'haver escollit aquest càntic per l'hora matutina és, en gran part, aquesta referència a Crist com a sol ixent. La comparació entre Crist i el sol l'ha assumida l'Església molt aviat. La litúrgia de Nadal està tota ella imbuïda d'aquesta comparació: el si virginal de Maria és contemplat com el tàlem nupcial d'on Jesucrist surt després d'haver esposat la naturalesa humana. Seguint la comparació, i prenent el text del salm 18, la vida de Jesús és com la cursa del sol «surt un extrem del cel i se'n va fins a l'altre, res no s'escapa de la seva escalfor». Però, heus aquí que el sol espon, sembla desaparèixer, morir. I tanmateix torna a sortir l'endemà el que constitueix la imatge de la resurrecció de Crist. Àdhuc en les narracions del sepulcre buit es fa constar que les dones arriben al sepulcre a la sortida del sol.

L'Orient és, doncs, el símbol de la il·luminació, perquè el sol ve de l'Orient. Els ritus baptismals han conservat en moltes litúrgies la pràctica de fer girar el candidat vers l'Orient en el moment de la professió de fe, mentre el fan girar vers l'Occident per la renúncia a Satanàs.

«Tornaré»

Les paraules de Jesús als deixebles en el discurs de comiat (vegeu l'evangeli del diumenge V de Pasqua) estan a la base d'aquesta actitud profunda de l'Església.

Orient

■ Pere Tena

Jesús, en efecte, parla als deixebles del seu «anar-se'n», però alhora del seu retorn: «Vaig a preparar-vos un lloc, i... tornaré i us prendré a casa meua». No és la única vegada, evidentment. Els Actes dels Apòstols comencen precisament amb aquesta promesa. «Aquest Jesús que heu vist pujant al cel... tornarà». I sant Pere, en un dels primers discursos al poble els ho anunciava així: «Ara penediu-vos i convertiu-vos... El Senyor farà venir els temps de la consolació i enviarà el Mesies Jesús, que us està destinat i que és al cel...» (Fets 3, 19-21).

Gens estrany, doncs, que els cristians hagin assumit el símbol del sol «que torna» per veure-hi una imatge tant de la resurrecció com de la vinguda a la fi dels temps. Amb aquesta pràctica, però, han donat sobretot testimoni de l'orientació pròpia de la vida cristiana. La resposta de Jesús a Tomàs l'han apresat els fidels en la primitiva Església: Jesús és el camí pel qual el Pare s'ha mostrat als homes, i alhora el camí pel qual els homes arribem al Pare. Qui el veu a ell, Jesús, veu el Pare. Qui està en ell, està en el Pare. «Som u», digué Jesús. I en el Credo ho professem així: «Llum resplendor de la Llum, Déu veritable nascut del Déu veritable; engendrat, no pas creat, de la mateixa naturalesa (o substància) del Pare».

«Les imatges del retorn»

D'aquesta orientació n'hi ha múltiples testimonis en l'art de l'Església antiga, i són una magnífica pedagogia per la nostra fe.

El costum de fer que la celebració de l'Eucaristia s'orientés cap a l'Orient, al sol ixent, és prou testimoni en la construcció de les esglésies, encara que no d'una manera absoluta. El raonament de fons d'aquesta pràctica és teològicament esplèndid: l'Església fa l'acció de gràcies i el memorial del Senyor «fins que torni»; el sol que retornant de la foscor il·lumina l'altar a les primeres hores del matí, durant l'Eucaristia, és el pàl·lid reflex d'aquesta real presència del Senyor que «retorna» en el sagrament enmig de la seva Església. La litúrgia oriental multiplica les referències al «regne de Déu» durant la celebració: és una forma d'accentuar aquesta perspectiva.

En les esglésies antigues i medievals, els mosaics o les pintures de l'absis han plasmat aquesta mateixa idea: la inundant presència del Senyor que «s'apareix» a la multitud reunida vol ser per a ella l'anunci d'allò que s'esdevindrà un dia, i que ara s'esdevé sacramentalment. Un accent sobre el tema el donen, encara, les representacions del tron preparat però buit: és

la càtedra per al Jutge, el que ha de venir a jutjar els vius i els morts. La mateixa figura del crucificat, o simplement de la creu —sobretot de la creu gloriosa, com en l'absis de sant Apolinar in classe, de Ravenna— és també un anunci del retorn.

«L'actualitat permanent de l'orientació»

Per a la fe cristiana no és essencial pregar vers l'Orient, malgrat l'ajuda simbòlica, gens menyspreable, que això significa de cara a allò que sí és essencial: pregar orientats vers Jesucrist i per ell el Pare.

Algú interpreta la celebració que anomenem «cara al poble» com una pèrdua del sentit de la pregària cristiana. Com si celebrar «cara al poble» volgués dir que preguem simplement mirant-nos els uns als altres. Si fos així, seria certament un error. L'orientació material cara al poble no canvia ni en el sacerdot ni en els fidels l'orientació bàsica de la pregària. Continuem celebrant i pregant girats tots nosaltres vers el Senyor que «torna», present enmig nostre, com el sol que ve del cel, perquè ens estima.

■ Pere Tena és sots-secretari de la Sagrada Congregació per al Culte Diví

Cicle litúrgic "A" — Diumenge V de Pasqua

LECTURES BÍBLIQUES

Lectura primera

Ac 6:1-7

Lectura dels Fets dels Apòstols

Per aquells dies, anava augmentant el nombre dels creients, i els immigrants de llengua grega es queixaven dels nadius perquè, en la distribució diària d'ajuda als pobres, les seves viudes no eren ateses. Llavors els dotze convocaren una reunió de tots els creients i els digueren: «No estaria bé que nosaltres deixéssim la predicació de la paraula de Déu i ens poséssim a distribuir l'ajuda als pobres. Per això, germans, busqueu entre vosaltres mateixos set homes fiats, plens de l'Esperit Sant i de seny, i els encarregarem aquesta feina; nosaltres continuarem ocupant-nos de la pregària i del ministeri de la paraula». Tothom trobà bé aquesta proposta, i elegiren Esteve, un home ple de fe i de l'Esperit Sant, Felip, Pròcor, Nicànor, Tímon, Parmenàs i Nicolau, un antioquè convertit al judaisme. Els presentaren als apòstols, i aquests, després de pregar, els imposaren les mans.

La paraula de Déu s'anava estenent, i a Jerusalem creixia molt el nombre dels creients; fins i tot molts sacerdots acceptaven la fe.

Salm responsorial

32:1-2,4-5,18-19 (R.: 22)

Justos, aclameu el Senyor,
farcu bé de lloar-lo, homes rectes.
Celebreu el Senyor amb la lira,
acompanyeu amb l'arpa els vostres cants.

R. Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai;

aquesta és l'esperança que posem en vós.

La paraula del Senyor és sincera,
es manté fidel en tot el que fa;
estima el dret i la justícia,
la terra és plena del seu amor. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren,
els qui esperen en l'amor que els té;
ell els allibera de la mort,
i els retorna en temps de fam. R.

Lectura segona

1Pe 2:4-9

Lectura de la primera carta de sant Pere

Estimats, acosteuvos al Senyor, que és la pedra viva. Els homes l'havien rebutjada, però als ulls de Déu és «escollida, de gran valor». També vosaltres, com pedres vives, deixeu que Déu faci de vosaltres un temple espiritual, un sacerdot sant, que oferirà víctimes espirituals, acceptables a Déu per Jesucrist. Per això diu l'Escriptura: «Jo poso a Sió una pedra angular, de gran valor, escollida: el qui creu, no quedarà defraudat». És de gran valor per a vosaltres, els qui heu cregut, però per als qui no creuen «la pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici», i «s'ha convertit en pedra d'ensopec, en roc que fa caure». Ensopeguen quan no fan cas de la predicació. Sempre n'hi haurà que no en fan cas. Però vosaltres sou «un poble escollit, un reialme sacerdotal, una nació sagrada, la possessió personal de Déu», perquè «proclameu la lloança» d'aquell que us ha cridat del país de tenebres a la seva llum admirable.

Al·leluia

Jo 14:6

Jo sóc el camí, la veritat i la vida, diu el Senyor;
ningú no ve al Pare sinó per mi.

Evangelí

Jo 14:1-12

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Que els vostres cors s'asserenin. Confieu en Déu, confieu també en mi. A casa el meu Pare hi ha lloc per a tots: si no n'hi hagués, ¿us podria dir que vaig a preparar-vos estada? I quan hauré anat a preparar-vos-la, tornaré i us prendré a casa meua, perquè també vosaltres visqueu allà on jo estic. I ja sabeu quin camí hi porta, allà on jo vaig». Tomàs li diu: «Senyor, si ni tan sols sabem on aneu. ¿Com podem saber quin camí hi porta?». Jesús li diu: «Jo sóc el camí, la veritat i la vida: ningú no arriba al Pare, si no hi va per mi. Si m'heu conegut a mi, heu de conèixer igualment el meu Pare: des d'ara ja el coneixeu i ja l'heu vist». Li diu Felip: «Senyor, mostreu-nos el Pare, i no ens cal res més». Jesús li diu: «Felip, fa tant de temps que estic amb vosaltres, ¿i encara no em coneixes? Qui em veu a mi, veu el Pare. ¿Com pots dir que us mostri el Pare? ¿No creus que jo estic en el Pare i el Pare està en mi? Les paraules que jo us dic no vénen de mi mateix. És el Pare, qui, estant en mi, fa les seves obres. Creieu-me: jo estic en el Pare i el Pare està en mi; si no, creieu-ho per aquestes obres. Us ho dic amb tota veritat: Qui creu en mi, també farà les obres que jo faig, i fins en farà de més grans, perquè jo me'n vaig al Pare».

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(cicle dominical: A; ferial: I)

TEMPS DE PASQUA (salteri: setmana 1)

MAIG:

9. **Diumenge 5 de Pasqua: blanc.** Lectures: Ac 6:1-7 (Salm 32) / 1Pe 2:4-9 / Jo 14:1-12.
CELEBRACIONS PRIVADES: Sant Gregori de Berrueza, bisbe; santa Caterina de Bolonya, verge; santa Casilda, verge.
Festes majors: Adrall, Argelaguer, Albatàrec, Castellgalí, Comabella, el Poal, Santa Bàrbara, la Sentiu de Sió, Serinyà (festa del Roser) i Torres de Segre.
10. **Dilluns.** Memòria de sant Joan d'Àvila, prevere (apòstol d'Andalusia i patró del clergat secular espanyol): **blanc.** Lectures del dia: Ac 14:5-18 (Salm 113B) / Jo 14:1-12.
CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Antoni de Florència, bisbe; santa Beatriu, verge.
Festes majors: Sabadell.
11. **Dimarts de la setmana 5 de Pasqua: blanc.** Lectures: Ac 14:19-28 (Salm 144) / Jo 14:21-26.
Bisbat de Lleida: memòria (ciutat: solemnitat) de sant Anastasi, màrtir (a Badalona, fill i patró de Lleida) (**vermell**).
CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Ponç (o Poní), bisbe (patró dels herbolaris); sant Eudald, màrtir (venerat a Ripoll); santa Felisa, màrtir; beat Domènec Iurrate, prevere (trinitari base).
Festes majors: Badalona, Lleida i Ripoll.
12. **Dimecres de la setmana 5 de Pasqua: blanc.** Lectures: Ac 15:1-6 (Salm 121) / Jo 15:1-8.
MEMÒRIES LLIURES: Sants Nereu i Aquileu, màrtirs (soldats, a Roma) (**vermell**); sant Pancraç, màrtir (romà) (**vermell**).
CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Domènec de La Calzada (Rioja); santa Electra, màrtir; beat Francesc de Siena, prevere (servita).
Festes majors: Passanant.
13. **Dijous de la setmana 5 de Pasqua: blanc.** Lectures: Ac 15:7-21 (Salm 95) / Jo 15:9-11.
CELEBRACIONS PARTICULARS: Mare de Déu de Fàtima (Portugal); sant Pere Regalat, religiós (franciscà); sant Muç o Muci, prevere i màrtir; sant Miquel de Garikoitz, prevere (bas, fundador de la Congregació del Sagrat Cor de Bétharam); santa Maria-Dominica Mazzarello, verge (fundadora de les Filles de Maria Auxiliadora: FMA).
Festes majors: Tàrraga.
14. **Divendres.** Festa de sant Maties (o Macià), apòstol: **vermell.** Lectures: Ac 1:15-17.20-26 (Salm 112) / Jo 15:9-17.
CELEBRACIONS PARTICULARS: Santa Gemma Galgani, verge seglar; sant Pasqual I, papa.
Festes majors: Cruïlles, la Sénia i Tremp.
15. **Dissabte.** Memòria de sant Isidre, llaurador (casat, de Madrid, patró de la pagesia): **blanc.** Lectures del dia: Ac 16:1-10 (Salm 99) / Jo 15:18-21. Vespres de demà.
CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Torquat, bisbe (de Guadix) i màrtir; santa Joana de Lestonnac, religiosa (viuda, fundadora de la Companyia de Maria: ODN); sant Eufraasi, bisbe i màrtir.
Festes majors: Alcanar, Almacelles, Alpícat, Bolvir, Castellví de Rosanes, Figols, la Figuera, Guils de Cerdanya, Juncosa, Masquefa, Montoliu de Lleida, Mont-roig del Camp, la Palma de Cervelló, Rocafort de Queralt, Tàrrés, Tornabous, la Vall de Bianya i Vilanant.

LA BÍBLIA A L'ABAST

Els set diaques (Fets 6:1-7)

■ Josep M. Aragonès

Una església amb conflictes

Vet aquí un conflicte intern de l'església primitiva de Jerusalem. Aquella visió idíl·lica de germanor que presenten els sumaris del llibre dels Fets, la realitat quotidiana ens diu que era més aviat un ideal a assolir que no pas quelcom estable. La vida de les persones i de les comunitats és com és, i moltes vegades és plena de problemes que originen friccions i tensions. I és que les persones no som uniformes, sinó que pel nostre temperament, per la nostra educació, per la nostra situació social i fins per allò que en diem les circumstàncies, oferim un conjunt molt variat. És allò del pluralisme, que ara diem. Gràcies precisament a aquest pluralisme podem oferir la riquesa i la bellesa del mosaic de la comunió. Així s'evidencia la necessitat de viure el principi de complementarietat, i la pràctica de la caritat fraterna és possible, malgrat que no sigui gaire fàcil aconseguir aquests objectius, que per altra part són elements integrants de la comunió, dimanacions i concrecions de l'amor vertader, sense el qual no hi ha comunió possible.

El petit nucli inicial dels deixebles anava creixent constantment. La família cristiana, en ampliar-se, deixava de mica en mica l'ambient domèstic i el caliu familiar. A més persones, i sobretot persones diverses, més augmentaven les distàncies, el desconeixement mutu, i més difícil es feia l'atenció personalitzada. El conflicte era inevitable. Fou una típica crisi de creixement el que sant Lluç ens conta en aquesta perícopa. Nadius i immigrants —els del lloc i els sobrevinguts— es miraven amb recel. De fet es donaven diferències, no sols de procedència, sinó també de cultura, de llengua, de mentalitat que es traduïen en capteniments diferents. Tot plegat repercutia en el tracte i en l'atenció a les persones. I sorgeix la queixa dels que es consideren menystinguts, o marginats, pels del grup dirigent: **Els immigrants de llengua grega es queixaven dels nadius perquè, en la distribució diària d'ajuda als pobres, les seves viudes no eren ateses** (v. 1b). La comunitat encaixa la queixa i la sap acollir sense histerismes, amb responsabilitat, amb realisme i també amb humilitat, i busca la solució més adient.

Els Apòstols governen

Els dotze es fan càrrec de la situació i ataquen el problema de front (vv. 2-4). És un acte de bon govern. En el llenguatge de Lluç, els dotze són els apòstols, els testimonis més qualificats de la vida, mort i resurrecció de Jesús, i de com l'Esperit ha fet néixer i sustenta la comunitat. Per això són presents com a ministres de la paraula de Déu i de la pregària litúrgica (vv. 2 i 4). Ells són també els qui aglutinen la comunitat i la presideixen en el Senyor, els qui tenen la responsabilitat del seu servei de govern. Els dotze, doncs, convoquen l'assemblea dels creients —l'església— i tracten en el seu interior i obertament el problema. Perquè ells no són els amos de la comunitat, sinó que són i se senten els seus servidors, enviats pel Senyor. Per això el

primer que fan és informar sobre el problema i il·luminar-lo amb la llum de la fe. No es tracta de fer que l'autoritat d'uns o el simple acord de la majoria imposi una solució. Cal cercar-la entre tots en el marc de la comunió amb els germans i amb el Senyor. Els dotze exposen a l'assemblea l'arrel i l'abast del problema, que se centra en la **deficient distribució diària de l'ajuda als pobres**. Deficient i marginadora (v. 1). Això és el que tothom nota. Però l'abast del problema és més complex. Per això la solució no està a dir: «Procurarem fer-ho millor», sinó a reconèixer: «Necessitem qui ens ajudi a fer-ho». Ara la comunitat ha crescut, té noves necessitats, que exigeixen nous serveis i nous ministres. Sense, però, haver de deixar o negligir allò que és propi i característic del servei dels dotze. No es tracta de barrejar ni d'acumular, sinó d'organitzar la comunitat. I aquí apareix el principi de la corresponsabilitat: que cadascú faci el que li pertoca, perquè tots som responsables de la bona marxa de la comunitat. Uns, els dotze, tenen la missió de servir la paraula —la proclamació del missatge i la confirmació de la fe— i la pregària —la celebració de la fe. Cal que s'hi dediquin amb tota consciència i de ple. Les altres tasques, com ara aquesta de **distribuir l'ajuda als pobres** (v. 2), cal que la facin altres membres de la comunitat que siguin idonis per aquest servei —homes fials, plens de l'Esperit Sant i de seny (v. 3)— als quals l'església encomanarà la realització d'aquests ministeris.

Els set diaques

Consultada l'assemblea, tothom trobà bé aquesta proposta —aquest acte positiu i creatiu de govern— (v. 5a), i s'escolliren les persones que es trobaren més aptes per a la missió que es pensa encomanar-los. Els elegits per l'assemblea, amb Esteve com a capdavanter, són presents als apòstols i aquests, després de pregar, els imposaren les mans (v. 6). Tenim els primers «auxiliars» dels apòstols, els diaques, ordenats per l'Església per exercir el servei de la caritat en nom d'ella. Servei que no sembla exhaurir la capacitat del ministeri diaconal. A Fets 8:4-8, veiem Felip —un dels set— predicant el Messies a Samaria i plantant-hi l'església. Apareix una altra dimensió del ministeri diaconal: la missió, i sobretot la missió de frontera. Una característica, aquesta, que convé tenir molt present i l'hora actual pel que fa al diaconat instaurat pel Concili Vaticà II com a grau permanent del sagrament de l'orde: episcopat, presbiterat i diaconat.

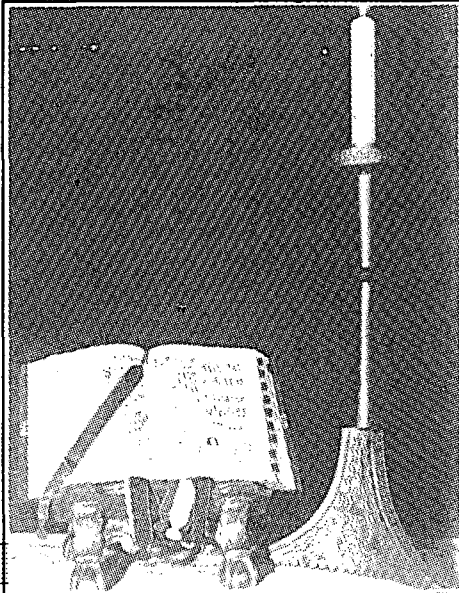
La lectura d'aquesta perícopa acaba amb un nou «flash» de la comunitat. És un dels anomenats sumaris menors —o molt breus—: la Paraula de Déu és predicada i acceptada, la comunitat de Jerusalem augmenta molt i ho fa en nombre i en qualitat. **La paraula de Déu s'anava estenent, i a Jerusalem creixia molt el nombre de creients; fins i tot molts sacerdots acceptaven la fe** (v. 7).

■ Josep M. Aragonès és Rector de Torrelavit

PER UN RENOVAMENT DOMINICAL

Els objectius d'una renovació del diumenge són múltiples. Recordem-ne uns quants:

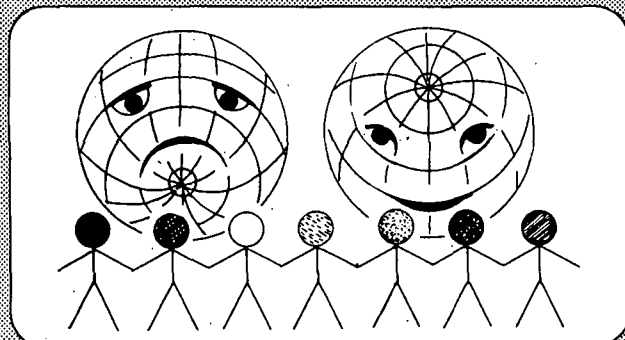
- El diumenge té com a finalitat fer present als homes d'aquest temps l'esdeveniment de la Pasqua. Aquest fet és el centre de la història, i d'aquesta manera se celebra cada setmana, tot i que molts, també entre els cristians, no ho saben.
- Sense el diumenge, l'Església no hauria existit, perquè el seu nom vol dir «convocatòria a una assemblea». La manera de viure el diumenge caracteritza, així, l'Església i la seva missió. Convocada pel seu Senyor, és alhora enviada a donar testimoni al món. És, doncs, el caire visible de l'Església allò que està en joc.
- Hom no pot ser cristià tot sol, separat del Cos, que és l'Església. És en la font eucarística i en la celebració dominical, que es constitueix progressivament, que «s'edifica», el cristià. S'hi juga la seva identitat.

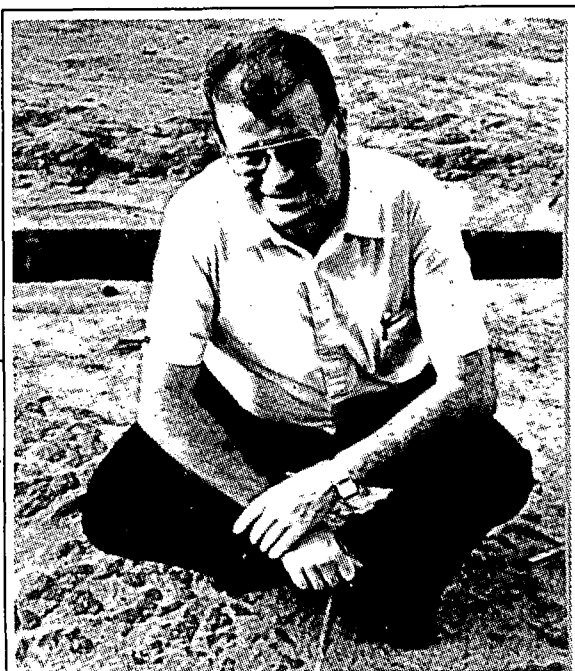
• Els infants i els joves són l'avenir de l'Església: el fet que estiguin absents de la celebració dominical constitueix un repte a l'esperança. És per això que la iniciació en el sentit del diumenge i de l'Eucaristia, representa una preocupació força gran.

• El diumenge desborda l'àmbit eclesial: és també un do de la nostra societat i de la nostra cultura. La manera de viure el diumenge, de refusar tot treball no estrictament necessari, d'afavorir la generositat o la convivència, constitueix una veritable prova que la nostra societat ha sabut assumir els valors de la seva història, juntament amb el respecte a un legítim pluralisme. Ara cal que l'Església faci sentir la seva veu en els debats actuals sobre la qüestió.

Dossier «El diumenge, objectius i proposicions pastorals» de l'Episcopat francès

OBERTS AL MON

P.R. Vicens

Tanzània: Una Església en missió

Fa poc el P. Ramon Vicens, pare blanc, fill de Pont de Montanyana (Lleida) ha retornat a la seva estimada Tanzània després d'una llarga estada a Catalunya per malaltia. Aquestes són les seves primeres impressions:

El més important que m'ha passat des que vaig tornar a Tanzània el passat 10 d'octubre, és el nou nomenament que he rebut. Essent encara a Barcelona vaig rebre una carta dels meus superiors en la qual se'm comunicava que se'm nomenava Rector i responsable de l'equip de Manzese, una parròquia confiada als pares blancs, a Dar es Salaam, la capital de Tanzània. La Parròquia de Manzese és una de les més grans de la capital. Dar es Salaam ha passat dels 300.000 habitants que tenia el 1986 als 2.000.000 que es comptabilitzaren el 1988. En els límits territorials de la Parròquia es calcula que hi viuen uns 145.000 habitants dels quals uns 30.000 són catòlics, uns 20.000 són cristians d'altres denominacions, uns 60.000 musulmans, i la resta animistes, això és gent que continua amb la seva religió tradicional africana. Per atendre aquesta Parròquia som quatre preveres i Venancio, un jove advocat bilbaí, que ha volgut oferir uns anys de la seva vida al servei d'Àfrica.

El darrer projecte de promoció social que la Parròquia acaba d'emprendre és el treball amb els nens del carrer, o com ells prefereixen anomenar-se "els nens del sol". A Dar es Salaam, com en tantes altres ciutats del Tercer Món, hi ha infants que viuen al carrer i del carrer. Fa poc el nostre bisbe ens va demanar que féssim alguna cosa per aquests nens. El P. Felipe junt amb Venancio es passejaren primer pels carrers per entrar en contacte amb ells. Després els invitaren a venir a viure en un parell de locals de la Parròquia.

El nombre d'infants que hi viu oscil·la entre els 30 i 40. Han de seguir unes normes de disciplina, de treball i d'estudi en les escoles primàries veïnes. La dolça llibertat del carrer els continua temptant i a vegades alguns hi tornen.

Dolor i esperança a missions

Trobada Llatinoamericana de la Infància Missionera a Colòmbia

Del 12 al 16 de juliol d'enguany se celebrarà a la ciutat de Calí, a Colòmbia, la primera Trobada Llatinoamericana de la Infància Missionera, per commemorar el 150 aniversari de la creació d'aquesta Obra Pontifícia, que va néixer a França el 1843.

L'objectiu general de la trobada serà enfortir la Infància Missionera en el continent, estrenyent els llaços entre els infants de tots els països llatinoamericans i assumint línies d'acció comunes per a la seva difusió entre la infància.

En la reunió participaran unes 1.500 persones, dividides en dos grans grups. Per una banda, els infants, delegats i representants dels diferents països del continent; i d'altra banda, els responsables de la Infància Missionera: directors nacionals, regionals o diocesans. (OFIM)

Pacte de solidaritat entre musulmans i cristians a Filipines

Els líders cristians i musulmans de Mindanao han signat una "declaració de solidaritat" amb el propòsit d'eliminar les tensions religioses que hi ha a l'illa filipina.

Entre els firmants hi ha l'arquebisbe catòlic, monsenyor Francisco Cruces, i el gran "muti" (jutge musulmà) de Mindanao Occidental, Abdul-gani Yusup. La declaració afirma: "Estem decidits a unificar els nostres esforços, deixant de banda tant els obstacles de caràcter religiós i ètnic com els interessos particulars, per construir una sòlida base per a la fraternitat, la solidaritat i la unió entre cristians i musulmans". En la cerimònia de la signatura del pacte hi havia el president filipí, Fidel Ramos. (OFIM)

Infants de quatre anys obligats a treballar més de deu hores al Brasil

Infants de només quatre anys són obligats a treballar fins a deu hores diàries en els municipis cotoners del nord de l'estat brasiler de Paraná, segons ha denunciat el diari "Folha de São Paulo".

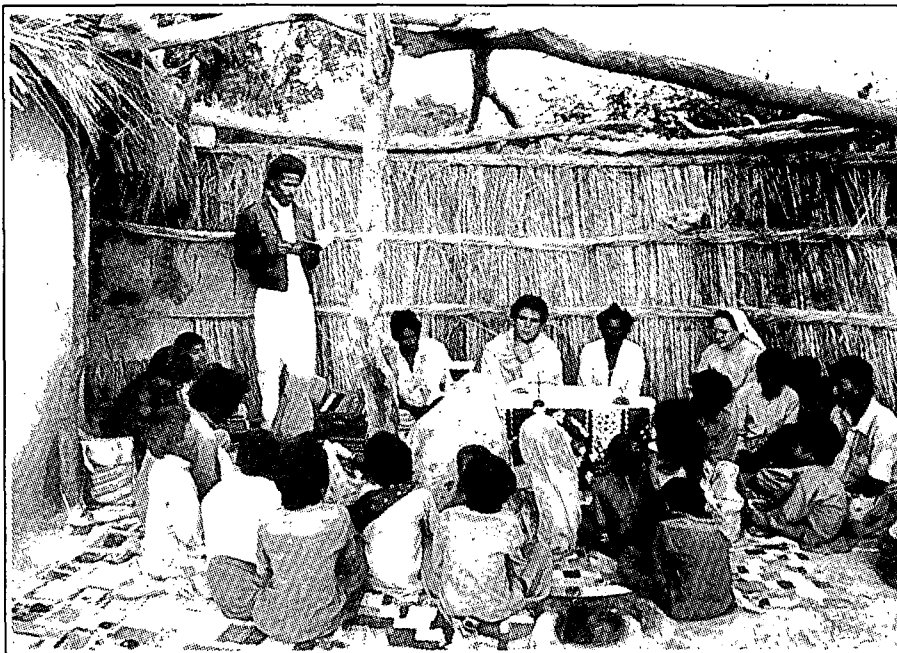
Els petits competeixen amb els altres treballadors per veure qui recull més cotó i acostumen a divertir-se apostant qui es penja, sense cap seguretat, dels camions que els traslladen fins als conreus. Segons el periòdic, més de quatre mil infants estan sotmesos a aquesta situació en el Municipi de Querencia del Norte, a paranà, paradoxalment un dels estats més rics del Brasil. (OFIM)

Constant augment del Clergat Nadiu en les Esglésies Joves

La indegenització constant del personal eclesial posava de manifest no només el desenvolupament de les Esglésies Joves del Tercer Món, sinó també la seva responsabilitat en l'evangelització dels pobles.

En els territoris de la Congregació missionera, la majoria dels bisbes són en l'actualitat autòctons. A Àsia, pràcticament tots els prelats són indígenes, sobretot en els grans països. En nombroses nacions africanes tots els bisbes també són naturals del país, i a la resta, el nombre d'indígenes supera molt al dels prelats estrangers. Quant als sacerdots, els religiosos i les religioses, el nombre de vocacions indígenes cada vegada augmenta més.

Aquests agents missioners i pastorals autòctons han d'assumir cada vegada més responsabilitats en les seves pròpies Esglésies. D'aquí destaca la Congregació missionera, la necessitat de promocionar la formació i l'ensenyament del personal indígena. (OFIM)

Un grup de cristians reunits per celebrar l'Eucaristia en una missió del Pakistan

Obres Missionals Pontificies: Resultat Econòmic 1992

Les Obres Missionals Pontificies d'Espanya han donat a conèixer el resultat econòmic del darrer any (març 1992 - febrer 1993) que per primera vegada ha sobrepassat els tres mil milions de pessetes, amb un augment del 8% sobre el total recollit l'any anterior:

Propagació de la Fe - DOMUND	2.161.725.592.- Ptes
Obra del Clergat Nadiu	460.717.363.- Ptes
Obra de la Infància Missionera	400.624.729.- Ptes
Recaptació Total	3.023.067.684.- Ptes

Evangelització

Kerigma

AMOR I MISTERI DELS CAMINS DIVINS

Beatriz C. era una noia de 25 anys que en 17 dies va redescobrir l'amistat, la confiança en els altres i l'amor de Déu. Immaculada Castrillo, de Cursets de Cristiandat, la va acompanyar en aquest procés:

«La vaig conèixer el 5 de juliol de 1992 a través de Mn. Josep Àngel Saiz, un sacerdot de Cursets. En totes les converses que vam tenir vaig descobrir un cor ple d'inquietuds, una vida d'èxits en els estudis, i carregada de problemes socials i psicològics, però sobretot mancada d'Amor. No creia ni en Déu ni en les persones.

Li vaig explicar la meua experiència de Jesús viu dins meu i en cada u, si sabem cercar-lo. Ella va començar a preguntar-me sobre l'Amor de Déu, de la vida d'aquest Jesús de Natzaret. En sentir-se compresa es va obrir sorprenentment a la gràcia de Déu i a la confiança dels que l'envoltaven.

També la vaig convidar a un sopar d'amics, i va descobrir que hi ha gent que viu els mateixos problemes que qualsevol, però amb un punt diferent: en ells la confiança estava en Jesús, el seu Salvador i amic que mai no falla.

Pocs dies després vaig rebre la notícia: el 27 de juliol, a les dotze de la nit un autobús de línia la va atropellar. Va rebre un cop al cap i va morir a l'instant.

Et demano, Beatriz, en nom de tots els joves, que intercedeixis des del cel per tots nosaltres davant Jesús i Maria, perquè caminem amb molt d'amor per aquesta vall de llàgrimes».

Josep Lluís Calvis amb una nena bòsnia musulmana en el camp de Savudrija

«Entre nosaltres vam parlar molt que una cosa era veure nens famèlics i ferits per la tele, i això no toca. Ho veus amb molta indiferència; però quan vius les conseqüències que estan passant ho mires d'una altra manera. No ets un més, però els entens i els comprens molt millor».

Aquesta és la conclusió a què ha arribat Josep Lluís Calvis —un jove de la parròquia de Sant Ramon Nonat, a Barcelona— i onze objectors més que del 4 al 17 d'abril han estat en quatre camps de refugiats de la costa bosniana.

Van sortir de Barcelona el dia 3, encapçalant una experiència pilot de l'Ajuntament de Barcelona i la Universitat Autònoma de Barcelona. La missió consistia en una tasca d'animadors sòcio-culturals en el camp de Savudrija, de 3.000 persones, format per un 10 per cent de catòlics i un 90 per cent de musulmans que viuen pacíficament.

Una cercavila concentrava de 50 a 100 nens, depenent del dia, entre altres raons, segons les mares deixessin anar els fills o no. Per què aquesta por i desconfiança? «Cada persona és un món —respon el Josep Lluís— tenien una vida muntada i la guerra l'ha trencada. Ara no saben com sortir-se'n, i de vegades reaccionen com reaccionen».

Testimoni d'un jove, voluntari en el camp de refugiats de Savudrija, Bòsnia

«Una cosa era veure nens famèlics i ferits per la tele...»

Durant les activitats arran del tema del circ, la primera setmana, i de les Olimpíades, la segona, un dels objectius ha estat ensenyar tècniques i donar material als mateixos voluntaris bosnians, perquè es poguessin continuar les tasques començades després que els catalans haguessin marxat.

Això, però, serà difícil, ja que la setmana següent de tornar a casa, els refugiats han estat traslladats a Tuzla, per tal d'aprofitar el turisme que tradicionalment Savudrija atreu durant l'estiu.

Els refugiats dels camps estan exposats a continus trasllats i separacions. Els voluntaris barcelonins, per exemple, havien de tallar de seguida la relació fora dels temps d'activitats, ja que el moment de la separació al final de l'experiència, podia crear problemes perquè —tal com confessa Josep Lluís— «els nens t'estimaven i veien en tu un exemple».

Aquest projecte s'ha pogut fer gràcies a la subvenció que ha donat el Ministeri per a Assumptes Religiosos i de l'Objecció de Consciència, i ha estat precedit d'un curs d'educació sòcio-cultural que ha comprès nocions de psicologia, tècniques de preparació d'activitats i un intensiu de serbo-croat.

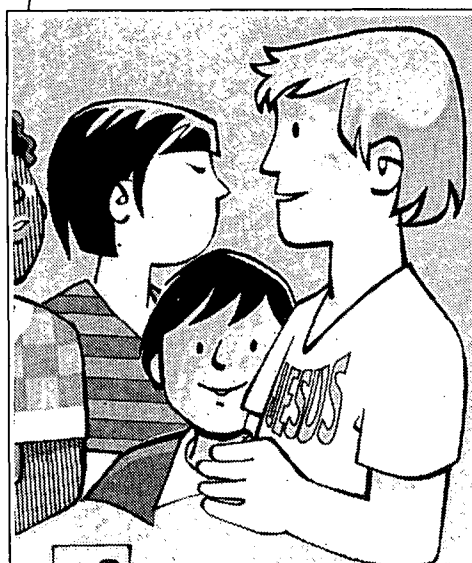
Josep Lluís diu que «de vegades feia por, perquè no saps mai com reaccionarà la gent, ja que aquesta situació els condiciona molt com a persones», però ara està convençut que si té oportunitat hi tornarà una altra vegada. Hi ha la intenció de tornar a enviar voluntaris a l'estiu; serà una altra oportunitat per al Josep Lluís, per als que vulguin anar, i, és clar, per als nens bosnians.

Taller de tapissos organitzat per voluntaris

■ Guillem Farré

Feed-back

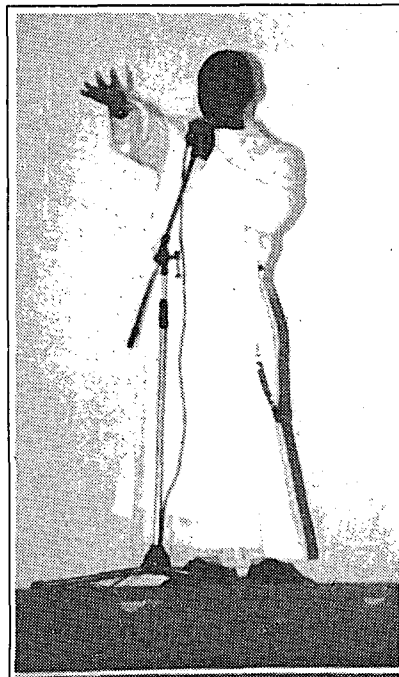
Op de la Infancia Misionera

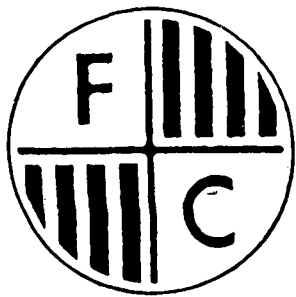
La Infància Missionera de l'Escola
Josep Tous us convida en aquest mes de Maria a participar en la seva missió, pregant cada setmana una desena per tots els continents. És molt fàcil! Sols cal que preguis amb tot el cor dues Ave Maria per a cada continent. Ah! I abans de cada Ave Maria intercedeix una mica pel continent que vas a fer. Gràcies pel teu granet de sorra!

Ups! Attention à la France

❑ **Trobada de la comunitat Chemin-Neuf a l'Abadia d'Hautecombe** (París) de l'1 al 6 d'agost per a joves de 16 a 30 anys. Trobada sota el lema «Obrir camins de pau», i oberta a tots aquells que cerquen un sentit per a la vida, que tenen set de descobrir relacions veritables, que desitgen construir un món més just. **EN FRANCÈS**. Informació: Hautecombe 93: 61, rue Madame, 75006 París.

❑ **Camp de treball a Sant Martí del Canigó.**
TREBALL: En el bosc, en el parc i manteniment de l'Abadia.
VIDA ESPIRITUAL: Participació a la vida de pregària de la Comunitat Catòlica de les Benaurances (eucaristia, oficis i adoració al Santíssim). Possibilitat d'acompanyament espiritual pels qui ho desitgin.
LLEURE: L'estada s'acabarà amb una excursió a la muntanya. Del 5 al 15 de juliol **camp especial per a joves catalans** (de 18 a 25 anys). Informació: Abadia de Sant Martí del Canigó 66820 Casteil (France) Tel. 68 05 50 03.

FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA

"Grup Avant" TERRASSA

VIIIè CONCURS BÍBLIC. Tema: "DÉU ENS ESTIMA"

IV CONCURS DE REDACCIÓ BÍBLICA.

TEMA: "L'AMOR DE DÉU, MANIFESTAT EN L'EVANGELI DE S. JOAN"

Promogut per la Federació de Cristians de Catalunya de Terrassa i amb la col·laboració del grup de Mestres Catòlics. Amb el suport del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, Diputació de Barcelona (Departament de Cultura), Ajuntament de Terrassa, Caixa d'Estalvis de Terrassa, Banc de Sabadell, CATALUNYA CRISTIANA, Centre Social Catòlic de Terrassa, el Consell Federal de la Federació de Cristians de Catalunya, Estudi 13 i Llibreria Costa d'aquesta ciutat.

VEREDICTE DEL CONCURS BÍBLIC

Tal com anunciàvem en el tríptic presentador del VIIIè Concurs Bíblic en el punt 9è., de comunicar públicament el veredict del Jurat, avui, i a través d'aquesta nota, queda notificat.

REPARTIMENT DE PREMIS: DIA: 22 de maig. HORA: 11 del matí. LLOC: PAVELLÓ ESPORTIU SFERIC. c/ Faraday, 35-41.

RESULTATS OBTINGUTS:

1 Premi Extra per Bisbat (8 premis).

PRIMERS PREMIS: 6 per la Categoria primera; 6 per la segona i 5 per la tercera.

PREMIS ESCOLA: 1 premi a la Categoria primera; 1 premi a la Categoria segona i 1 premi a la Categoria tercera.

ACCÉSSITS:

El punt nº 6 de les BASES deia que la Comissió Organitzadora es reservava el dret d'ampliar el nombre de premis, segons la participació i vàlua dels treballs. S'ha fet una ampliació de 111 ACCÉSSITS!!! i a més a més s'ha decidit que tots els concursants (23.011), tinguin un petit record. US ENVIAREM UN PIN'S R PER A CADA UN.

No volem tancar aquesta nota sense regraciar a "CATALUNYA CRISTIANA" tot el suport i la bona acollida i difusió que ha realitzat a través de les seves pàgines. Per tant, "CATALUNYA CRISTIANA", gràcies, gràcies, gràcies i... si Déu vol, fins l'any vinent, igual que a tots vosaltres, nois i noies i professors.

ATENCIÓ: Aquest dibuix correspon als PIN'S de 2'50 cm. x 1'5 cm. a tres colors que s'obsequiarà a tots els participants al VIIIè Concurs Bíblic. Es recomana a tots els Col·legis participants, que en venir a recollir els premis demanin els PIN'S que estaran preparats per a TOTS els col·legis, tant si tenen premi com no. Cada concursant tindrà 1 PIN per concursar, més per al mestre que els hagi preparat.

La Comissió

PREMIS PER BISBAT

Nº ESCOLA	POBLACIÓ	BISBAT
1. Ntra. Sra. del Carme	Caldes de Montbui	BARCELONA
2. Vedruna	Girona	GIRONA
3. C. P. Sant Josep de Calassanç	Lleida	LLEIDA
4. Sant Josep	Navàs	SOLSONA
5. C.P. L'Agulla	El Catllar	TARRAGONA
6. C.P. Arce Ochotorena	Tortosa	TORTOSA
7. Sant Josep	Artesa de Segre	URGELL
8. Sagrat Cor	Manresa	VIC

PREMIS PER ESCOLA

Nº ESCOLA	POBLACIÓ	CATEGORIA
1. La Salle	Girona	Primera
2. Gresol	Terrassa	Segona
3. Santa Maria	Artès	Tercera

PRIMERS PREMIS

N.º NOM I COGNOMS	ADREÇA	ESCOLA	POBLACIÓ	Primera Categoria
1. Cristián Lloret i Bermejo	Escoles, 1	C.P. Clamència Berdiell	ALMENAR	
2. David Capell i Masip	Joan Maragall, 25	Pare Palau	AITONA	
3. Berta Fernández i Aisa	Nàpols, 359	Sant Josep (Teresianes)	BARCELONA	
4. Jordi Massana i Espachs	P. Sant Roc, 37	Mare de Déu del Carme	BELLPUIG	
5. Jordi Vidal i Badia	Pompeu Fabra, 3	Mare de Déu del Carme	L'ESPLUGA DE FRANCOLÍ	
6. Marc Trullàs i Pérez	Sant Pere, 36	Cultura Pràctica	TERRASSA	
N.º NOM I COGNOMS	ADREÇA	ESCOLA	POBLACIÓ	Segona Categoria
1. Cristina Español i Jaime	Dos de Maig, 249-251	La Immaculada	BARCELONA	
2. Susanna Encesa i Carreras	Escoles	C.P. Juncadella	LA CELLERA DE TER	
3. Xavier Graell i Aulets	Germà Frederic, s/n.	C.P. Sant Jordi	OLIANA	
4. Gemma Munté i Armengou	Catalunya, 10	C.P. Àngel Gimerà	PALLEJÀ	
5. Rosa Mª García i Polo	Manresa, 135	Marí	TERRASSA	
6. Núria Muñoz i Pujol	Providència, 11-15	C.P. "La Mercè"	TORTOSA	
N.º NOM I COGNOMS	ADREÇA	ESCOLA	POBLACIÓ	Tercera Categoria
1. Rosa M. Tarruella i Castells	Plaça de St. Roc, 37	Mare de Déu del Carme	BELLPUIG	
2. Daniel-Andrés Alcolea i Rodríguez	del Mar, 44	Mare de Déu del Roser	PINEDA DE MAR	
3. Carme Català i Cáliz	del Mar, 44	Mare de Déu del Roser	TORTOSA	
4. Lydia Moncada i Soyas	Providència, 11-15	C.P. "La Mercè"	TORTOSA	
5. Cristina Morán i Ventura	Creu de Cames, s/n.	C.P. "Baltasar Seguí"	VALLS	

VEREDICTE IV Concurs Redacció

Grup A

Premi	NOM I COGNOMS	ESCOLA	POBLACIÓ
1er.	Alicia Eboko Arana	Residència Montserrat	Cerdanyola del V.
2n.	Roger Santamaría	I.E.S. Joan Amigó	L'Espluga de Franc.
3er.	Eva-Maria Pellicer i Vilà	Inst. Aubenç	Oliana
3er.	Miquel Montfort i Montolio	Seminari Mercedario	Reus
		Santísima Trinidad	
Accèssit	Maria-Merli Feixa i Riu	Col·legi L'Anunciata	Lleida

Grup B

Premi	NOM I COGNOMS	ESCOLA	POBLACIÓ
1er.	Yolanda Fernández i Zamora	C. Sant Josep Obrer	Hospitalet Ll.
2n.	Olga Pedragosa i Xuclà	C. Santa Rosa de Lima	Manresa
3er.	Anna Esteve i Escalà	Inst. Aubenç	Oliana
3er.	Jóan Reyes i Herreros	C. Sagrat Cor	El Vendrell
Acc.	Sònia Vizcaino i Gutiérrez	Sant Josep Obrer	Hospitalet Ll.

Total de Participants de conjunt Grups "A" i "B" 578 treballs al Concurs de Redacció.

Accèssits del Concurs Bíblic

PRIMERA CATEGORIA

Nº	NOM I COGNOMS	ADREÇA	ESCOLA	POBLACIÓ
1.	Óscar Gregori i Barrull	Escoles, 1	C.P. Clemència Berdiell	Almenar
2.	Anna Llop i Orrit	Escoles, 1	C.P. Clemència Berdiell	Almenar
3.	Roser Casteñer i Amagat	Alfons XII, 80	C.P. Baldini Reixac	Banyoles
4.	Miriam Tortosa i García	Nàpols, 359	Escola Sant Josep	Barcelona
5.	Mireia Guerrero i Darbra	Ganduxer, 85	Escola Teresianes	Barcelona
6.	Gemma Colillas i Salada	Escoles, s/n	C.P. Princesa Llàscaris	Casserres
7.	Anna Ribera i Vilà	Escoles, s/n	C.P. Princesa Llàscaris	Casserres
8.	Mª Teresa Moreno i López	Passeig Toldrà, 2	C. La Immaculada	Castellar del Vallès
9.	Jorge Romero Chamorro	Murillo, 9 3r. 1a.	Residència Montserrat	Cerdanyola
10.	Nicolau Mateu i Bonet	França, Parròquia	Centre Catequès	El Catllar
11.	Anna Salvó i Din	Crta. de Valls, 26	Escola Sagrat Cor	El Vendrell
12.	Marta Salient i Morales	Arbres	Escola Estel	Esparguera
13.	Maria Coma i Torrecassana	St. Joan Bta. de la Salle	Anunciata	Gironella
14.	Ariadna Grau i Peitivi	Avda. St. Esteve, 14	Escola Pia	Granollers
15.	Marc Puig i Alba	Raval Bisbal, 42	Mare de Déu del Roser	Guissona
16.	Sandra Murga i Cabero	Escoles	Escola Juncadella	La Celler de Ter
17.	Sara Almendras i Montleón	Covadonga, s/n	Sant Josep Obrer	L'Hospitalet de Llob.
18.	Marta Martín i Pardo	Covadonga, s/n	Sant Josep Obrer	L'Hospitalet de Llob.
19.	Pol Julià i Pascual	Can Pous	Ginesta	Matadepera
20.	Laura Pakau i Vilanova	Escola P. Montmajor		Montmajor
21.	Jordi Marsinyach i Perarnau	Camí de l'Angla, 8		Navarres
22.	Xavier Lorente i Morejón	Esglésies, 1	Escola Sta. Maria	Olot
23.	Vanessa Hernández i Sánchez	Casanova, 60	Cor de Maria	Prat de Llobregat
24.	Núria Alabao i Morales	Berenguer, 10	Mare de Déu del Carme	Ripoll
25.	Gemma Aragall i Esteve	Sant Sebastià, 34	Ntra. Sra. del Carme	Rubi
26.	Marc Padrós i Gálvez	Sta. Vedruna, 2	Regina Carmeli	Salient
27.	Sandra Guitart i Sabater	Ferran Romaguera, 20	Ntra. Sra. del Carme	Sant Feliu de Guíxols
28.	Miriam López i Jiménez	Dr. Trias, 76	Sant Josep	Sant Vicenç de Castellet
29.	Ingrid Giménez i Barrés	Gaudi, 9	Mare de Déu del Roser	Sant Vicenç dels Horts
30.	Ramon Gras i Alomà	Crta. de Valls	Sant Vicenç	Tarragona
31.	Elena Pino i Moreno	St. Maria, 46	La Salle	Terrassa
32.	Laia Lienard i Ibáñez	St. Maria, 46	C.P. Bisbat d'Egara	Terrassa
33.	Joan Jiménez i Cuadrado	St. Pere, 36	C.P. Bisbat d'Egara	Terrassa
34.	Vicenç Martínez i Garrido	Puignovell	Cultura Pràctica	Terrassa
35.	Marta Ferran i Vives	Puignovell	Petit Estel	Terrassa
36.	Mireia Rosés i Mampel	Vall, 21	Petit Estel	Terrassa
37.	Anna López i Gasulla	Vall, 21	Vedruna	Terrassa
38.	Sara Matarin i Rodríguez	Ausiàs March, 4	C.P. França	Terrassa
39.	Diego Giménez	Ausiàs March, 4	C.P. França	Terrassa
40.	Patricia Barbero i Gil	Rioja, 30	C.P. Salvador Viñals	Terrassa
41.	Mario Valero i Sala	Grups de Montserrat	C.P. Mare de Déu de Montserrat	Terrassa
42.	Premi especial de Grup (5)	Ramon i Cajal, 111	C.P. Ramon i Cajal	Terrassa
		Avda. de l'Església, 2	C.P. Les Eres	Creixell

SEGONA CATEGORIA

1. Xavi Ribera i Jusmet	Prat de la Riba, 34	Sant Josep	Artesa de Segre
2. Anna Macià i Capell	Prat de la Riba, 34	Sant Josep	Artesa de Segre
3. Elisabet Camats i González	Prat de la Riba, 34	Sant Josep	Artesa de Segre
4. Vicenç Aparicio i Corbella	Dos de Maig, 249	La Immaculada	Barcelona
5. Montserrat Rodríguez i Martín	Dos de Maig, 249	La Immaculada	Barcelona
6. Jéssica Jené i Ballesta	Alacant, 17	Verge de la Pau	Barcelona
7. Vicenç A. Aparicio i Corbella	Provença, 844	Parròquia St. Ignasi	Barcelona
8. Adriana Anglés i Andreu	Dr. Adserà	Escola Pública	Cabra del Camp
9. Sònia Vendrell i Forné	Dr. Enric Adserà	Escola Pública	Cabra del Camp
10. Judit Cunillera i Montcusi	Dr. Adserà	Escola Pública	Cabra del Camp
11. Irene Gibrat i Pineda	Bellit, 7	Escola del Carme	Caldes de Montbuí
12. Judit García i Mateos	Bellit, 7	Escola del Carme	Caldes de Montbuí
13. Laura López i Maldonado	Bellit, 7	El Carme	Caldes de Montbuí
14. Marta Parés i Pecellin	Pare Poch, 15	Escola Pia	Caldes de Montbuí
15. Josep Fruitós i Moncho	Pare Poch, 15	Escola Pia	Caldes de Montbuí
16. Anna Suárez i Rodríguez	Barcelona, 21	Vedruna	Girona
17. Núria Rubio i Esplugas	Avda. St. Esteve	Escola Pia	Granollers
18. Marta Lleonsí i Fuente	Avda. St. Esteve	Escola Pia	Granollers
19. Gemma Guillaumet i Raimí	Avda. St. Esteve	Escola Pia	Granollers
20. Helena Ausellé i Blanch	Escoles	C.P. Juncadella	La Celler de Ter
21. Rebeca Esteban i García	Barcelona	Escola P. St. Jaume	La Granja d'Escarp
22. Inés Revuelta i Nájera	Vallcalent, 40	L'Anunciata	Lleida
23. Fanny Ramírez i Ortiz	Bruch, 45-47	Dominiques	Manresa
24. Raquel Vidal i Melechón	Granada, s/n	Diví Mestre	Mollet del Vallès
25. Anna Simón i Mari	Granada, s/n	Diví Mestre	Mollet del Vallès
26. Vanessa Barrera i Borriño	Sant Sebastià, 85	Vedruna	Palafrugell
27. Carme Albiol i Tauler	Xaloc, 22	Vedruna	Palamós
28. Esteve Grassot i Roselló	Xaloc, 22	Vedruna	Palamós
29. Mª José García i Morón	Passeig 2 de maig, 38	La Immaculada	Sabadell
30. Joan Rocabembosch i Roset	Sant Roc	Els Roures	St. Feliu Sasserra
31. Marta Rodríguez i Figueras	Joan Baptista Plana, 9	C.P. Cèsar August	Tarragona
32. Josep Lluís Cirere i Gil	Sal-lari, s/n	C.P. Genescà	Terrassa
33. Susana Serrano i Boira	Sal-lari, s/n	C.P. Genescà	Terrassa
34. Natalia Hinojosa i Abad	Manresa, 135	Mari	Terrassa
35. Diana-Verónica Pinillos i Guzmán	Sant Tomàs, 40	C.P. Ramon Pont	Terrassa
36. Sergio Ramírez i López	Major de St. Pere, 19	Santa Teresa de Jesús	Terrassa
37. Cintia Rosa Gas i Colomé	Adrià d'Utrecht, s/n	C.P. Arce Ochotorena	Tortosa
38. Noelia Martínez i Pérez	Creu de Cames, s/n	C.P. Baltasar Segú	Valls
39. Mariona Grau i Serrat	Pare Coll, 17	Pare Coll	Vic

TERCERA CATEGORIA

1. Laura Pedescoll i Carbonell	Sanahuja, 39	Ntra. Sra. del Carme	Balaguer
2. Xavier Ferrer i Curriu	Cervantes, s/n	Mare de Déu del Carme	Berga
3. Josep M. Capdevila i Subirana	Cervantes, s/n	Mare de Déu del Carme	Berga
4. Pau-Josep Merchan y Sayabera	Plaça St. Roc, 37	Mare de Déu del Carme	Bellpuig
5. Eva Bonet i Sanc	Plaça St. Roc, 37	Mare de Déu del Carme	Bellpuig
6. Mònica Anfruns i Escardó	Major, 78	C.P. El Castell	Cabacès
7. Gemma Puigibert i Rovira	Crta. de Valls, 26	Sagrat Cor	El Vendrell
8. Magdalena Vidal i Cambra	Crta. de Valls, 26	Sagrat Cor	El Vendrell
9. Anna Guevara i Baños	Barcelona, 21	Vedruna	Girona
10. Eduard Urquía i Capella	Escoles	C.P. Juncadella	La Celler de Ter
11. Núria Rodríguez i Garrigoles	Escoles	C.P. Juncadella	La Celler de Ter
12. Raquel Díaz i Luque	Escoles	C.P. Juncadella	La Celler de Ter
13. Sandra Olalla i Adillón	Vallcalent, 40	L'Anunciata	Lleida
14. Paula Molero i Geijó	Vallcalent, 40	L'Anunciata	Lleida
15. Carolina Berga i Rodríguez	Vallcalent, 40	L'Anunciata	Lleida
16. Mª José Prieto i García	Ronda Cerdanya, 39	Sant Josep	Mataró
17. Cristina Cañamero i Gascón	Ronda Cerdanya, 39	Sant Josep	Mataró
18. Marta Codina i Rovira	Germans Frederic, s/n	C.P. Sant Jordi	Oliana
19. Judit Monjo i Pastor	del Mar, 44	Mare de Déu del Roser	Pineda de Mar
20. Pilar Marmi i Tarrés	Escoles, 2	Presentació de la Mare de Déu	Prats de Lluçanès
21. Pep Camps i Sòez	Anselm Coll, 13	E. Parroquials Anuncita	Puig-Reig
22. Eva Jorge i Gasòliva	Anselm Coll, 13	E. Parroquials Anuncita	Puig-Reig
23. Sussanna Ortega i Montes	Berenguer, 10	Ntra. Sra. del Carme	Ripoll
24. Eva-Pilar Fuentes i Castillejo	Isabel la Catòlica, 20	Mare de Déu del Roser	Ripoll
25. Patricia Barrero i Rivero	Isabel la Catòlica, 20	Mare de Déu del Roser	Ripoll
26. Maria Serra i Molas	Església, 4	Sagrats Cors	Sant Hipòlit de Voltregà
27. Montserrat Bosch i Rusinés	Gaudi, 9	Sant Vicenç	Sant Vicenç dels Horts
28. Eva Pimentel i Clavijo	Mixersis	C.P. Sant Climent	Sant Climent de Llobregat
29. Carlos López i Herrerías	Camí Fondo, 31	Escola Pia	Terrassa
30. Miriam Muñoz i Gil	Creu de Cames, s/n	E.P. Baltasar Segú	Valls

Carmen Alvear, presidenta de la Confederació Catòlica de Pares

«La pressió fiscal sobre la família és aclaparadora»

La Confederació Catòlica Nacional de Pares de Família i de Pares d'Alumnes demana als partits polítics que, en els seus programes electorals, estableixin ajuts econòmics per fill, per homologar-nos a la resta dels països de la CE.

Carmen Alvear, presidenta de la Concapa, manifestà a Europa Press que, tenint present el baix nivell de prestacions socials que hi ha a Espanya per a la família, és imprescindible aquesta mesura.

«Els poders públics —comentà— han d'ajudar econòmicament i socialment, a través de serveis assistencials específics, les famílies que acullen membres ancians i particularment si estan incapacitats i sense recursos».

La Presidente de la CONCAPA va adreçar les següents peticions als partits polítics, perquè les presentin en el seu programa electoral:

Preceptes anticonstitucionals

—Política fiscal—. «La pressió sobre la família és aclaparadora i l'augment cada any és desmesurat. L'impost sobre la renda de les persones físiques continua tenint preceptes injustos i possiblement inconstitucionals. Cal que l'IRPF es modifiqui, almenys suprimint la doble escala per a la declaració conjunta o separada, implantant-ne una sola, i la divisió per dues de les rendes totals familiars.

Caldria establir la divisió de les rendes familiars per un divisor que s'incrementés en funció del nombre de fills. L'IVA hauria de reduir els seus tipus a valors mínims que permetin la legisla-

ció de la CE, deixant exempts de l'impost els articles de primera necessitat.

Tampoc no pot mantenir-se indefinidament l'impost sobre el patrimoni, pel seu propi caràcter i per la seva condició expropiatòria. Per això, és urgent que es derogui.

Augmentar el pressupost en educació

—Educació—. Cal desenvolupar una política legislativa que faci efectiu el dret a l'educació i a la llibertat d'ensenyament. Per això és necessari augmentar el pressupost destinat a l'educació, establint una gestió millor dels recursos disponibles.

És necessària també una planificació de l'oferta educativa que inclogui l'elaboració del mapa escolar amb la participació dels sectors afectats. Cal clarificar els objectius de l'educació, estimulant l'autonomia dels centres i la

seva responsabilitat per assolir una millor qualitat d'ensenyament.

S'ha d'estendre la gratuïtat a l'educació infantil, posant en marxa l'aplicació dels convenis amb els centres privats previstos en la pròpia llei. També cal ampliar les beques quantitativament i qualitativament per garantir una millor igualtat d'oportunitats als alumnes d'economies modestes.

Dret dels pares

Igualment s'ha d'aconseguir una millor flexibilitat en el procediment d'admissió d'alumnes que garanteixi en l'escola pública i en la privada el dret dels pares a elegir el tipus d'escola que desitgen per als seus fills.

Ha de ser possible l'ampliació de concerts a tots els centres que ho sol·licitin i compleixin els requisits establerts per la llei, així com l'autorització de noves aules als centres concertats que ho sol·licitin.

Carmen Alvear demana que els partits polítics estableixin ajuts econòmics per fill en els seus programes electorals

Cal garantir una educació en valors que permeti als alumnes una formació religiosa i moral d'acord amb les seves pròpies conviccions.

És necessari establir uns criteris objectius en el repartiment de subvencions a les associacions de pares que els permeti el compliment de les finalitats que se'ls ha encomanat, superant l'actual arbitrarietat i manca d'objectivitat que s'està aplicant.

Qualsevol acció destinada als menors d'edat ha de tenir en compte la participació dels qui tenen la pàtria potestat, que són els pares dels menors.

Acord entre els mitjans de comunicació

—Mitjans de comunicació—. És urgent i necessari preparar un acord entre els responsables dels mitjans de comunicació social en la creació d'un clima que afavoreixi el desenvolupament dels valors i que impedeixi les agressions creixents que la institució familiar està rebent, particularment quan afecten a la seva vida privada.

Som partidaris d'un compromís exprés amb la televisió estatal per eradicar dels espais destinats als menors qualsevol referència a violència, sexe, drogues, etc.

Cal eliminar de la publicitat tot el que pot suposar la instrumentalització de l'home i de la dona i del nen com objecte de consum i d'obtenció de recursos, i com

objecte eròtic per a qualsevol tipus de reclam.

Complint el mandat constitucional, cal desenvolupar la normativa de l'estatut de radiotelevisió que obligui que en els consells assessors siguin presents tots els sectors socials.

Campanyes de prevenció de la Sida

—Sanitat—. Cal preparar campanyes de prevenció on es doni informació completa i veraç sobre la Sida a tota la societat, tenint en compte col·laboració dels diversos sectors socials interessats en la solució d'aquests problemes.

Cal tornar a introduir en el codi penal la sanció a qui vénen begudes alcohòliques als menors.

Cal promoure un òrgan que atengui la família com a institució, dins dels diferents ministeris això suposaria una política familiar coordinada al servei de la societat.

● E.P.

Segons Amnistia Internacional

La Conferència Mundial sobre els Drets de l'Home corre el risc de ser un fracàs

La Conferència Mundial sobre els Drets de l'Home, que se celebrarà el proper juny a Viena, va cap un fracàs si els governs no prenen immediatament iniciatives, afirma el secretari general d'Amnistia Internacional, Pierre Sané.

En una carta oberta adreçada als caps d'Estat i de govern i publicada amb motiu de l'obertura a Ginebra de l'última reunió preparatòria de la conferència, M. Sané ha escrit que «els governs es troben en l'atzucac pel que fa a la millora de la defensa dels drets de l'home».

Amnistia Internacional, que té la seu a Londres, proposa un programa d'acció en 10 punts per evitar que la conferència no se saldi amb un «retrocés per la defensa dels drets de l'home» i per fer d'aquesta conferència «un esdeveniment històric en matèria dels drets fonamentals».

Entre les mesures proposades figuren principalment el nomenament d'un comissari especial per als drets de l'home a les Nacions Unides i la instauració d'un sistema ràpid d'alerta i de reacció al si de l'ONU per anticipar o fer front a les violacions dels drets de l'home.

Amnistia Internacional demana també l'augment de finançament al programa de les Nacions Unides sobre els drets de l'home.

Segons M. Sané, «les sis reunions preparatòries internacionals i regionals no han aportat, per dir-ho així, cap idea nova quant a la manera de tractar els drets de l'home».

Alguns governs també han sotmès a crítica el principi de les normes comunes imposant a tots i, primerament ser respectats pels governs en un marc de protecció internacional, afirma.

«La primera conferència mundial sobre els drets de l'home després de 25 anys (...) no prendrà, en el context actual, cap mesura concreta en vistes a resoldre els problemes més urgents, a conèixer la pobresa, els conflictes armats, i la repressió de l'Estat. En el pitjor del cas, contribuirà també en socavar les idees d'universalitat i d'indivisibilitat dels drets de l'home i a trontollar el sistema internacional posant-les en marxa per protegir-los», remarca.

● H.B.

Residència Geriàtrica BON VITURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estadades per sempre, i per convallescències. Poques places.

Tel. 427 44 53.

Hi ha molts camps socials amb necessitats concretes que són poc coneguts perquè hi arribi una atenció més directa i compromesa del voluntariat social. Una d'aquestes realitats és el món de les persones amb disminució psíquica.

Hem constatat que els avenços mèdics permeten que les persones amb disminució psíquica visquin cada vegada més anys. Els pares dels afectats van envellint i es veuen en la impossibilitat de fer front a les necessitats de llurs fills. Els nois i noies afectats no poden sortir de casa i els manquen amics amb qui parlar, poder compartir la seva vida o passar una estona bona.

Fou a la fi del segle XIX i a començaments del segle XX quan es crearen les primeres institucions per a disminuïts psíquics a nivell mitjà i profund, encara que generalment totes aquestes institucions acabaren convertides en asils.

Fou pels volts de 1890 que es va instaurar l'escolaritat primària obligatòria als països occidentals més avançats. En observar aleshores que algunes persones eren incapaces d'adaptar-se a l'escola, calgué determinar per mitjans més precisos a quin moment un infant deixava de ser normal. Així, doncs, sorgí la primera escala per mesurar la intel·ligència: Era l'any 1905. A primers del segle XX a Europa i a Amèrica del Nord s'accentuà notablement l'interès pels disminuïts psíquics, per la protec-

Les persones disminuïdes són molt agraïdes a aquells que els estimen i valoren

Calen més voluntaris socials per ajudar els disminuïts psíquics

ció dels quals s'elaboraren lleis i es crearen centres per tal d'acollir-los.

L'any 1954, l'OMS publicà un article en què es recomanava l'ús del terme «insuficiència intel·lectual» tot fent al·lusió als mots «profund», «mitjà» i «lleuger».

A poc a poc s'ha fet una sensibilització i han anat sorgint iniciatives privades i des de l'administració, tan a nivell educacional com assistencial.

Avui, voldríem fer una crida a

tots els cristans per dir-los que cada vegada més el camp de les persones disminuïdes és més ampli i més necessitat de voluntaris socials.

Tasques del voluntariat

Aterrant al concret, deixeu-me enumerar les tasques que el voluntari podria fer a favor de les persones amb disminució i llurs famílies.

A nivell integral: —Defensar els seus drets, que ningú el

manipuli en cap nivell.

—Mantenir i augmentar els seus centres d'interès.

—Que no abandoni els hàbits adquirits.

—Oferir-li la possibilitat d'opinar.

—No fer-li allò que ell pot fer.

—Vetllar per les seves relacions i afavorir-les.

—Millorar les seves relacions amb les persones de l'entorn.

—Alliberament i potenciació de les seves capacitats.

—Omplir-li el buit afectiu que

pugui haver-hi.

—Ser un ajut i un suport per la família

En l'àmbit familiar:

—Fer-li companyia, escoltar-lo.

—Ajudar a fer gestions administratives. Tramitar beques, omplir impresos.

—Acompanyar-lo a tractaments.

—Passar una tarda de festa amb ell.

—Acompanyar-lo al cinema...

Si tots aprenem bé a conèixer aquestes persones descobrirem que són éssers molt sensibles i receptius al món que els envolta.

Hem de reflexionar sobre aquest tema, ajudar els afectats i així ajudarem també les famílies.

Si aquest missatge us ha interessat esperem la vostra col·laboració per tal de millorar el benestar social d'aquestes persones que són molt agraïdes a aquells que els estimen i valoren.

■ J.M.

La Universitat de Barcelona impartirà estudis de nutrició i dietètica

BARCELONA.— La Universitat de Barcelona (UB) impartirà el proper curs estudis de Nutrició i Dietètica, després de la creació d'una fundació privada formada per la Generalitat, la UB i diferents empreses d'alimentació.

Els nous estudis, que tindran una durada de tres anys, es convertiran properament en una diplomatura i seran homologats pel Ministeri d'Educació.

El primer dels cursos s'iniciarà l'any acadèmic 1993-94, comptarà amb 60 places i s'impartirà de forma provisional en el Palau de les Heures de la UB.

El nou títol serà possible per la creació de la

Fundació Privada Centre d'Ensenyaments Superiors de Nutrició i Dietètica (CESNUDI), de la qual formen part la UB, la Generalitat i diferents empreses d'alimentació.

Les conselleries de Sanitat i de Consum i Turisme de la Generalitat, la Fundació Bosch i Gimpera, l'Institut Nacional d'Educació Física, l'Associació Catalana d'Empreses d'Alimentació i Begudes, l'Associació Catalana de Restauració Col·lectiva i l'Associació Espanyola de Dietistes i Nutricionistes forma també part de la Fundació Privada.

● P.L.

Una iniciativa d'ADENC

Uns 4.000 infants participaren en la campanya ecologista «Un aglà, un arbre»

Uns 4.000 escolars d'EGB de Sabadell, Sant Cugat del Vallès, Terrassa, Santa Perpètua de Mogoda, Montcada i Reixach i de Castellar del Vallès participaren en la quarta campanya «Un aglà, un arbre», organitzada per la Defensa i l'Estudi de la Natura (ADENC). L'any passat hi participaren uns 1.600 alumnes.

L'objectiu d'aquesta campanya és contribuir a la divulgació, entre els escolars de la importància i el paper que tenen els arbres en els ecosistemes i introduir-los en l'estudi de la biologia mitjançant l'observació del desenvolupament dels aglans.

● E.P.

Se celebrarà aquest estiu i tractarà sobre els desafiaments com la fam o la violència

Reunió de les religions del món a Chicago

Cinc mil representants de les religions del món, incloses les indígenes hispanoamericanes, es reuniran a la ciutat nord-americana de Chicago aquest estiu per discutir conjuntament com afrontar les crisis que la societat té plantejades al seu davant.

El nord-americà d'origen hispà, Daniel A. Gómez-Ibáñez, director del Consell que prepara a Chicago el segon «Parlament per a les Religions del Món» digué que «d'una vegada per totes les religions han de pronunciar-se davant els desafiaments mundials actuals com la fam, la violència, la decadència del medi ambient i les qüestions socials».

Gómez-Ibáñez explicà a Barcelona que del 28 d'agost fins al 4 de setembre acudiran a aquest fòrum la mare Teresa de Calcuta, el Dalai Lama, el «suami» (monjo) hindú Chindananda, l'arquebisbe del Vaticà, Francesco Gioia, l'arquebisbe de Mèxic, Samuel Ruiz García, el bisbe de Chicago, Plácido Rodríguez, el president de la Lliga Mundial Musulmana, Dr. Abdullah Omar Nasseef i uns altres líders religiosos.

El 1893 es convocà el primer «Parlament de les Religions del Món» on també per primera vegada les religions asiàtiques debateren en un fòrum públic problemes comuns amb representants d'altres religions occidentals.

«El 1993 celebrem el centenari d'aquell primer fòrum, en honor de la tolerància que ha d'existir», digué Gómez-Ibáñez, de cinquanta anys, ex-professor de geografia de la Universitat de Wisconsin i executiu d'una empresa d'electricitat que adoptà la religió hinduista fa quinze anys.

● P.L.

L'Arxiu Maragall obre les portes al públic

Fa uns dies, va inaugurar-se l'Arxiu Maragall, que es troba a la casa de Sant Gervasi on va viure l'escriptor-poeta. Els estudiosos poden consultar dades d'indubtable interès per conèixer millor l'època en què va viure Joan Maragall i endinsar-se en la seva obra.

Varen ser presents a la inauguració el president Pujol, l'alcalde de Barcelona, nét de Joan Maragall, i una àmplia representació de la família.

El president Pujol va subratllar, en aquest acte, la importància d'aquest Arxiu que perpetua una obra tan important com la de Joan Maragall, un autor culte i a la vegada popular. També va manifestar el seu desig que l'esperit de Maragall, que va parlar de la necessitat de l'obra ben feta i va definir-se com un enamorat de Catalunya, sigui vigent a Catalunya.

L'alcalde va recordar, en la seva intervenció, que el menjador de la família era punt de trobada de tota la família una vegada l'any, i va manifestar el seu desig que el Departament de Cultura els permeti de mantenir aquesta tradició.

El Departament de Cultura s'ha fet càrrec de les obres de reforma de l'Arxiu. L'any 1983, el conseller Cahner va signar un conveni amb els fills de l'escriptor Joan Maragall i Gorina.

Per aquest conveni els fills varen cedir l'Arxiu a la Generalitat, per a la seva custòdia i conservació i també per posar-lo al servei dels estudiosos.

Les obres de reforma i adequació de l'espai que ocupa l'Arxiu Maragall a la casa de la família ens permeten conèixer l'indret on va viure i morir l'escriptor. S'hi troben records personals i obres d'artistes del seu temps. El fons de l'Arxiu conté tota la seva obra manuscrita, les obres publicades i un fons de premsa molt ampli.

Pujol i Maragall assistiren a la inauguració

■ T.P.

Oh temps pasqual! primavera...

«Déu va passar-hi en primavera i tot cantava al seu pas»

Oh temps pasqual! primavera,
que, en ressorgir i rellorir,
fas llum i dring de campana;
és el Crist ressuscitat
el qui més ha il·luminat
Catalunya cristiana.

Ell que, en sortir del sepulcre
resplendent i gloriós,
féu la vida més ufana,
alliberi de tot mal
i aixequi a un nivell ben alt
Catalunya cristiana.

Les flors de la nostra terra
es vesteixen de colors
i tot jardí s'engalana
quan, superant el que és trist,
s'omple del perfum de Crist
Catalunya cristiana.

Amb horitzons sense fites,
ben oberta a tot el món,
acollidora i germana,
de l'Església sender...
així és i així vol ser
Catalunya cristiana.

Contemplant la primavera
i els reflets dels ocells
que ens parlen de joia sana,
ben sincers dem-nos les mans
i estimem, joves i grans,
Catalunya cristiana.

■ Elionor Cabré

Rincón de la poesía

En els últims tres anys

Més de 700.000 persones visitaren les ruïnes d'Empúries

El conjunt monumental d'Empúries ha rebut en els últims tres anys a més de 700.000 visitants, això el converteix en el conjunt arqueològic més visitat d'Espanya, segons va informar la Diputació de Barcelona.

Dels visitants, el 26 per cent corresponen a Catalunya, un 33 per cent vénen de la resta de l'Estat i un 41 per cent de l'estranger.

Des de el mes de maig, el conjunt monumental d'Empúries disposarà d'un servei de guies,

seleccionats a través de l'Escola de Turisme de Girona, per les visites en grup que ho demanin. El guia assumirà el paper d'un antic habitant d'Empúries, concretament la de propietari de la casa de mosaics al mateix temps que explica la història de la vida quotidiana d'Empúries, fa gairebé 2.000 anys.

■ E.P.

Una iniciativa d'Ajuda a l'Església Necessitada

Restauració de la Catedral de Shkolder, a Albània

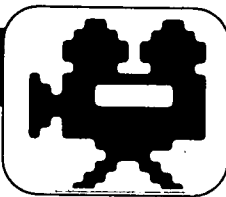
Durant el règim comunista, la Catedral de Shkolder (Albània) fou utilitzada com a sala d'esports. Ara, gràcies a la tramesa de 20.000 \$ que Ajuda a l'Església Necessitada ha fet arribar, s'ha pogut restaurar. El 25 d'abril de 1993, el papa Joan Pau II, consagrà a aquesta Catedral quatre nous bisbes per Albània.

Després de la caiguda del règim comunista a finals de 1990, Ajuda a l'Església Necessitada es va posar en contacte amb el Nunci Apostòlic Arquebisbe Ivan Días, per portar a terme nombroses obres com son, la restauració d'esglésies i la publicació de llibres en llengua albanesa tals com: Misals, Nou Testament, Bíblies per nens, Devocionaris i llibres per les escoles d'ensenyança religiosa catòlica.

● C.C.

CINEMA

«Niños robados»

Director: Gianni Amelio. **Intèrprets:** Enrico Lo Verso, Valentina Scalici, Giuseppe Ieracitano.

Aquesta pel·lícula ve avalada pel Gran Premi del Jurat del 45è Festival de Cannes i pel Fèlix de Berlín al millor film europeu de 1992. Duess de les tres pel·lícules anteriors de Gianni Amelio han rebut també premis, així com diversos dels seus treballs per la televisió. Si més no *Niños robados* respon amb justícia al que s'espera d'una obra premiada.

És per desgràcia actual el tema de la pel·lícula; no el robatori, ja que no hi ha lladre de nens, com diu el títol original amb melancòlica ironia. El que hi ha és corrupció d'una nena d'onze anys (Valentina Scalici); essent la seva mateixa mare la proxeneta. Detinguda per la policia, la nena i el seu germà menor (Giuseppe Ieracitano) queden a la cura de l'Estat. No els accepten a un hospici de Milà, així que són enviats a una llar per nens difícils, en Sicília. El recorregut de Milà a Sicília dels dos nens, a la cura d'un jove *carabiniere* (Enrico de Carlo), és el relat filmic.

Un llarg viatge i una estreta relació dels tres protagonistes permet al director —també guionista, amb Sandro Petraglia i Stefano Rulli— un sensible traç psicològic: la lenta i fonda resposta dels nens al piadós afecte del gendarme.

La història és dura, y el seu tractament sobri no permet pas que els tocs de tendresa la fagin relliscar vers el sentimentalisme. En cap moment deixa de ser present l'esglaiador esvoranc dels nens, que trenca els límits de l'anècdota i adquireix força d'universalitat.

Cooperen en la consecució d'aquesta eficaç presència de dolor la mateixa espontaneïtat dels tres actors. Un guió senzill també, amb l'aconseguida simplicitat del que ha estat ben treballat, i que, amb mesura pausada, va entrant en l'ànima dels personatges. Uns diàlegs molt naturals. Una música implicada en la història. Un paisatge desolat, provisional com les maletes a una sala d'espera, revolt com a unes golfes: imatge d'una societat a la deriva... Seqüències llargues, lentes, que permeten la contemplació.

Niños robados recorda el neorealisme italià de postguerra; el recorda com obra d'art. Amelio ha assimilat bé als seus mestres —Rossellini, sens dubte—, i parla amb veu pròpia, d'avui, i d'aquest avui amb fondària de poeta.

■ Pedro Antonio Urbina

Crònica televisiva

Comèdia casolana

Al Setè Art hi ha gèneres cinematogràfics que, al llarg dels anys, han aconseguit l'aplaudiment popular (western, policíac, terror, musical...). Ens adonem que a la televisió en destaca un majorment: la comèdia, per ser més exactes, l'anomenada «tele-comèdia». Molts exemples i de gran qualitat pul·lulen a la petita pantalla avui dia. «Las chicas de oro», «Cosas de casa», «Nido vacío», «Gent del barri» o «Enredos de familia» en són uns quants. Són sèries amb un precís i essencial —no sempre senzill— propòsit: fer que els televidents passin una estona entretinguda i s'oblidin dels maldecaps quotidians per uns segons (mai no superen la mitja hora de durada). Feren somriure. Uns espais destinats a una audiència familiar. No cal dir que les «tele-comèdies» tenen com a nucli argumental i protagonista un col·lectiu humà que, la majoria de vegades, s'identifica amb l'entorn familiar. També ho són la colla d'amics, el barri on viuen, l'escola o el treball.

Totes les «tele-comèdies» amunt esmentades són nord-americanes o angleses. A casa nostra també se'n fan. «Farmacia de guardia», emesa pel canal privat Antena-3 TV, n'és una bona mostra. Creada pel director Antonio Mercero —tot un especialista del gènere, anys enrera va assolir un gran èxit amb «Verano azul» ja porta guanyats dos premis «TP» consecutius a la «millor sèrie televisiva de producció nacional». Aquesta farmàcia del títol és una mena de microcosmos on la gent de la barriada es relaciona i són precisament aquestes relacions les que donen lloc a situacions de tot tipus que engresquen l'espectador. El to és suau, humorístic, irònic, realista, encisador. Un dels pocs programes per gaudir en família. Sense violència.

Altres sèries realitzades al nostre país amb resultats òptims són: «Menos lobos» o «Los ladrones van a la oficina».

El guió és la base fonamental, la carcanada, de qualsevol programa. Un altre punt clau són els actors que, amb la seva professionalitat, duen a terme grans creacions. A «Las chicas de oro», les actrius que donen cos i ànima als personatges de Dorothy, Blanche, Rose i Sophie són magnífiques. Un grapat d'elements converteixen moltes d'aquestes sèries en petites obres mestres de la televisió.

■ Miquel Àngel Codina
Periodista

Concurs de narrativa

«Sebastià Juan Arbó»

Convoca: Revista «Ràpita».

Lliurament dels treballs: Redacció de la Revista «Ràpita». P. de Carles III, 13. Tel. (977) 74 01 00. 43540 Sant Carles de la Ràpita (Montsià).

Resum de les bases: Aquest premi s'atorgarà a la millor obra inèdita de narrativa. El tema és lliure i no s'admetran les obres que hagin estat premiades en altres certàmens. Tampoc podrà participar en aquest concurs qui l'hagi guanyat amb anterioritat.

Extensió: de 150 a 200 folis.

Els treballs es presentaran per quintuplicat, mecanografiats a doble espai i per una sola cara, sense cap identificació de l'autor. S'hauran de presentar amb pseudònim i títol, acompanyats de plica, tot indicant a l'exterior d'aquesta el títol i el pseudònim emprat. Al seu interior constaran les dades personals de l'autor.

Termini de presentació de treballs: 01.09.93.

Veredict: 11.12.93.

Dotació: 250.000 ptes. i posterior publicació de l'obra premiada.

Necessitem noi

Botiga necessita noi de 18 a 25 anys, que li agradi el tema del vídeo i televisió. Volem referències.

Truqueu de 22 a 23,30 h. de la nit al Tel. 321 19 18

Literatura infantil i juvenil il·lustrada

Premi «Apel·les Mestres»

Convoca: Edicions Destino.

Lliurament dels treballs: Edicions Destino. C/. de Balmes, 4, baixos. Tel. (93) 265 23 05. 08007 Barcelona.

Resum dels treballs: Poden optar-hi totes les obres il·lustrades de tema lliure (contes, narracions, còmics, obres de divulgació històrica, artística, científica, etc.), inèdites i dirigides al públic infantil i juvenil.

Les obres poden estar escrites en qualsevol de les llengües de l'estat espanyol.

Poden optar al premi: a) una sola persona, b) dues persones (una autora de la part literària i l'altra de la part gràfica), c) un equip de diverses persones.

Les obres han de complir els requisits següents:

—Extensió màxima: 48 pàgines.

—La part il·lustrativa s'ha de presentar amb tots els dibuixos originals.

—En els casos en què el text hagi d'anar integrat amb la il·lustració, caldrà presentar el

text en un original a part independent del dibuix.

—La part literària, mecanografiada o a mà, es presentarà per quintuplicat.

—Les obres hauran de presentar-se en suports flexibles, en els formats 28 x 21, 23 x 22 (vertical x horitzontal, respectivament) o 15 x 15 c., o bé ser adaptables a aquestes mides. Tot el

material s'ha de presentar dins d'una carpeta, amb la indicació «Per al Premi Apel·les Mestres».

—Les obres hauran d'anar signades per l'autor (o autors), que faran constar el seu nom, cognoms, adreça i telèfon.

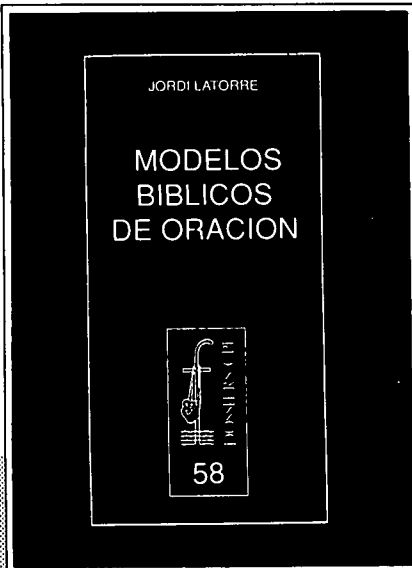
Jurat: Núria Ventura, María de la Luz Uribe, Daniel Giralt-Miracle, «Cesco» i Conxa Jufresa.

Termini de presentació de treballs: 30.09.93.

Lliurament dels premis: 06.01.94.

Dotació: 750.000 ptes. i posterior publicació de l'obra guanyadora per Edicions Destino.

La Bíblia, la millor escola per l'oració

La primera part d'aquest llibre presenta unes reflexions sobre les categories o claus bíbliques que estan més relacionades amb la litúrgia cristiana. Ens va fent veure les diverses categories tal com apareixen a l'Antic Testament, per passar després a Crist i el sentit ple que en ell adquireixen, i fent finalment el pas a la nostra celebració litúrgica.

Són claus bàsiques per tal d'entendre el misteri de Crist.

Jordi Latorre. MODELOS BIBLICOS DE ORACIÓN. Dossiers CPL

¿Com podem parlar del nou èxode de Crist sense saber quin sentit tingué el primer? ¿com podem apreciar la Nova Aliança si no hem reflexionat sobre la primera? Alhora són categories que ens ajuden a viure la nostra litúrgia cristiana. Continuament ens conviden a sentir-nos assemblea que escolta la Paraula, celebrant el memorial de la Pasqua: són actituds que comprenem amb plenitud només si captem la seva preparació pedagògica en l'assemblea celebrant d'Israel ja en l'Antic Testament, atenta a la Paraula i experta en memòria.

La segona part ens presenta models d'oració, tant de l'Antic com del Nou Testament. No es tracta d'estudis teòrics, sinó de fets batejats de pregària, que brota des de situacions molt concretes de la història, des del forn dels tres joves de Daniel o de l'angoixa de l'estèril Anna, des del moribund Ezequiel o de la intuïció messiànica de Zacaries.

Són exemples que arriben al seu cim en persones molt properes del Nou Testament: Pau, la Mare de Déu i, sobretot, el mateix Crist Jesús, el Mestre per excel·lència de la pregària.

Jordi Latorre és professor de Sagrada Escripura en el Seminari Salesià Martí-Codolar i en la Facultat de Teologia de Catalunya, ambdós a Barcelona. És col·laborador habitual de la revista «Oración de las Horas», anomenada ara «Liturgia y Espiritualidad»: precisament aquest Dossier és una col·lecció completada d'articles seus apareguts en aquesta revista.

Álvaro del Portillo

ENTREVISTA SOBRE EL FUNDADOR DE L'OPUS DEI

Realitzada per Cesare Cavalleri

DRAC

Álvaro del Portillo. ENTREVISTA SOBRE EL FUNDADOR DE L'OPUS DEI. Edicions del Drac.

La figura del beat Josemaría

Es tracta d'una extensa entrevista a Mons. Álvaro del Portillo, realitzada per l'escriptor italià Cesare Cavalleri, sobre el Beat Josemaría Escrivà de Balaguer.

Hi queda ben palès com el Bisbe Prelat

actual de l'Opus Dei és un fill fidel que durant quaranta anys ha conviscut amb el Beat Josemaría; la sintonia humana i sobrenatural de Mons. del Portillo amb Mons. Escrivà; el seu afecte filial i la promptitud per a captar els seus ensenyaments i dur-los a la pràctica. Per això hom hi nota una senzillesa profunda i veraç quan explica allò de què ha estat testimoni, ha estimat i ha viscut.

La riquesa de contingut que Mons. Álvaro del Portillo, aporta en aquest llibre fa que aquesta obra sigui una de les que descriuen millor la figura del Beat Josemaría. És lògic que sigui així, ja que ningú no podrà tenir com ell un grau tan elevat de convivència i consonància d'esperit amb el Fundador de l'Opus Dei.

La vida d'una persona santa és la màxima «obra d'art». En ella les virtuts formen una unitat basada en l'amor sacrificat i alegre a Déu i als homes. Davant d'una plenitud com aquesta, hom pot mostrar-ne facetes parcials, però és gairebé impossible de descriure la seva humanitat i la seva visió sobrenatural tan meravellosament ben trenades.

Amb tot, Mons. Álvaro del Portillo aconsegueix de manifestar en tota la seva plenitud la figura del Beat Josemaría i l'ambient que creava al seu entorn.

I aquest objectiu l'assoleix per l'únic camí possible: la senzilla veracitat amb què reviu la convivència amb el seu estimat Pare. D'aquesta manera fa que es vegi molt proper al Fundador de l'Opus Dei, que es faci present, que aparegui viu en aquestes pàgines.

Així, sense necessitat de glosses, mostra la unitat de vida del Beat Josemaría: un detall familiar, l'horari i els costums diaris, la seva oració constant, l'amor apassionat per l'Església, un fet històric de transcendència, la reacció davant d'una circumstància determinada..., els diversos esdeveniments que va explicant al llarg de l'entrevista, dissenyen la figura precisa i coherent de Mons. Escrivà.

A la part final del llibre, hi ha una ressenya bibliogràfica de totes les publicacions del Beat, així com de diverses biografies i estudis sobre el Fundador de l'Opus Dei, que permet de fer-se càrrec del notable increment que han experimentat arran de la seva beatificació.

Els antics anacoretes

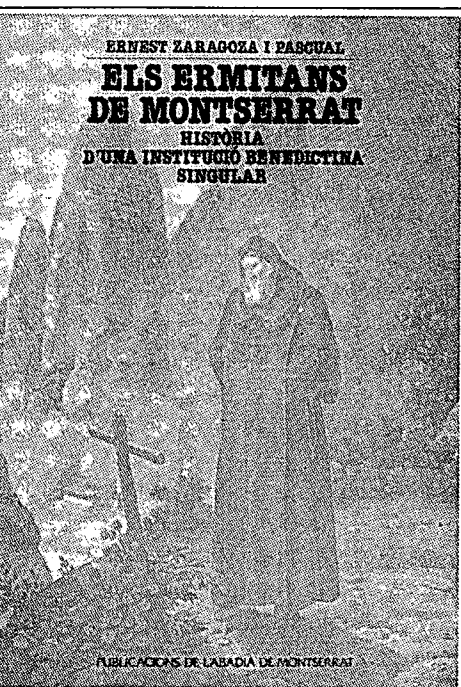
El doctor Ernest Zaragoza i Pasqual, teòleg i acadèmic C. de la Reial de la Història, és un especialista en temes monogràfics sobre la vida monàstica i més concretament benedictina.

El llibre que presentem és la història d'una institució benedictina singular: els ermitans de Montserrat. Divideix el seu treball en dues parts: la primera és

Ernest Zaragoza y Pascual. ELS ERMITANS DE MONTSERRAT. Publicacions de l'Abadia de Montserrat

la història pròpiament dita dels ermitans des dels seus inicis fins a la seva extinció oficial. La segona part —molt interessant— tracta de les ermites, de l'ingrés, formació, ocupacions i vida austera i hospitalària d'aquests monjos de Montserrat.

Després de tot el recorregut històric i testimonial, el Dr. Zaragoza acaba dient: «L'organització dels ermitans montserratins, única en tot l'orde de sant Benet a la península Ibèrica, portà a una més gran estima de la vida eremítica i proporcionà als pelegrins de Montserrat una major

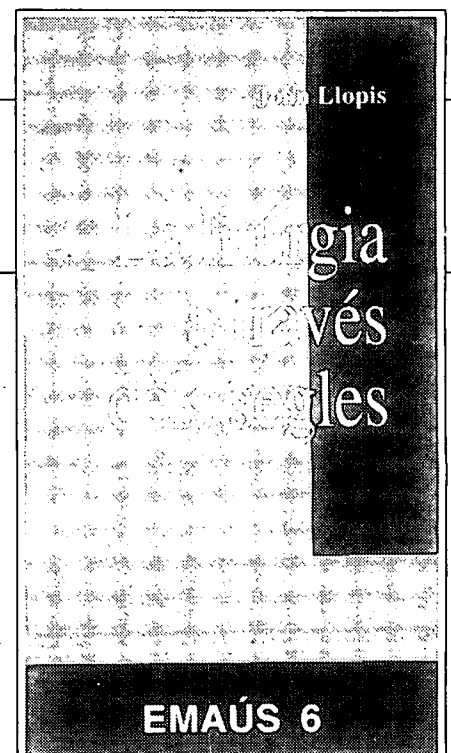
devoció i profit espiritual.

Exorna la coberta del llibre, un bellíssim ploma del qual ens hauria agradat la citació de la seva procedència.

■ Francesc Gamissans

Joan Llopis. LA LITÚRGIA A TRAVÉS DELS SEGLES. Col. Emaús 6. Centre de Pastoral Litúrgica (Barcelona)

La litúrgia a través dels segles

Joan Llopis, conegut especialista en litúrgia, resumeix en aquestes pàgines, amb claredat i pedagogia, el llarg camí que va des de l'Església primitiva fins el Vaticà II. Com, durant aquests XX segles, va néixer, ha evolucionat, en ocasions ha passat per temps foscos, ha renaixut..., la pràctica cristiana que anomenem litúrgia.

No com a simple exercici d'erudició o només per a satisfer la curiositat del lector, sinó com un important ajut per a comprendre i viure millor les celebracions actuals. Som hereus d'aquesta història i també els seus continuadors. Fins que el Senyor torni.

EMISSIONS DE TELEVISIÓ

TV1

Dimarts

02.05

Testimonio:

TV2

Dissabte

09.25

Testimonio.

10.30

Ultimas preguntas: ¿Muerte digna o eutanasia? ¿En qué quedamos? La problemática de l'eutanàsia en la nostra societat i com l'analitza l'Església Espanyola en el seu últim document: mort digna, sí; eutanàsia, no.

Diumenge

08.45

Espai interreligiós.

10.30

La Missa: amb la participació de la Coral Nou Món, del Grup Torxa, (Barcelona: El Guinardó, Arquebisbat de Barcelona) sota la direcció d'Agustí Blásquez (director i celebran habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa)

CANAL 33

Divendres

18.00

Signes dels temps: entrevista amb el Dr. Gaspar Mora sobre el Congrés «Missió i Encarnació»; reportatge sobre la segona part del Pla Pastoral del l'Arquebisbat de Barcelona; comentari evangèlic a càrrec d' Armand Puig, a més del recull informatiu, conversa amb el Dr. Ricard M. Carles i agenda (director: Xavier Martín).

Diumenge

12.05

Signes dels temps: (repetició).

TELEVISIÓ DE MATARÓ (Canal 64: espai quinzenal)

Divendres

22.00

Creure, avui: història de la parròquia de Sant Simó i Sant Pau (director: Ramon Safont-Tria)

Dilluns

14.15

Creure, avui (repetició).

EMISSIONS DE RÀDIO

CADENA NOVA (Barcelona: FM 100)

Diumenge

08.30

Informatiu religiós (director: José Lazaro).

CATALUNYA MÚSICA (Barcelona: FM 101.5)

Diumenge

10.00

La música religiosa: Bach, Quan Déu ho vol és el millor moment detots, cantata BWV 106; Mozart, Missa in Honorem Sanctissimae Trinitatis KV 167, per a cor i orquestra.

11.00

Retransmissió de la missa conventual de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8)

Diumenge

15.05

Paraules de vida: conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe (director: Francesc Romero).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 963)

Diumenge

09.00

Retransmissió de la missa, des de les Carmelites Descalces de Terrassa.

10.00

Iglesia es noticia: informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la santa Seu.

RÀDIO 1 (RNE,OM 738; Barcelona: FM 88.3)

Diumenge

08.15

La Misa de España (des de Madrid).

13.05

Solidaris (coproducció amb Caritas Barcelona) sobre activitats de caràcter social, dutes a terme per persones i entitats sense afany de lucre de tot Catalunya (direcció: Montse Sintes, Alex Masllorens i Domènec Subirà).

Dimarts

15.00

Frontera: programasòcio-religiós que tracta els temes puntuals de més actualidad davant el fet religiós (director: Saturnino Rodríguez i Abel Hernández).

RÀDIO 4 (RNE/Catalunya, FM 100.8)

Diumenge

13.05

Solidaris (en simultani amb Ràdio 1)

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503)

Dissabte

08.05

Fets i criteris: paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

Diumenge

08.15

La Misa de España (des de Madrid).

14.00

Avui és el teu dia: informacions, comentaris i entrevistes.

RÀDIO BALSARENY (FM 105.7)

Diumenge

10.30

La veu de la parròquia: amb la "conversa setmanal" del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO BARCELONA (OM 828)

Diumenge

21.30

Objectiu, l'home: el cas de la setmana; la «carta dominical» de l'arquebisbe Carles, de Barcelona i l'entrevista amb la Gna. Hospitalària del Sagrat Cor de Jesús Margarida Vicente sobre el Psico-telèfon (director: Josep-Maria Alimbau).

RÀDIO BERGA (FM 95.7)

Diumenge

09.00

Missatge d'esperança: informació religiosa i conversa setmanal" del bisbe Deig, de Solsona (director: Albert Obradors).

RÀDIO CERVERA (FM 99.2)

Diumenge

08.00

Cristians: amb la "conversa setmanal del bisbe Deig, de Solsona

Diumenge

19.30

Obrim camins: programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez)

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224)

Dissabte

13.40

Iglesia es noticia: entrevista de caràcter humanístico-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

RÀDIO POPULAR DE TARRAGONA (OM 1.143)

De dilluns a divendres

19.30

Església viva (producció de l'arquebisbat)

Dissabte

13.50

Fets i criteris: paraules de l'arquebisbe Torrella

Diumenge

09.45

Església viva (producció de l'arquebisbat)

RÀDIO PUIG-REIG (FM107.3)

Diumenge

09.30

Reflexió: amb la "conversa setmanal" del bisbe Deig, de Solsona

RÀDIO SABADELL (OM 882)

Diumenge

09.00

connexió amb la retransmissió de la missa per a tot Espanya (des de llocs diferents).

09.45

Testimoni: recull d'informacions i notícies de caire religiós a Sabadell i comarca (director: Ramon Clivillé).

RÀDIO VALLS (FM 103.2)

Dissabte

09.05

Fets i criteris: paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

Diumenge

09.00

Església viva (producció de l'arquebisbat de Tarragona)

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres)

Cada dia

22.10

Noticario

RÀDIO LA VEU DE NAVARS (FM 107.9)

Diumenge

10.15

Església viva: amb la "conversa setmanal" del bisbe Deig, de Solsona.

TARRAGONA RÀDIO (FM 102.6)

De dilluns a divendres

15.30

Cafè i pastes: informacions, comentaris i entrevistes.

Dissabte

08.15

Església viva (producció de l'arquebisbat)

PROGRAMES PER MÉS D'UN MITJÀ

PRODUCCIÓ DE L'ARQUEBISBAT DE TARRAGONA

ESGLÉSIA VIVA: informacions, comentaris i entrevistes.

L'emeten: Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també:

Calafell Ràdio (FM 107.7) diumenge 09.05h.

FETS I CRITERIS: missatge setmanal de l'arquebisbe Torrella (es publica a "Catalunya Cristiana").

L'emeten: Ràdio 5, Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també:

Onda Cero: Ràdio Tarragona (FM 91.0) dissabte 13.05h

Ràdio Nova (FM 93.5) dissabte 09.15h.

AVUI ÉS EL TEU DIA: a Ràdio 5.

CAFÉ I PASTES: a Tarragona Ràdio.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE GIRONA

Departament de Ràdio: c/Albareda 15 pral 1a 17004 Girona;

Tel (972) 22.27.75; Fax: 20.18.55.

ESGLÉSIA VIVA: temes relacionats amb el món cristià i social; seccions: La paraula del bisbe (missatge setmanal), Rutes de la fe (santuaris, esglésies i ermites), Entrevista (tema actual), Els sants oblidats (sants de la setmana) La veu dels joves (destinat als joves), Noticiari i Comentari de l'evangeli: presentador: Angel Rodríguez).

L'emeten:

Cadena Cope: Figueres (OM 1269) diumenge 9.45 i 14.05h.

Ona Jove de Riudellots (FM 101.2) diumenge 12.15h.

Ràdio Arenys de Mar (FM 91.2) diumenge 9.30h.

Ràdio Arenys de Munt (FM 107.0) diumenge 11.30h.

Ràdio Banyoles (FM 107.3) diumenge 10.00h.

Ràdio Besalú (FM 107.8) diumenge 11.00h.

Ràdio Bisbal d'Empordà (FM 107.4) diumenge 10.30h.

Ràdio Canet de Mar (FM 107.6) dissabte 10.30h.

Ràdio Companyia de Cassà (FM 92.8) diumenge 9.30h.

Ràdio l'Escala (FM.107.6) divendres 16.00h

Ràdio Grup (Girona, (FM 89.9) diumenge 8.00h.

Ràdio Malgrat de Mar (FM 92.7) per confirmar

Ràdio Palafrugell (FM 107.8) diumenge 8.15h.

Ràdio Pineda de Mar (FM 107.9) diumenge 08.30h.

Ràdio les Planes d'Hostoles (FM 107.0) diumenge 9.05h.

Ràdio Salt (FM 97.7) dissabte 8.30h.

Ràdio Sant Joan les Fonts (FM 107.0) diumenge 9.00h.

Ràdio Santa Coloma de Farners (FM 103.6) diumenge 9.00h.

Ràdio Sarrià de Ter (FM 87.6) diumenge 10.00h.

Ràdio la Vall d'en Bas(FM 106.6) diumenge 9.30h.

Ràdio la Vall de Mar (FM 107.6) per confirmar

LA PARAULA DEL BISBE: missatge setmanal del bisbe Camprodon (es publica al Full Parroquial).

L'emeten:

Ràdio Calella (FM 92.2) diumenge 11.05h.

Ràdio Olot (FM 98.1) diumenge 8.55h.

Ràdio Platja d'Aro (FM 106.6) dissabte 8.30h.

Ràdio Tordera (FM 107.1) dissabte 9.50h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE SOLSONA

CONVERSA SETMANAL: missatge del bisbe Deig (es publica al "Full diocesà").

L'emeten: Ràdio Balsereny, Ràdio Berga, Ràdio Cervera, Ràdio Puig-reig, La Veu de Navars, i també:

Ràdio Súria (FM 107.8) diumenge 11.00h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE TORTOSA

FE I VIDA: missatge setmanal del bisbe Martínez Sistach (es publica al full "Vida diocesana").

L'emeten:

Ràdio Antena Caro (Roquetes, FM 96.0) diumenge 09.00h.

Ràdio La Cala (l'Ametlla de Mar, (FM.99) diumenge 12.00h.

Ràdio Deltebre (FM 107.6) dissabte de 9.00h.

Ràdio Flix (FM 102) dissabte de 9.30 h.

Ràdio Gandesa (FM 107.9) dissabte de 13.00h.

Ràdio Infant (l'Hospitalet (FM107.9) dissabte 10.00h.

Ràdio Joventut de Masdenverge (FM 100.7) diumenge 10.00h.

Ràdio Mora d'Ebre (FM 87.6) divendres 10.00h.

Ràdio Onda Cero (Tortosa, FM 98.0) dissabte 13.05.

Ràdio els Ports (Morella, FM 89.0) dissabte 12.15h.

Ràdio Ràpita (FM 107.9) diumenge 12.00

Ràdio Uldecona (FM 95) diumenge 09.05h.

Ràdio Vinaròs Nueva (FM 92.8) dissabte 22.30h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT D'URGELL

RESSO: entrevista amb personatges o sobre fets diocesans.

L'emeten:

Ràdio Pirineu (Puigcerdà, FM89.8) diumenge 09.30h.

Ràdio Seu (FM 107.2) diumenge 9.00h.

Ràdio Valira (FM 98.1) dissabte 12.30h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE VIC

(pendent de recepció)

Donem notícia de les emissions religioses, tant per ràdio com per televisió, que ens són comunicades. Agraïrem la recepció de controls d'emissió.

ENCARA QUEDA MOLT PER FER

El teu ajut és imprescindible perquè l'Església continuï fent la seva tasca

Et necessitem per continuar ajudant els més desvalguts

Gràcies a moltes persones com tu, a través de les nostres organitzacions socials podem ajudar molts nens i adolescents que fan vida al carrer, malalts i ancians que viuen sols, famílies a l'atur sense subsidi, emigrants... però hauríem d'atendre molts més.

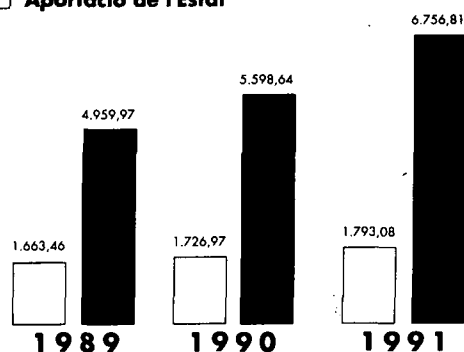
Et necessitem perquè les parròquies puguin dur a terme la seva feina

Amb el teu ajut podem continuar celebrant els sacraments, la catequesi, les obres de rehabilitació de temples, la construcció de noves parròquies...

Et necessitem perquè l'Església encara depèn dels diners de l'Estat

L'aportació de persones com tu és molt important, però l'Església encara necessita de l'ajut de l'Estat. Uns diners que cada vegada són menys. És possible que si això s'accentua dificulti la nostra tasca. I per això et demanem el teu ajut.

■ Aportació dels creients*
□ Aportació de l'Estat*

*En milers de ptes.

La solució està a les teves mans

Si creus que cal continuar donant suport a les persones més necessitades; si creus que la tasca que es desenvolupa és important; si, en definitiva, creus que l'Església a Barcelona ha de continuar fent la seva feina... ara és el moment de fer-li costat.

Si vols que l'Església continuï treballant, col·labora

Si a més de mantenir els ajuts a la parròquia, cada família creient fes una aportació

de 1.200 ptes. al mes, l'Església a Barcelona deixaria de dependre dels diners de l'Estat. Al cupó adjunt tens l'oportunitat d'assenyalar quina vols que sigui la teva aportació al Fons Comú Diocesà. Qualsevol quantitat, des de la més petita, tindrà un gran valor.

Els teus donatius -i la teva col·laboració personal, si pots oferir-la- són imprescindibles.

Vers el finançament solidari de la nostra Església

Sí, vull col·laborar perquè l'Església continuï treballant a casa nostra

☐ amb aportacions periòdiques

IMPORT PERIODICITAT

☐ _____ ptes.	☐ cada mes
☐ 1.200 ptes.	☐ cada dos mesos
☐ 4.000 ptes.	☐ cada trimestre
☐ 8.000 ptes.	☐ cada _____

Aquest compromís quedarà extingit en el moment que el sotassinat ho decideixi.

☐ amb una aportació única

IMPORT

☐ _____ ptes.
☐ 12.000 ptes.
☐ 30.000 ptes.
☐ 60.000 ptes.
☐ 100.000 ptes.

També pots enviar un xec a nom de l'Arquebisbat de Barcelon.

Nom i Cognoms

Domicili

Nº

Pis

Porta

CP

Població

Província

Telèfon

3A60

Voldria rebre les seves informacions: ☐ en català ☐ en castellano

DOMICILIACIÓ DE REBUTS EN BANC O CAIXA

Senyor director, li prego que atengui, amb càrrec al meu compte/a la meua llibreta, els rebuts que li presentarà l'Arquebisbat de Barcelona.

Nom i cognoms del titular

Nom del Banc o Caixa

Adreça de l'Agència

Població

Codi Compte Client (CCC)

Entitat Oficina Control Núm. Compte

☐ Compte

☐ Llibreta

Data

Signatura del titular del compte o la llibreta

X

Tots els donatius a l'Església Catòlica realitzats a partir de l'1 de gener de 1992 donen dret a una desgravació del 10% en l'IRPF.

Envia aquesta butlletà a: ARQUEBISBAT DE BARCELONA: Bisbe Irujo, 5 - 08002 Barcelona.

Aprendre a perdonar

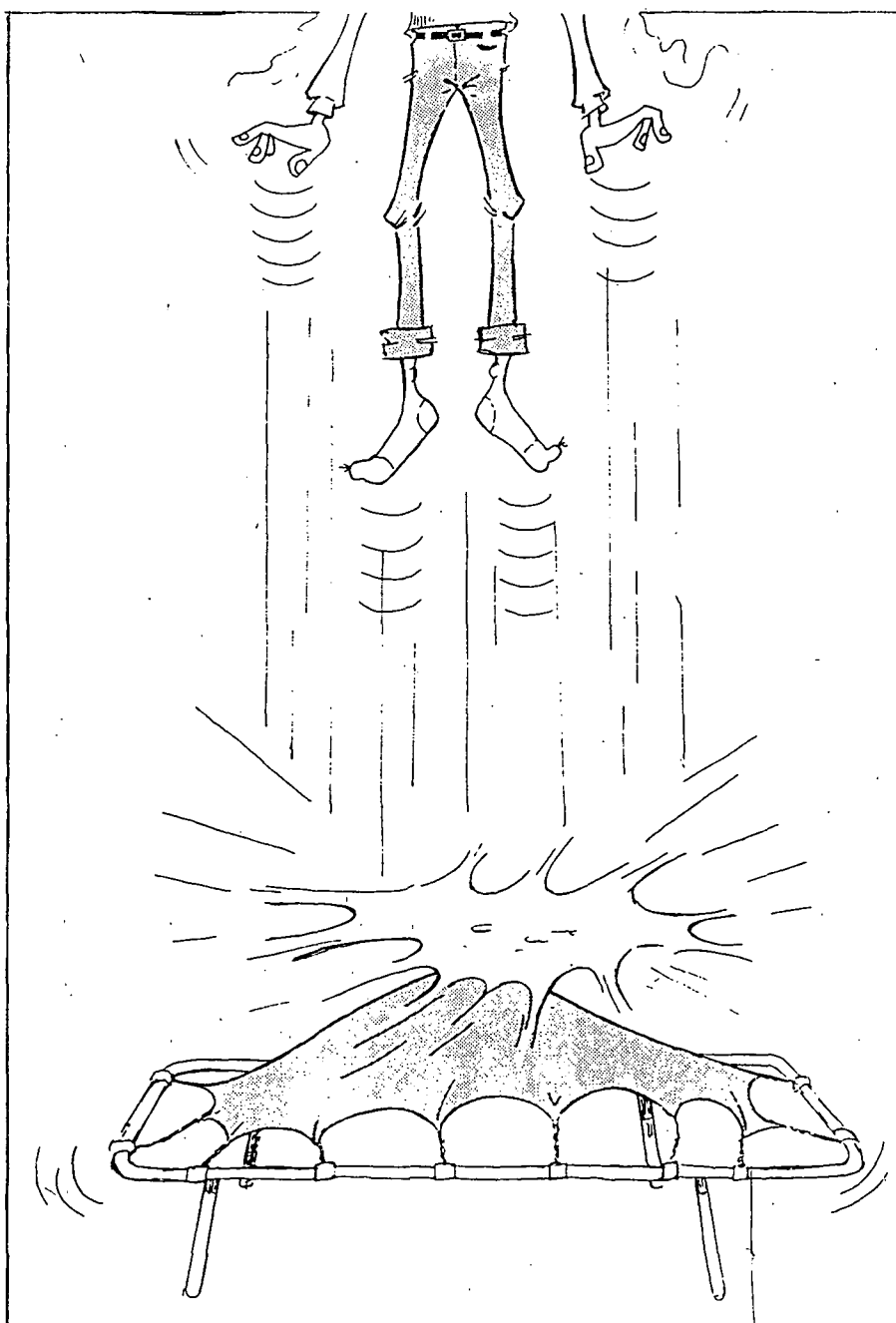
El que sento a dir als grans és ben cert: cada cop es perden més els bons costums. Es veu que ja no és moda això de demanar les coses amb un «si us plau», o bé donar-ne «gràcies» a algú que ens ha fet un favor o ha tingut un detall amb nosaltres.

Si aquestes, que són normes bàsiques d'educació, no es posen en pràctica, molt menys s'hi posarà una actitud tan cristiana com perdonar.

Jesús va viure en una actitud constant de perdó. Ell, que havia exhortat els seus deixebles que calia perdonar «setanta vegades set» (número bíblic, que vol dir «sempre»), ho va aconseguir fins al moment límit de la mort: «Pare, perdoneu-los, que no saben el que fan.»

No cal dir que una actitud tan cristiana com aquesta de perdonar és de les que costen més de realitzar. I segur que és per l'orgull i l'egoisme que brota del nostre cor.

Anem transformant el nostre interior de manera que puguem pregar al Pare: «Perdoneu les nostres culpes, així com nosaltres perdonem els nostres deutors.»

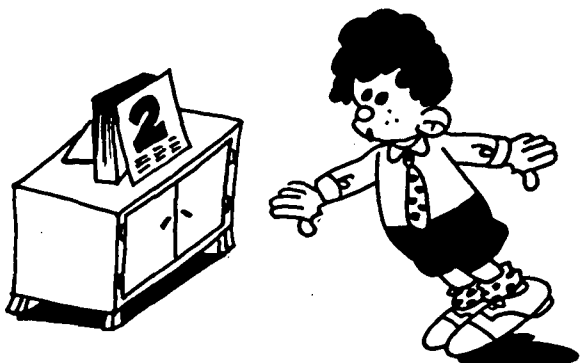

EN PAU

30/11/10
103

EN PITU CALSAPEU

S'ACOSTA EL DIA
DE LA MARE

ÉS UN GRAN PROBLEMA

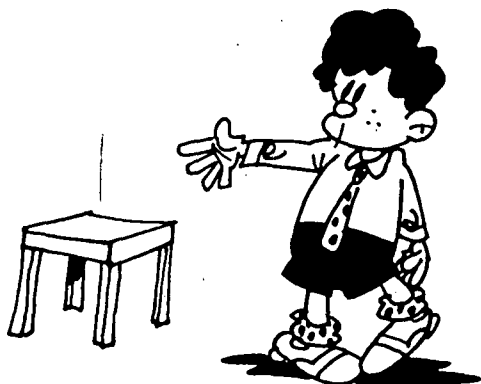
EN PITU NO SAP QUÈ
REGALAR-LI

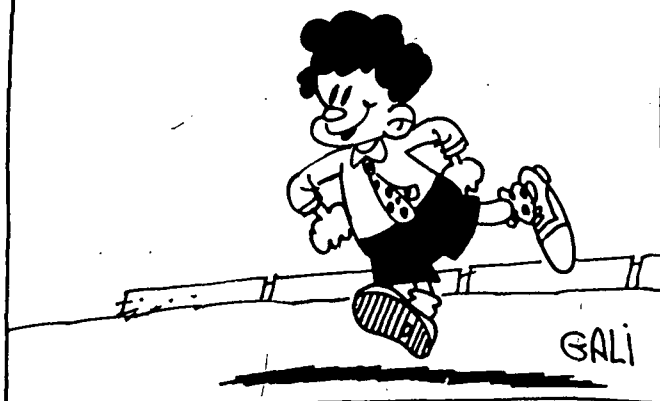
LA SEVA MARE JA
TÉ DE TOT

AQUEST ANY EL REGAL SI
QUE SERÀ UNA SORPRESA

NO EL SAP NI QUI L'HA
DE REGALAR.

Busquem l'evangeli de diumenge: Evangeli segons sant Joan, capítol 14, versets de l'1 al 12 (Jo 14:1-12).

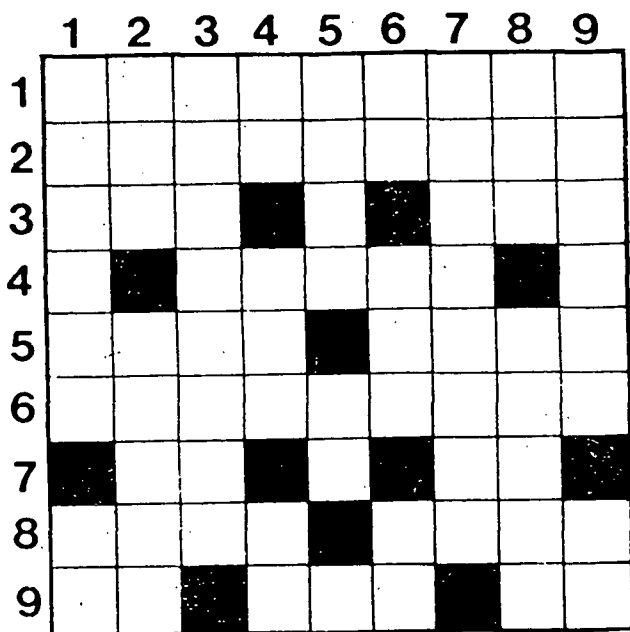
Reflexionem: 1. Jesús ressuscitat insisteix avui a demanar confiança en Déu i en la seva missió dient que a casa del seu Pare hi ha lloc per a tothom, i que hi vol portar els seus deixebles, tots els qui el segueixen, perquè estiguin sempre amb ell. L'únic que cal és «passar» per ell, que és el camí.

2. Això, el que exigeix és fer-se amb Jesús: coneixe'l -com és, què diu, què fa- per tal de poder-lo seguir; un seguiment fidel i confiat, en correspondència clara a com ell mateix es manifesta. I resulta que, com a Fill de Déu, el Pare és en ell i obra a través d'ell; per això pot dir ben clarament: «Qui em veu a mi, veu el Pare.»

3. «Que els vostres cors s'asserenin.» La nostra hauria de ser una vida serena, basada en la confiança en el Pare i en Jesús. L'aval d'aquesta confiança són precisament les seves obres. De nosaltres, els creients, depèn també una mica la continuïtat de les seves obres en aquest món; però sobretot de la nostra identificació real amb Jesús. Perquè ell mateix ho diu: «Jo sóc el camí, la veritat i la vida.»

■ El catequista

Mots Encreuats

Horizontals:

1- Tractament que es dona als consells del Govern de la Generalitat de Catalunya.- 2- Cantaré els salms (al revés).- 3- Està, hi té el seu lloc. Soroll que segueix el llam a l'inrevés.- 4- També està al revés aquest adjectiu, adverbi o pronom quantitatiu.- 5- Olier. Expresses a l'inrevés la teva joia.- 6- Segueix cap per avall i fes-los un discurs per a enardir-les.- 7- Pronom personal. Adverbi de temps.- 8- De superfície llisa. Serra pirinenca.- 9- Article. Fa servir. És un aliment bàsic a l'inrevés.

Verticals:

1- Poblal d'herba. Nota musical.- 2- Prega. Que produeix la mort.- 3- Primer submarí atòmic.- 4- Jo mateix capgirat. Conilla. Ocell.- 5- Voga. Nom de lletra.- 6- Cinc fulls de paper a l'inrevés. En deien «no suba usted» d'aquesta marca de motocicletes alemanya. Un gos mallorquí.- 7- Aïlla una ciutat en temps de guerra.- 8- Vint-i-cinc cèntims al revés. Molt enfadada.- 9- Peça d'espart, palla o altres materials destinada a cobrir el paviment. A l'inrevés un arbre molt freqüent a casa nostra.

Horizontals: 1- Honorable.- 2- érajemlas.- 3- Rau. ort.- 4- tnaua.- 5- Ollu. suir.- 6- selagnèra.- 7- Tu. Ja.- 8- Rasa. Codi.- 9- El. Usa. ap.
Verticals: 1- Herbós. Re.- 2- Oro. Letal.- 3- Nautilus.- 4- ol. Nua. Au.- 5- Rema. Ge.- 6- am. USN. Ca.- 7- Bloqueja.- 8- Ior. Irada.- 9- Estora. ip.

Solució

Les nostres coses:

La nostra llengua

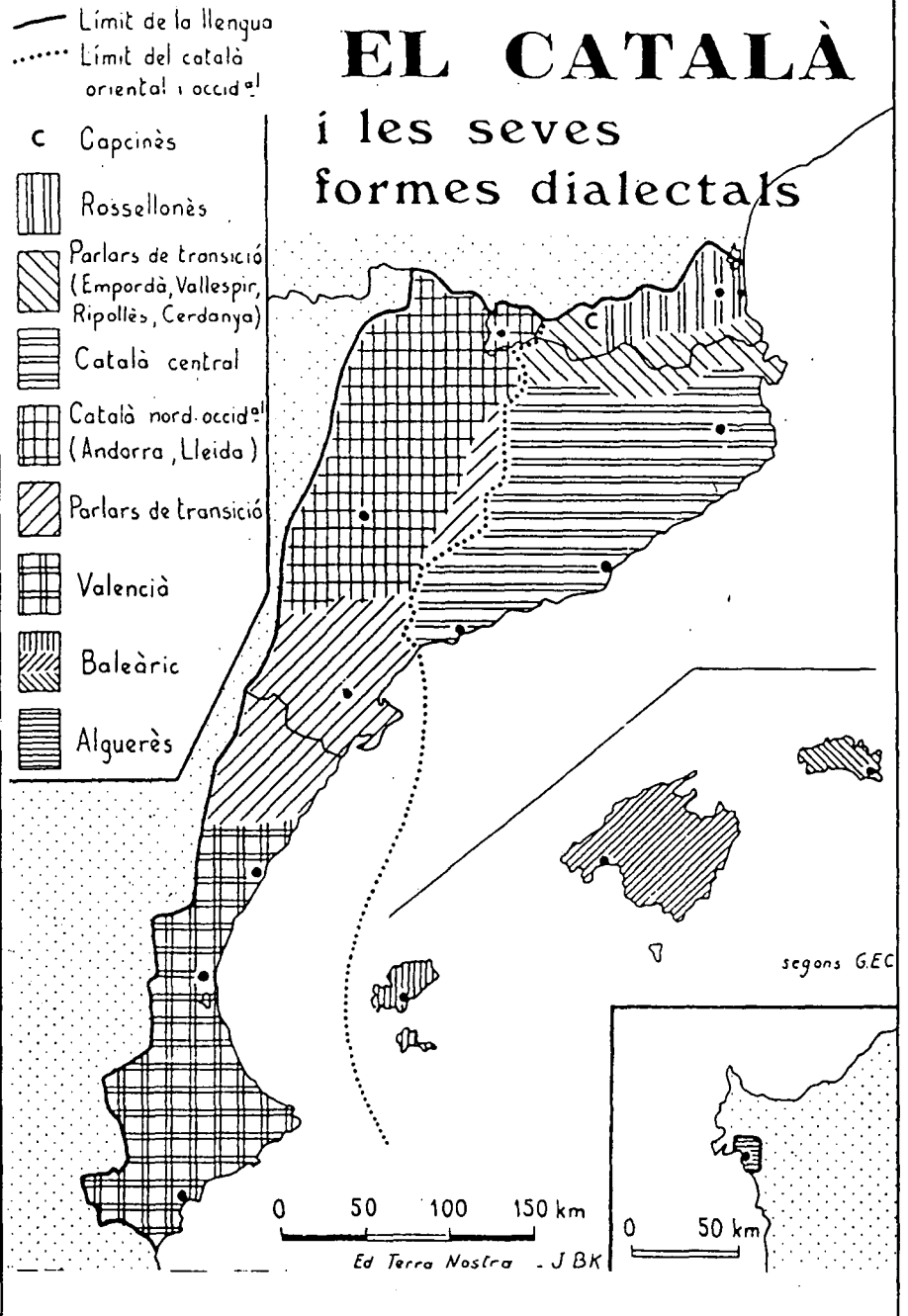
La nostra llengua és el català. És la nostra manera de parlar, d'expressar els nostres pensaments, de manifestar les nostres emocions i sentiments. En català resem, en català cantem. És la nostra llengua, no en tenim d'altra. Hi ha gent, fins i tot d'aquest país que, amb propòsit de menysprear-lo, diuen que el català és un simple *dialecte*. Aquesta afirmació és causada per la ignorància del significat dels mots perquè idioma, llengua i dialecte són conceptes relatius i per això un parlar pot ser qualificat alhora de llengua (o idioma) i dialecte. Respecte del llatí (mare de totes les llengües romàniques) per exemple, tan dialecte és el català, com el castellà, el francès o l'italià. Normalment, però, els filòlegs empren el mot dialecte en el sentit de variant regional o comarcal d'un parlar que és el que té en el seu conjunt categoria de llengua.

Una llengua té unes característiques clares que la fan diferent de les altres, encara que siguin d'una família comuna (cas de les llengües romàniques). Això fa que sense aprenentatge un castellà no entengui el parlar d'un català, ni un català entengui els francesos.

Al català tots els filòlegs del món l'han reconegut com a llengua diferenciada. Té, això sí, una colla de variants que sovint veurem citar com a dialectes. És ben clar que no és ben bé igual el parlar d'un empordanès, un barceloní o un valencià. Però també és clar que tots ells parlen i s'entenen entre ells en una mateixa llengua. I tan vàlida és la pronúncia valenciana, com la mallorquina o la barcelonina. No hi ha una variant del català millor que les altres ni més o menys catalana.

I entre tots som una bona colla, ¿sabeu?, els que parlem català. Perquè l'àmbit territorial del català és d'uns 56.000 quilòmetres quadrats i la seva població sobrepasa els 6.000.000 d'habitants, repartits entre el Principat (la Catalunya estricta), les comarques dels departaments francesos dels Pirineus Orientals: Rosselló, Vallespir, Conflent, Capcir i Alta Cerdanya; el País Valencià, les illes Balears, el Principat d'Andorra, la ciutat sarda de l'Alguer i una franja a ponent

EL CATALÀ i les seves formes dialectals

inclosa avui dia per la divisió administrativa espanyola dins les províncies aragoneses. El català no és, evidentment, una llengua d'àmplia extensió universal com l'anglès, el xinès o l'espanyol. Però no és tampoc, com alguns voldrien, una llengua d'estar per casa. Sabeu bé que el català ha tingut i té una literatura important i hom pot expressar en català les idees més abstractes i els conceptes més moderns, científics o tècnics.

Endemés, però, el que passa és que el català és la nostra llengua, el nostre principal senyal d'identitat. Per això l'estimem.

BABAR i els seus amics de Festa Major

BABAR TORNA DE LA MA D'EDICIONS BEASCOA

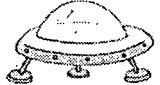
Els nens pugen als cavallets, però Artur

no es decideix. -No sé si l'
m'agradarà més, o si...

-Afanya't -li diu Celest-, que engeguen!

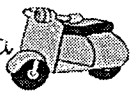
Artur ha triat l'autobús amb els

que fan nampallugues. Ja era hora!

Amb el , Alexandre i Flora es

creuen que fan un viatge espacial de debò.

Dins l', Pom està emmurriat, perquè
no aconsegueix envolar-se.

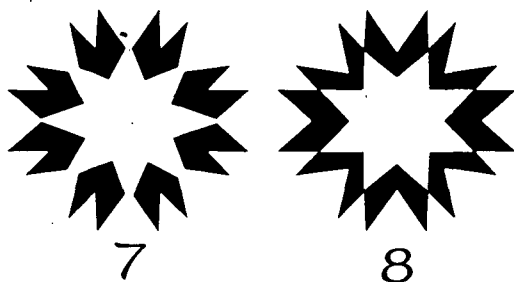
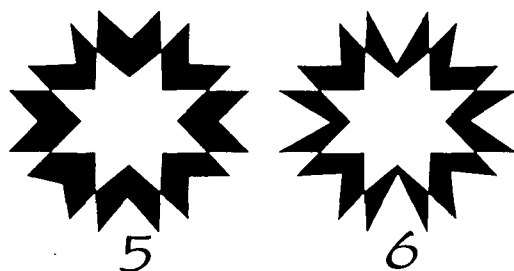
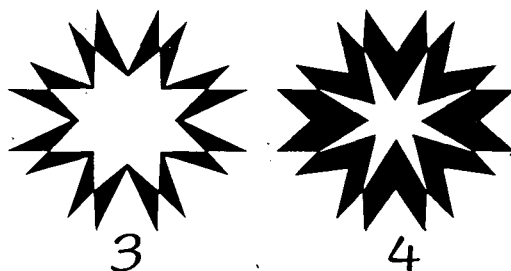
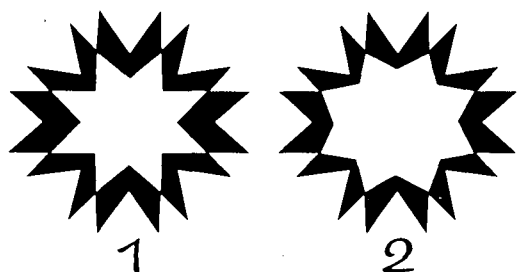
-Una altra vegada pujaré a la !

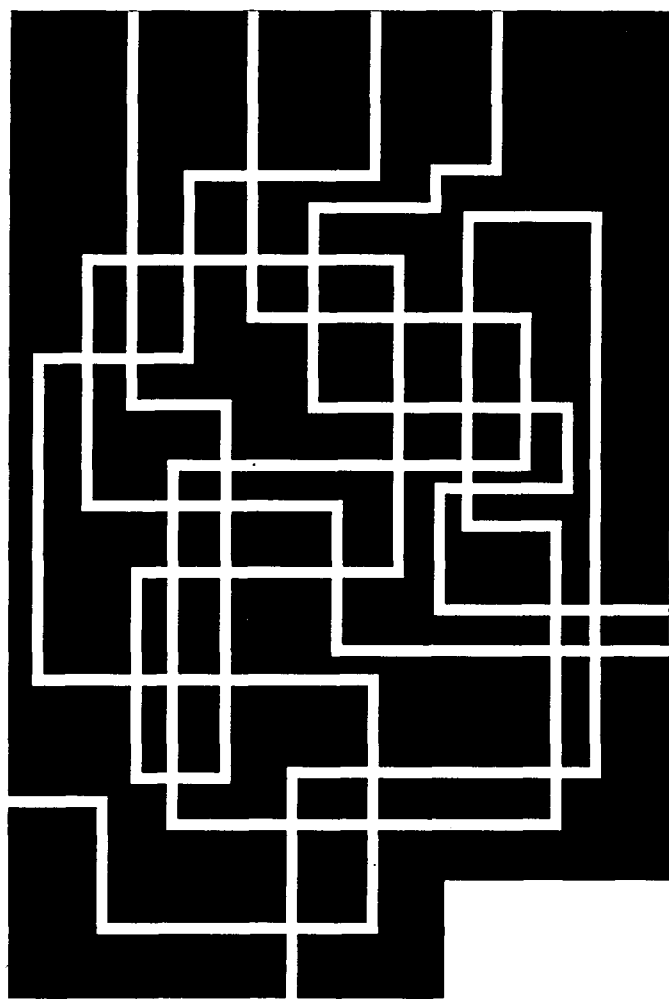
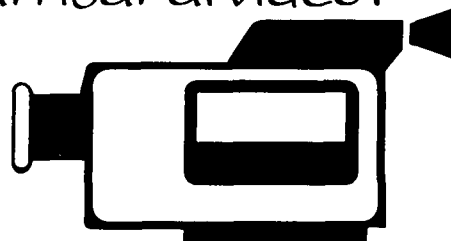
Babar en els personatges creats per Jean i Laurent de Brunhoff

MISCE L'LANIA

1 Dos d'aquests estels són iguals. Els sabries trobar?

2 Per on passarà la càmera per arribar al vídeo?

Solució

Lan° 1 i lan° 8

LA MARIONA

